І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса
Редакції і Адміністрації
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXV. Ч. 36. ДЖЕРЗИ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го ЛЮТОГО 1958 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 25, 1958 No. 36. VOL. LXV.

РЕСПУБЛІКАНЦІ ВІДКИДАЮТЬ ЗАКИДИ ТРУМАНА

ПЕРЕДБАЧАЮТЬ ЗМЕНШЕННЯ ПРИБУТКОВИХ ПОДАТКІВ, ЯКЩО ЦЬОГО ВИМАГАТИМЕ ЕКОНОМІКА КРАЇНИ.

Гаррі С. Труман

Вашинґтон. — Республіканські члени Конґресу і Республіканський Крайовий Комітет рішуче відкидають ті закиди, які зробив їхній партії колишній президент Гаррі С. Труман. Республіканці закидають Трумановi „демагогію найгіршого роду" та „зовсім неоправдані і нерозсудливі обвинувачення" і „дрібничковий критицизм". Голова Республіканського районового Комітету Мід Алкорн назвав промову Трумана „найслабшою і найбільш нечесною із його промов". Ця промова Трумана, на думку Алкорна, свідчить про песимізм і страх демократів перед майбутнім своєї власної партії, а не про те, що демократи вірять у майбутнє Америки і її народу. Республіканський сенатор — Стайлес Бріджес заявив, що „більшість американців свідомі того, що факти не мають впливу на Гаррі Трумана", і тому американці призвичаїлись вже до того, що колишній президент перекручує дійсність. — Гаррі С. Труман промовляв на прийнятті 3.000 демократів у Вашинґтоні і гостро критикував економічну політику республіканського уряду, який веде країну до депресії. Труман твердив, що республіканці зле керують господарським життям держави, бо дбають про допомогу тільки великим підприємцям. В закордонній політиці республіканці послабили становище ЗДА між союзниками в світі і зменшили оборонну силу країни. З інших визначних промовців говорив демократичний кандидат на президента Адлей М. Стівенсон, який відзначував колишнього президента Трумана на цих зборах, і який сказав, що головною проблемою виборчої кампанії в 1958 році буде гасло про „привернення довір'я до заяв уряду". На думку Стівенсона уряд президента Айзенгавера обманював нарід від початку аж до найновішого часу: заявляв неправду про військову силу комуністів, про нашу військову силу, про наше становище у світі. — „Коли наш престиж і вплив закордоном зменшилися — то уряд при кожній нашій поразці і невдачі говорив про тріюмф нашого державницького проводу", — твердив Стівенсон. — Та під час цих дводенних нарад демократичних провідників, які закінчилися прийняттям в пошану 63-річного Трумана, домінував таки колишній президент. Труман говорив про певну перемогу демократів в 1958 році і в президентських виборах 1960 року. Труман сказав, що під час республіканського урядування є переповнені шкільні кляси і слабо плачені учителі, що і надалі існують в містах невідповідні мешкання, що немає потрібної скількости шпиталів, що уряд не дбає про старших віком осіб, а представник уряду заявляє, що „безробітні мають право терпіти". Нарід пізнав правду про республіканців, і тому в виборах переможуть демократи." Та деякі визначні республіканці, як секретар праці Мічелл, секретар скарбу Андерсон і сенатор Вільям Ф. Новленд признають, що треба буде зменшити прибуткові податки, якщо економіка не буде поліпшуватися.

Новленд підтримуватиме Ніксона, якщо сам не кандидуватиме на президента

Вашинґтон. — Провідник республіканської меншости в Сенаті — сенатор Вільям Ф. Новленд заявив, що в президентських виборах в 1960 р. підтримуватиме віце-президента Ричарда М. Ніксона, — якщо сам не буде старатися про президентську кандидатуру. Новленд в цьому році старатиметься про вибір на губернатора Каліфорнії і не буде старатися про перевибір на сенатора. В давніших своїх заявах сенатор Новленд говорив, що старатиметься про те, щоб відбути повну 4-річну каденцію губернатора, якщо буде вибраний на це становище в цьому році, але заява сенатора з 23-го лютого зовсім не згадує цього, і тому можна сподіватися, що Новленд буде кандидувати на президента в 1960 році. Республіканці вважають, що їхнім кандидатом на президента при найближчих президентських виборах буде віце-президент Ричард М. Ніксон, який тепер підтримує кандидатуру Новленда на губернатора Каліфорнії.

В АРҐЕНТИНІ ПЕРЕМІГ ФРОНДІЗІ — ПРИХИЛЬНИК ПЕРОНА

Буенос Айрес, Арґентина. — В президентських виборах, які відбулися 23-го лютого, переміг 49-річний правник лівого крила д-р Артуро Фрондізі, якого вибрали на президента в тій країні після довгорічної диктатури Хуана Д. Перона і після того, як шляхом революції скинено Перона в 1955 році, який тепер перебуває на вигнанні в Домініканській республіці. Перон видав наказ, щоб всі його прихильники в Арґентині голосували на Фрондізі, проти Рікарда А. Бальбіні. Фрондізі має обняти президентуру 1-го травня 1958 року. Іронія долі спричинила те, що новий президент країни, який мав би ввести в державі демократизм, є прихильником диктаторського режиму. Перон заявив, що він вернеться до Арґентини, якщо це тільки буде можливе. Новобраний президент Фрондізі сказав після вибору, що не видасть дозволу на поворот колишньому диктаторові.

Гувер бачить в економічній знижці тільки тимчасову затримку до добробуту

Веллі Фордж, Па. — Колишній президент Герберт Гувер промовляв під час отримання найвищого відзначення — почесної медалі Джорджа Вашинґтона і 5,000 долярів від Фундації Волі, — і заявив, що теперішня економічна знижка в ЗДА, — це тільки тимчасова затримка до постійного походу добробуту. „Багато людей сумнівалися в майбутньому. Та кожний, хто погляне на наше майбутнє і збагне велику силу нашого народу, мусить бути певний в тому, що теперішня економічна знижка — це тільки тимчасова проба в нашій історії, як воно було вже в багатьох інших випадках". Гувер повідомив присутніх при кінці своєї промови, що 27 років тому він в цій самій місцевості виголосив цю саму промову з малими тільки змінами. Це було 1931 року, і тоді він був президентом ЗДА, які переживали велику економічну депресію. На думку Гувера та депресія була спричинена мирними помилками після великого знищення в першій світовій війні. І теперішня економічна знижка виникла внаслідок подібних причин. „Але як і тоді і тепер ми підемо до періоду величі".

Президент вернувся з відпочинку до Вашинґтону

Фінікс, Арізона. — Президент Айзенгавер прибув разом із дружиною до Фініксу, Арізона, де пані Айзенгавер має залишитися на два тижні, а Президент таки в неділю в 11:32 год. перед північчю відлетів до столиці, куди мав прибути коло 7 години рано 24-го лютого. В неділю була в Фініксі гарна й тепла погода. Президента вітали на летовищі 25,000 людей. Зараз з летовища Айзенгавер від'їхав на ґольфове грище, а пані Айзенгавер поїхала на фарму „Мейн Шенс", якою заряджує пані Елизабет Арден, що веде косметичне заведення. Пресовий секретар Білого Дому Джеймс С. Гаґерті заявив ще в Томасвіллі, Джорджія, що пані Айзенгавер не поїде до пані Арден на жадне лікування тільки з товариською візитою. Президент грав у ґольфа з професійними грачами з місцевого клюбу.

Зменшується число зголошених на допомогу з фонду безробітних

Вашинґтон. — Статистичне бюро при департаменті праці повідомляє, що в попередньому тижні зменшилося число тих, які зголошуються на допомогу з фонду безробіття. Це зменшування числа зарестрованих безробітних почалося вже в другій половині січня ц. р., і внаслідок цього є надія, що число безробітних буде повільніше збільшуватися ніж це було досі. Число нових безробітних в попередньому тижні становило 425,300 осіб і було на 31,500 менше в порівнянні з тижнем, що був перед тим, і на 184,000 менше в порівнянні з тижнем від 5-11 січня ц. р., коли збільшення числа безробітних було рекордово високе.

Айзенгавер підтримує Бенсона проти закидів республіканців

Вашинґтон. — З поважних урядових кол заявляють, що президент Айзенгавер не піде за голосом республіканських конґресменів із фермерських стейтів Середнього Заходу і не звільнить свого секретаря рільництва Езру Тефта Бенсона. Ці конґресмени приготовляють окремий заклик до Президента, щоб звільнив Бенсона, бо це було б добре для Республіканської партії під час цьогорічних виборів. Але сам Бенсон заявив своїм партійним колеґам із Конґресу, що він не думає резиґнувати і не думає зміняти своєї рільничої політики. Також і асистент Президента Шерман Адамс відкинув домагання республіканських конґресменів. Ці конґресмени і партійний провід бояться, що партія втратить коло 25 місць в Конґресі внаслідок фермерської політики Бенсона.

СЕРЖАНТ РОДЕС ДІСТАВ 5 РОКІВ ТЮРМИ ЗА ШПИГУНСТВО В КОРИСТЬ СССР

Вашинґтон. — Армійський військовий суд засудив сержанта Роя А. Родеса до 5-річної тюрми за те, що був шпигуном в користь СССР під час того, як працював в американській амбасаді в Москві в 1951-1953 рр. Він заявив, що буде апелювати, бо не почувається до вини. Крім тюремної кари, його непочесно звільнено з війська, і в наслідок цього він не зможе діставати жадної емеритури за свою 15-річну військову службу.

МОЛОДЬ НЮ ЙОРКУ ОБ'ЄДНАНИМИ СИЛАМИ ВІДЗНАЧИЛА РОКОВИНИ КРУТ

Ню Йорк. — Минулої неділі, 23-го лютого, українська молодь цієї метрополії об'єднаними силами відзначила 40-ву річницю героїчного бою і смерти українських юнаків під Крутами. З цієї нагоди українські молодечі організації: Пласт, Спілка Української Молоді Америки, Молоді Українські Націоналісти, Зарево, ТУСМ, ОДУМ, Українська Студентська Громада, Т-во Православної Молоді, Ліґа Католицької Молоді, Український Студентський Клюб, що входять до Координаційної Комісії Молодечих Організацій при Об'єднаному Комітеті, влаштували спільно Крутянську Академію, що відбулася в залі Фешен Інституту о год. 7-ій ввечорі з виступами та участю в програмі членів усіх згаданих організацій. Академію попередили врочисті панахиди за поляглих під Крутами, відправлені в місцевих українських церквах, одній католицькій і двох православних. Прибуток з Академії призначений на фонд катедри українознавства та на допомогу студентам в Европі.

АНГЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЗАПЕРЕЧУЄ ВІСТКИ ПРО ЗМІНИ В ЙОГО УРЯДІ

Лондон. — Англійський прем'єр Геролд Мекміллен заперечив, наче б він мав замір заступити теперішнього міністра закордонних справ Селвайна Ллойда іншим політиком та боронив Ллойда, назвавши його „дуже добрим закордонним міністром", який виконує свої завдання „блискуче". Його заява була звернена під адресою критиків міністра закордонних справ однаково збоку соціялістичних, як частини консервативних парляментарних послів, невдоволених останнім виступом Ллойда в палаті громад. Англійський прем'єр склав свою заяву в інтерв'ю, що його дав для телевізійної сіті, в рямцях програми „Зустріч з народом", в минулу неділю 23 ц. м. Проте ще важливіша частина того інтерв'ю стосувалась недавно проголошеної в Англії так званої Білої книги, яка формулювала офіційний англійський плян військової оборони на випадок совєтської аґресії. У тому пляні говорилось про готовість Англії відповісти негайно й автоматично атомовими налетами проти Совєтів на випадок будь-якого прояву совєтської аґресії проти Заходу. Хрущов накинувся на те англійське проголошення, як ніби на доказ войовничих настроїв Англії, а англійські соціялісти інтерпретували Білу книгу, як плян, який виключає „малі війни" та наставляється лише на нову велику війну. Мекміллен заявив, що така інтерпретація — це непорозуміння. Коли б прийшло до якихсь незначних прикордонних інцидентів, то, очевидно, Англія не виступатиме відразу з своїми відплатними летунсько - атомовими атаками, але, коли б Совєти розпочали марш проти Заходу 200 дивізіями, тоді Англія не залишилась би байдужньою. Мекміллен заявив, що ціллю Білої книги було з'ясувати виразно позиції Англії, щоби своєю інерцією „не запрошувати аґресора до аґресії".

Совєти перевели новий вибух водневої бомби

Вашинґтон. — Американська Комісія Атомової Енерґії оприлюднила короткий комунікат, в якому інформується, що Совєти перевели в неділю 23-го лютого ц. р. новий вибух ядрової бомби „меґатонового виміру". Таким науковим терміном визначається водневу бомбу у відрізненні від атомової бомби. Американське повідомлення нічого не каже про місце, де переведено той вибух. Зате одночасне японське офіційне повідомлення стверджує, що совєтська воднева бомба вибухла в північній підбігуновій зоні в неділю коло 4-ої год. по полудні. Японська обсерваторія вирахувала віддаль місця вибуху від Токіо на 2,500 миль. — Від часу, як Совєти переводять свої ядрові експерименти, вони ніколи не заповідають їх згори, як це роблять ЗДА й Англія, та рідко-коли перші повідомили про це згодом. Майже завжди світ довідується про ті штучні вибухи з американських і японських повідомлень, а большевики щойно потім потверджують ці вістки.

ЗДА приготовляють нові пропозиції щодо роззброєння

Вашинґтон. — З'єдинені Держави не відкинуть без застережень так званого „пляну Рапацького" (комуно-польського міністра закордонних справ) про встановлення в середній Европі безатомової зони, тільки виступлять із контр-пропозиціями — повідомляють з Вашинґтону. Признавши, що той польсько-совєтський плян небезпечний для Заходу, американські урядові чинники обмірковують все ж можливості дійти до порозуміння бодай в одній частинці широкої проблеми міжнародного роззброєння, щоб відпружити міжнародну атмосферу, — твердять американські часописи. Признали це однаково колишній близький співробітник Геролда Стассена, американського репрезентанта на Лондонській конференції роззброєння, Роберт Маттесон у своєму виступі на форумі університету в Міннесоті, як заступник амбасадора ЗДА в Об'єднаних Націях Джеймс Водсворт, який відповідав на запити в телевізійній програмі „Об'єднані Нації в дії" в минулу неділю.

Рада Безпеки ОН відклала справу спору між Єгиптом і Суданом

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй зібралась ще в минулу п'ятницю пополудні для розгляду скарги Судану проти Єгипту, який, мовляв, зосередженням війська над суданським кордоном задля підтримання своїх ревізіоністичних кордонних претенсій погрожує загальному мирові. Однак на початку того засідання обидва безпосередньо заінтересовані делегати, єгипетський делеґат Омар Люфті і суданський Якуб Осман заявили, що ті країни пробують самі мирно поладнати свій спір і тому Рада Безпеки рішила не розглядати цієї справи Як згодом виявилось, посередництво між Єгиптом і Суданом перейняв на себе етіопський цісар Гайле Селяссе, який заапелював до Гамаля Нассера і суданського прем'єра Абдуллага Халіла, щоб — 1. Єгипет не переводив плебісциту у справі З'єдиненої Арабської Республіки на спірній суданській території і 2. щоб меритоpичний розгляд спору відкласти поза четвер цього тижня, коли-то в Судані відбудуться вибори, після яких буде створений новий уряд Судану. Гамаль Нассер погодився на обидві ці пропозиції і тому настав тимчасовий спокій.

ПЛЕБІСЦИТ ЗАТВЕРДИВ ПОСТАННЯ З'ЄДИНЕНОЇ АРАБСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

НАССЕР СТАВ ДИКТАТОРСЬКИМ ПРЕЗИДЕНТОМ НОВОЇ ДЕРЖАВИ. — СИРІЯ ПЕРЕСТАЛА ІСНУВАТИ, ЯК ОКРЕМА ДЕРЖАВА.

Ґамель Абдель Нассер

Каїро. — Багато держав із широкого світу визнало вже З'єдинену Арабську Республіку, як нову державу, яка формально почала існувати з днем 22 лютого ц. р. Між тими державами є Данія, Італія, Еспанія, Ватикан, Японія, Індонезія, Цейльон та всі комуністичні країни, які відразу поспішили з ґратуляційними депешами до диктаторського президента Ґамаля Абдель Нассера. В понеділок 24 лютого мав пред'явити Нассерові визнання Арабської Республіки також американський амбасадор Раймонд А. Гейр. Спізнення того акту на два дні вийшло внаслідку святкового Дня Вашинґтона в минулу суботу. У зв'язку з постанням Арабської Республіки, буде скасована окрема американська амбасада в столиці Сирії, Дамаску, і буде відкликаний відтіль амбасадор Чарльз В. Йост. Зате ЗДА не думають покищо визнавати офіційно Арабської Федерації, яка получила Ірак і Йорданію, бо в обох тих країнах залишаються їхні монархи і Федерація не заявила нічого про з'єднування своїх міністерств закордонних справ та закордонних представництв. Всенародний плебісцит, що був переведений в минулу п'ятницю 20-го лютого ц. м. на території Єгипту і Сирії в справі створення з тих двох держав одної держави під назвою З'єдинена Арабська Республіка під диктаторським правлінням президента Ґамаля Нассера дав майже одноголосне затвердження акту злуки. В Єгипті 6,102,128 голосів висловилось „так" і тільки 247 „ні", у Сирії — 1.312,759 „так", і 39 „ні". В справі того, щоб Нассер був першим президентом З'єдиненої Арабської Республіки, в Єгипті 6,102,116 голосів заявилось „так" і 565 „ні", а в Сирії 1,312.809 „так" і 196 „ні". В Каїро відбулась в минулу суботу величезна маніфестація, в якій — за офіційними даними — взяло участь пів мільйона осіб, і тоді Ґамаль Абдуль Нассер проголосив: „З'єдинена Арабська Республіка стала довершеним фактом". У своїй промові на тій маніфестації Нассер говорив виключно про єдність арабської нації, а з політичних моментів він згадав тільки англо-французький наїзд на Єгипет з осени 1956 року. Нассер запевняв, що єгипетську армію створено задля оборони арабського світу „проти спільних ворогів" і тому ніколи та армія не буде вжита проти будь-якої іншої арабської країни.

ЗДА й Англія посередничать в спорі Франції й Тунісії

Париж. — Французький уряд застерігся, що англо-американське посередництво в спорі з Тунісією не має стосуватись цілої ситуації в Північній Африці та відносин в Альжирі, а виключно французько-туніських спірних справ. Прем'єр Фелікс Ґаяр заявив, що Франція буде вдячна, коли Англія і ЗДА доведуть до того, щоб могли розпочатись безпосередні французько-туніські переговори над справою французької морської бази в Бізерті, долею 80.000 цивільних французів і 22-х тисяч вояків в Тунісії, як також над встановленням смуги „нічиєї землі" над альжирсько-туніським кордоном. Французький міністер оборони Жак Шабан Дельба відлетів до Альжиру саме у справі такої „нічиєї зони", яку патрулювало б французьке військо та за якою стежила б спільна французько-туніська комісія під невтральним головою. Делегат державного департаменту для справи посередництва, Роберт Морфі, відлетів ще в минулу п'ятницю з Ню Йорку до Лондону, перевівши безпосередньо перед своїм від'їздом одногодинну нараду з генеральним секретарем ОН Гаммершилдом. У Лондоні він негайно почав нараджуватися з делегованим для цієї самої цілі високим урядовцем англійського міністерства закордонних справ Геролдом Білі. Морфі був теж на обіді-нараді в англійського прем'єра Мекміллена з участю міністра закордонних справ Ллойда, амбасадора ЗДА Дж. Вітні і Геролда Білі. Ситуація для посередництва погіршилась, бо в міжчасі французькі військовики арештували були туніського адміністратора у зв'язку з бомбовим замахом партизанів, а туніський уряд, подратований цим актом, насильно замкнув чотири французькі консуляти в Тунісії.

В АМЕРИЦІ

● **98-річний суддя** в Плетсбурґу, Міссурі, А. Р. Александер виставив свою кандидатуру ще на одну каденцію, — на наступні чотири роки.

● **19-го лютого у Сенаті** відзначено 46-річчя праці 80-річного демократичного сенатора з Арізони, Карла Гейдена. У той день сенатор Гейден був тимчасовим головою Сенату, а провідники обох партій, Линдон Б. Джансон і Вільям Ф. Новленд, з признанням говорили про Ювілята, називали його „найвпливовішим і найскромнішим сенатором".

● **Колишній дорадник Президента** в справах роззброєння Гаролд Е. Стассен заявив, у Филаделфії, що сподівається зібрати на свою виборчу кампанію 500.000 долярів, щоб перемогти у правиборах, які відбудуться 20-го травня ц. р. Справу збірки цієї суми Стассен розв'язує дуже просто: 100,000 осіб мають дати по 5 долярів...

● **Продукція** чоловічого одягу зростає в повільнішому темпі, як число чоловіків у віці понад 18 років. В 1939 році випродуковано в ЗДА 23.6 мільйона костюмів, а чоловіків було 45 мільйонів; в 1957 році випродуковано 20.6 мільйона костюмів, а чоловіків було 52 мільйони. Деяка частина чоловіків носить спортовий одяг, який до цих цифр не враховано.

● **88-річний архітект Френк Ллойд Райт** із Шикаґо заявив, що хоч окремі люди часто критикують його плян побудови хмародеру на одну милю заввишки, він не зрікається цього пляну і таки збудує хмаросяг над озером в Шикаґо. Тоді — каже Райт — Шикаґо матиме чим відрізнятися від інших міст.

● **Під час морозів в Бирджесі, Міссурі** сусіди 71-річного Даґлеса Дженкінса знайшли його хворого і обмороженого в неопаленій халупі. Забираючи Дженкінса до шпиталю, поліція знайшла 11,527 долярів, що їх переховував цей самітний дивак.

● **9-річний Карлтон Спір** застрелився з рушниці свого батька, залишивши таку записку: „Прощай, Сінді, ти був моєю любов'ю!" Сінді — це кінь, якого недавно продав батько юного самогубця.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Студійні дні п. н. „Критична аналіза совєтської виховної системи"** відбулися в днях 14 і 15 лютого ц. р., на Мишиґенському Університеті в Ан Арбор. Були влаштовані ці студійні дні заходом Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА) при допомозі Українського Студентського Клюбу у згаданому університеті. У програму днів входили доповіді і корреферати проф. д-ра Івана Розгона, д-ра Василя Приходька, автора книжки „Один із 5 мільйонів" та Миколи Приходька, автора книжки „Один із 50 мільйонів". В імпрезі взяли численну участь професори і студенти Мишиґенського Університету і докладні інформації та інтерв'ю з прелеґентами були подані в місцевій англомовній пресі та в телевізії. На закінчення студійних днів відбулася в неділю, дня 16-го лютого, під проводом студ. Бориса Плюйка, першого віце-президента „СУСТА", конференція українських студентських товариств східніх і середньо-східніх американських університетів, участь у якій взяли студентські громади з Ан Арбор, Дітройту, Балтимору і Клівленду.

● **Другий зошит Української Малої Енциклопедії проф. Євгена Онацького (літери В Г)** закінчують друкувати і в березні ц. р. він буде розісланий усім передплатникам і книгарям. Цей зошит матиме на 60 сторінок більше від попереднього. Третій зошит (літери Д-Є) появиться мабуть в серпні ц. р.

● **На шосі під Бережанами** вантажне авто, повне людей, що верталися з базару, наїхало на дерево. У висліді 3 (три) особи вбиті, а кілька поранених. Вбиті походили з с. Шибалин 5 км. від Бережан. Похорони відбулися на саме Різдво — інформують з України приватним листом.

У СВІТІ

● **У Москві** поширилась плітка, начебто президент Айзенгавер задумував запросити до Вашинґтону Нікіту Хрущова. Хрущов не раз натякав, що він „дуже радо" поїхав би до Америки, але тільки в „офіційному характері". Остання плітка народилась на основі закиду в листі Айзенґавера до Булґаніна, що, мовляв, варто було б, щоб ті, які не знають і не розуміють Америки, приїхали туди й подивились на неї.

● **Італійський селянин** за 40 миль на південь від Риму, орючи землю, натрапив плугом на камінь. Він нахилився, щоб відсунути цей камінь, але не зміг — і повідомив місцеву владу, яка негайно сконтактувалась з археологічним департаментом у Римі. Виявилось, що селянин ненароком відкрив мармурову різьбу — голову богині Тінії з 800-500-го р. перед Христом. Археологи твердять, що на тому полі захована ціла святиня з етруської доби, з-перед півтори тисячі років. Ясно, що поле викупили в селянина для розкопок.

● **400 англійських поворотців** з Єгипту, між ними частина жидів, які мусіли втікати з тої країни після англо-французького наїзду в 1956 році і все ще перебувають у збірному таборі в Англії, перевели голодовий страйк на знак протесту проти поганого з ними поводження. Вони оскаржують таборову управу в тому, що вона несправедливо розподіляє працю серед утікачів.

● **З ініціятиви** японського Товариства охорони звірят, 5,000 осіб підписали петицію, в якій домагаються від уряду переведення акції для врятування 15 тяглових собак, залишених минулого тижня в підбігуновій околиці при евакуації бази невдалої японської полярної експедиції. Рішено вислати за собаками літак.

● **Французьке військове командування в Альжирі** заборонило відпустки для всіх військовиків. Всупереч твердженням офіційних чинників про те, що війна з альжирцями партизанами наближається до кінця, військове командування зажадало посилення 400-тисячної армії в Альжирі ще на 100 тисяч.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ГОСПОДАДРСЬКА КРИЗА І НАСТРОЇ

Це цілком зрозуміле, що теперішня „затримка" (рецесія) в господарстві Америки найбільш цікавить її мешканців. Все ж таки за загальним ствердженням часописів і за власною щоденною обсервацією це зацікавлення далеке від того, що можна б вважати познаками паніки. Нема будь-якого надзвичайного руху в банках, люди не вибирають своїх ощадностей і не продають домів задля здобуття готівки, нема драстичних скреслень у родинних бюджетах, дармащо настала більша обережність у закупах. Водночас заможніші одиниці користають з випродажів у департаментових крамницях і купують речі, що їх не дуже й потребують. Очевидно, що в родинах, в яких безробіття безпосередньо дає себе відчувати, панує пригноблений настрій. Але песимістичні завваги таких осіб, хоч психологічно зрозумілі, не мають реальної підстави, коли йде про загальну господарську ситуацію в Америці і про її речеві вигляди на найближчі місяці.

Урядові, конгресові й господарські кола пильно аналізують факти, які можуть дати підставу для фахових прогноз. Минулої середи, після багатогодинної наради у Білому Домі, в якій взяли участь секретарі скарбу, торгівлі і праці, голова Президентської Ради економічних дорадників, один видатний її член, лідери республіканської меншости в Сенаті й Палаті Репрезентантів і головний асистент Президента, — проголошено рішення уряду не вдаватися до зменшення податків і не переводити такої інвестиційно-будівельної програми з державних фондів, яка подобала б на „видаткову оргію" — за словами речника тієї наради, сенатора Вільяма Новленда. Як мотивацію такого рішення подано, що вже прийняті і запроєктовані урядом заходи будуть достатні для поліпшення економіки. Серед цих заходів названо призначення на 1958 рік $2,100,000,000 на будову доріг (в минулому році — 750,000,000), збільшення державних замовлень у військовому промислі з 35% до 70% у порівнянні з першою половиною 1957 року та зголошення Президентом законопроєкту про призначення $2,000,000,000 на будову нових, ремонт й інвестиції в існуючі поштові будинки. Коли ж не виправдались би надії на те, що від березня-квітня почнеться повільна звишкова тенденція в промислі й торгівлі і тим самим зменшуватиметься число безробітних, тоді, мовляв, Конгрес зможе перевести власними постановами драстичніші реформи в справі обниження податків та започаткування надзвичайних публічних робіт за державні гроші. Тим часом уряд не хоче наражати державного бюджету на дефіцит щонайменше в 5 більйонів унаслідок редукції податків.

Покищо, головно у зв'язку з хвилею морозів, знижка триває. Але знижковий темп настільки зменшився, що фахівці переконані, що ця негативна тенденція наближається до свого „дна", чи пак „шпилю", залежно від того, як рисувати еволюційну лінію. В першій половині лютого знову зменшилась продукція, але не так значно, як у січні. Те саме стосується руху праці. В роздрібній торгівлі настало поліпшення, ціни назагал тверді. Вирішний для всього господарського життя сталевий промисл у ЗДА виявив на 15 лютого ц. р. тільки 53.7% своєї продукційної здібности. Проте, сталевий промисл передбачає швидку поправу, вказуючи, що запотребування фабриками на сталь вище за актуальну продукцію сталі. В автомобільному промислі випродуковано авт в першому тижні лютого 108,064, на 27% менше, як за той самий час рік тому. Продавці авт мають коло 900,000 непроданих нових авт, найвище число від 1952 року, і тому автомобільний промисл передбачає зменшення продукції і на березень. Вантажні залізничні обороти впали на 20%, але вина в цьому головно препоганої сезонової погоди. Зате подешевшав кредит. Банки можуть позичати гроші в державній резервово-банковій системі на $2\frac{3}{4}$%, в порівнянні з $3\frac{1}{2}$%, що їх мусіли платити кілька місяців тому. Зате фабричні компанії можуть діставати банковий кредит на 4%, замість недавніх $4\frac{1}{2}$%. Правда, багато великих компаній стримуються з реалізацією проєктованих раніше інвестицій в розбудову фабрик (Ріпаблік Стіл Корп., Юніон Карбайд Корп., Алюмініюм Комп. і ін.). Від половини січня до 8 лютого число забезпечених безробітних зросло на 90,000, число всіх безробітних становить офіційно 4,400,000 осіб, а фактично близько 5 мільйонів — як це передбачувано.

Поруч з усіми цими невеселими даними, що їх одверто признається, цілий ряд першорядних фахівців-економістів прилучуються до голосу Президента з 12 ц. м. і закликають до спокою та видержливости, запевняючи, що хоч може заповідь Президента на поліпшення вже в березні була надто оптимістична, проте прийде воно напевно з пізньою весною-літом цього року.

ЩЕ РАЗ „ЗАПАМОРОЧЕННЯ ВІД УСПІХІВ"

У „Свободі" з 31 січня ц. р. в статті про виступ Хрущова на нараді „передовиків сільського господарства" в Мєнську згадувалось про „рекомендації" першого секретаря КПСС селянам відносно корів, що є в їхній особистій власності. Очевидно, корова, як один з останніх на селі атрибутів приватної власности, таки не дає спати спокійно комуністичним ідеологам. На тій нараді Нікіта Хрущов заявив дослівно таке:

„Товариші, які тут виступали, говорили про Каліновку (село, в якому народився Хрущов — ред.). Я трошки хвилювався, коли розповідали тут про поїздку до Каліновки, про те, що каліновські колгоспники вирішили продати свої корови колгоспові. Це я їм порадив два роки тому. Бувши в колгоспі, я бачив, що він багато продукує молока, забезпечує добру грошову оплату трудодня ... Виникає питання: чи є рація в такому разі колгоспникові тримати корову? Удень жінки на полі працюють, приходять втомлені, треба діток нагодувати, а тут приходиться бігти доїти корову, рано вранці вставати, годувати її, напувати і т. д. Дуже клопітна ця справа для жінок. Може, жінці так подобається корова, що вона з нею возиться? Звичайно, не корова їй потрібна, а молоко. Та коли вона молоко діставатиме в колгоспі, при меншій витраті праці, то навіщо їй корова? Отож я й сказав своїм землякам, каліновцям: чи не настав для вас час узяти та й продати корови колгоспові?.. Зрозуміла річ, я попередив колгоспників, що діло це сугубо добровільне: хто не захоче продавати, не треба, нехай тримає корову в себе..."

Таку довгу цитату з виступу балакучого Хрущова ми подали тому, що еміграційна преса в своїй більшості слушно оцінила цей виступ, як чергову атаку комуністичного проводу на селянство, як заплановану ще Сталіним акцію на „затирання" останніх різниць між колгоспником, що все ще є власником, і вже цілковито удержавленим робітником.

Хрущов, хитрий і нахабний демагог — і хто б повірив йому, довголітньому сталінської школи катові, що він „трошки хвилювався", коли розповідали йому про рішення каліновських колгоспників? Хто трактуватиме поважно панібратство совєтського вельможі з селянами, яким він, мовляв, не наказує, а радить? Для кого не ясно, що справа з селянською корів чиною не „сугубо добровільна", а таки величезної ваги справа — у „завершенні будови комунізму", етап, на якому держава позбавляє селянство останньої мізерії, залишаючи хіба що обдерту хату та невеличку присадибну ділянку?

Очевидно, комуністичні царі, всі ті крайові, обласні та районові партійні секретарі, так і зрозуміли Хрущова, як хотів він, щоб його зрозуміли. Що „хазяїн", мовляв, жартує з колгоспниками — то одна річ, а чого він насправді хоче — то річ зовсім інша. І, напевно, з наказу вищих партійних інстанцій, заходилися вони „допомагати" селянам, передусім селянкам, яким та справа найбільше лежить на серці — „продавати" корови до колгоспів.

Треба думати, що ця акція добровільно-примусового усуспільнення корів набрала на Україні й Білорусі такого широкого розмаху і... натрапила на такий масовий і рішучий спротив, що потрібне було негайне втручання найвищих партійних і совєтських органів.

І от 13-го лютого в усіх совєтських часописах появляється постанова центрального комітету компартії України і ради міністрів Української ССР під пророчистим заголовком: „Про помилки, допущені в окремих колгоспах Запорізької області при купівлі корів у колгоспників".

Совєтський читач, що за сорок років добре навчився читати комуністичну пресу, напевно, розуміє, що йде тут не про „окремі" колгоспи і не лише про Запорізьку область, а про щось далеко ширше й поважніше. Але то вже давно відомі трюки з пропагандивного арсеналу Леніна-Сталіна, і розгадати їх не тяжко.

Тож в постанові цій читаємо, що „Центральному Комітетові КП України і Раді Міністрів УРСР стало відомо, що деякі управи і голови колгоспів Мелітопольського, Приморського та Полозького районів Запорізької области, користуючись безконтрольністю (!?) збоку місцевих партійних і радянських органів, під виглядом купівлі, змушують колгоспників усуспільнювати належних їм особисто корів..." Далі, як то водиться, йде перелік „козлів відпущення", яким можливо навіть пооббивають роги для того, щоб сам „хазяїн" вийшов із води сухим. А ще далі — лицемірний осуд цих „козлів": „ЦК КПУкраїни і Рада Міністрів УРСР своєю постановою осудили як неправильні дії окремих райкомів партії, райвиконкомів, голів колгоспів Запорізької области, які... грубо порушили колгоспний статут і закони радянської держави", тобто — послухалися ради Нікіти Хрущова.

Своєю постановою, що аж так пригадує сталінське „запаморочення від успіхів" на початках колективізації, тільки може у вужчих розмірах, ЦК партії і рада міністрів УССР ствердили, що ця перша спроба на новому, хрущовському етапі „усуспільнення" скандально провалилась. І тому забарабанили у Москві „одбой", і тому знову, як у 30-х роках, за помилку диктатора мусять відповідати ті партійні низовики, яким „запаморочення від успіхів" вступило в голову.

Значить, приклад „свідомих" каліновських колгоспників, односільчан Нікіти Хрущова, якими він так пишається, українських селян не захопив і не переконав. Навіть загнані в колгоспи й позбавлені хліборобського звання, вони вперто боронять рештки своїх прав на власність, яка забезпечує їм бодай найвужчу, але незалежну від комуністичної держави-гнобительки, матеріяльну базу.

В невпинній боротьбі з українським селянством червона Москва зазнала ще одної дошкульної поразки. В останньому бої з московськими окупантами честь перемоги належить передусім українській селянці, охоронниці домашнього вогнища. Але скільки ще боїв попереду?

В. С-ко

І. Світ

РЕВОЛЮЦІЯ В ІНДОНЕЗІЇ

Помста завжди виростає там, де посіяно зерна ненависти або приниження людської гідности. Це особливо стосується до Азії, де на величезних просторах впродовж тисячоліть розвинулися культура та цивілізації іншого порядку, аніж европейські.

Більше як 400 років тому европейці опанували деякі частини Азії і почали розбудовувати там свої багаті колонії. Тоді вони напевно не думали, що їхнім нащадкам доведеться за це гірко розплачуватися. Але є також інші підходи до людської гідности та іншої культури.

Тут доводиться, зокрема, підкреслити ці різниці. Окремі европейці, що не були переобтяжені сумлінням, бралися нашвидку збагачувати себе матеріяльно, а інші, освітлені високими ідеями, йшли в ті самі азійські краї з проповіддю християнського вчення.

Найбільш комерційними конкістадорами були еспанці та португальці, що відзначились особливо в Центральній та Південній Америках. В Азії такими були голляндці. Їхні імперії завалились з приходом модерної цивілізації, бо дим фабричних коминів приніс величезні зміни в житті народів. Англійці, які почали промислову революцію, принесли зміни і в колоніяльні простори.

Коли еспанці, португальці та голляндці, щоб зміцнити своє панування, тримали поневолені народи в темноті, не дозволяючи їм розвивати свої старовинні культури, в колоніях Британської імперії поволі наступали зміни, а адміністрація не тільки несла в свої колонії модерну освіту, але й допомагала тубільцям діставати в своїх школах високу освіту. Навіть не в колоніях — у Шангаї і в Гонг-Конгу — побудували англійці прекрасні університети для місцевого населення. Французи, хоч вели трохи іншу політику, також створили університети в Шангаї, Індо-Китаї та ін., ведені релігійними інституціями.

Але голляндці в своїх колоніях за чотириста років управління не зробили для тубільців фактично нічого, і сьогодні на 3,000 островах Індонезії, на площі 900,000 кв. миль 82 мільйони тубільного населення фактично не мають освіченої верстви. Тільки одиницям через релігійні організації пощастило здобути добру освіту, а решта населення загубила або через недбальство звела нанівець свої власні освітні установи.

Центральною частиною Індонезії є острів Джава, з населенням 50 мільйонів, скупченим на території 90,000 кв. миль, значна частина якої вкрита горами та джунглями. Найбагатша частина Індонезії — острів Суматра.

З усього населення Індонезії приблизно 70 мільйонів мусульман, які прийшли туди ще в XV ст. На початку XVII ст. прибули туди голляндці та англійці, одначе останні примушені були відступити. Правління голляндців поступово поширилося на всі острови. В початках минулого століття їх панування було загрожене всенародним повстанням, що тривало майже п'ять років, а під час останньої війни країна була окупована японцями, що зорганізували там „рух незалежности", на чолі якого стали д-р Гатта та д-р Сукарно. Японці, очевидно, робили це з певним наміром, але після закінчення війни голляндці знову повернулись до влади.

Голляндці помилились, думаючи, що створений японцями незалежницький рух легко можна контролювати. Ще не було в історії людства прецеденсу, щоб незалежницький рух будь-якого народу вдалося комусь зліквідувати. Його можна тільки тимчасово затримати. Так дійсно і сталося.

Уже в 1949 р. голляндцям довелося погодитись на незалежність Індонезії, яка фактично була проголошена 17 серпня 1945 р. — через два дні після того, як японці склали зброю.

Перший уряд Індонезії був коаліційний, але дуже скоро виявилося, що Сукарно репрезентує націоналістичні та комуністичні партії, головно з Джави, а Гатта представляє сепаратистів та антикомуністів-мусульман, християн і соціялістичні партії різних провінцій. Ці останні були за повільну організацію нової державности, за обережні реформи, а перші були захоплені пустими льозунгами та амбіціями, і вважали, що Джава мусить управляти всією Індонезією, бо там живе більшість населення, там більше освічених людей і більше розвинені промисловість і торгівля.

У 1956 р. д-р Сукарно, після відвідання комуністичних країн, почав політику орієнтації на них. Охоплений ненавистю до голляндців, він переніс її на все европейське, головне на політичні системи Европи та Америки, забуваючи, що марксизм з його комунізмом народився також в Европі. Протестуючи проти такої політики д-р Гатта зрезигнував з посту віце-президента. Рівночасно почали загостріюватися відносини між окремими провінціями і Джавою.

Навесні 1957 р. Сукарно склав новий кабінет, в який включив комуністів, і оголосив, що европейська парляментарна система є ні до чого, що Індонезія потребує нової системи — „керованої демократії". У відповідь на це, на острові Целебес проведено безкровну революцію, а далі полетіли й бомби, загострились революційні настрої в інших місцях, головне на Суматрі, найбагатшому з островів, який, за словами його лідерів, Джава експлуатує не гірше, аніж голляндці.

Недавно державний секретар Доллес заявив, що Індонезія втрачає свій демократичний характер, що населення її позбавлене дійсної свободи. Ця заява викликала протести з Джави, а на о. Суматрі постав тимчасовий комітет, який передав д-рові Сукарно ультиматум — зліквідувати систему „керованої демократії" і викинути комуністів з уряду. Сукарно відмовився це зробити.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Петро Ромен

ЯК ТРЕБА ЧИТАТИ СОВЄТСЬКУ ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

На цю тему довелося українському підсовєтському літературознавцеві Євгенові Кирилюкові прочитати лекцію ще недосвідченим у таких справах болгарським історикам і літературознавцям. „Большая Советская Энциклопедия", як відомо, є джерелом мудрости КПСС і основою єдиномислія в СССР, яке (єдиномисліє) дуже часто розбивається в самій же „БСЭ" зміною політичного курсу і в зв'язку з цим періодичними змінами різних формулювань та оцінок. Українці, маючи більший досвід, давно вже призвичаїлися до цих змін в „БСЭ" і навчилися читати те, що їм вигідно або чого треба дотримуватися, щоб не розгнівати московських законодавців совєтського єдиномислія. Це вміння читати „БСЭ" можна передати формулою: „БСЭ читай — свій розум май". Але болгарські історики й літературознавці ще не засвоїли такої науки, і все, що написане в „БСЭ", вважають для себе законом. На цьому ґрунті виникають різні непорозуміння, і їх довелося вияснювати Є. Кирилюкові. Про це він пише так:

„Мені часто доводилося відповідати на запитання про М. Драгоманова. Річ у тому, що в останні роки в Болгарії дуже поширилась та неправильна оцінка значення цього вченого, яка дана нашими істориками в замітці „Драгоманов" у другому виданні „Большой Советской Энциклопедии". Оцінка ця стала майже законом, поширеним у багатьох наукових розвідках. Мені довелося роз'яснювати, що енциклопедію треба читати не тільки на літеру „Д", але й на літеру „У", де в статті УССР, в розділі „Українська література", дано вірнішу оцінку діяльности М. Драгованова, оцінку, що наближається до історичної правди".

Загляньмо до згаданих оцінок Драгоманова в совєтській енциклопедії. На літеру „Д" читаємо: „Драгоманов — виразник ідеології українського буржуазного націонал-лібералізму. Бувши противником марксизму, Д. захищав ідею побудови держави на основі буржуазного федералізму, був прихильником теорії безклясовости українського народу. Шлях до розв'язання національного питання він бачив в здійсненні буржуазного принципу культурно-національної автономії. Характеризуючи буржуазно-націоналістичну позицію Д., В. І. Ленін писав: „Драгоманов цілком заслужив на палкий поцілунок, яким пізніше нагородив його п. П. Б. Струве, ставши вже націонал-лібералом" (Соч., 4 вид. т. 20, стор. 403).

Таке написано про Драгоманова 1952 року в „БСЭ" (2 вид., стор. 161). Пізніше, в 1956 році, у статті на літеру „У" (Україна), в розділі „Література" (141 стор.), в тій же енциклопедії про Драгоманова читаємо:

„Ліберальний критик М. П. Драгоманов (1841-95), активний пропаґандист російської і прогресивної закордонної літератури, який вважав, що кращі досягнення культури людства українському народові краще засвоювати від російського народу. В окремих виступах Драгоманов стояв, проте, на позиціях космополітизму і українського націоналізму".

Цю останню оцінку і радив взяти болгарським ученим совєтський дослідник, нехтуючи першою, дармащо вона скріплена цитатою з самого Леніна. Порівнявши обидві оцінки Драгоманова, бачимо, що в останній на перше місце висувається те, що „Драгоманов був активним пропаґандистом російської літератури і вважав, що кращі досягнення культури людства українському народові найкраще засвоювати від російського народу". За ті заслуги Драгоманову проща́ється все і знімається навіть те тавро, яким заплямував його Ленін. Отож, болгарським ученим після такої „реабілітації" Драгоманова не слід боятися говорити про нього позитивно і сахатися того пієтизму, який, очевидно, ще зберігся тут, бо ж Драгоманов довгий час перебував у Болгарії, читав там в університеті лекції всесвітньої історії і там же, на Софійському цвинтарі, його поховано. Цікаво при цьому відзначити, що тоді, як між Драгомановим, з його українським „націонал-лібералізмом", і П. Струве, з його великодержавним шовінізмом, Ленін проводив першу аналогію і ставив рядом у неґативному пляні, в оцінці Драгоманова 1956 року дарується йому і „націоналізм" і навіть ворожість до марксизму тільки за те, що він висловлював погляди про російську літературу і російський народ, дуже милі і близькі большевицьким великодержавникам, які скотилися на позиції Струве в поглядах на українсько-російські культурні взаємини. Також є цікавою оцінка Кирилюком цього останнього визначення постаті Драгоманова як такого, що „тільки наближається до історичної правди", а не є ще правдою, бо й справді, як можна поєднати в одній особі цілком протилежні і взаємовиключаючі речі — космополітизм і націоналізм? Отже, лекція українського підсовєтського вченого, прочитана болгарським історикам на тему „Як треба читати БСЭ", вийшла показовою і повчальною. Наука, яку пройшли українці під „мудрим керівництвом партії", не була марною, і тепер її проходять також болгарські вчені.

ВЕСНА, ВЕСНА...

Весна, весна і спів пташиний
Ось біля мого тут вікна,
Весела усмішка, ясна
І вітер рідний тополиний.

І страх ще не відбутих гроз
Усе в вікні моїм поймилось,
А день минув і диво сталось
Розквітли квіти у мороз!

І ми, як квіти, розцвітем,
Хоч і мороз надворі й стужа...
Свою весну ми віднайдем!
Я бачу, як вона іде
По травах, сонці і калюжах...

Тож зустрічаючи весну,
Несім їй усмішку ясну!

ВАЛЕНТИНА ПІНОВА

1957 р.

Віктор Доманицький

МАЗЕПИНСЬКІ ЮВІЛЕЇ

(2)

Наукове Товариство ім. Т. Шевченка в 20 ст. тричі пробувало систематично досліджувати архівні та музейні матеріяли про гетьмана І. Мазепу та його добу. Вкінці 1901 р. з ініціятиви проф. М. Грушевського були вислані І. Джиджора до Харкова, В. Герасимчук до Петербурга, М. Залізняк до Москви (але працював там І. Джиджора), Кордуба до Відня, Крип'якевич до Кракова, Томашівський до Ватикану. Дещо з цих праць надруковано в „Жерелах" (1908, 1911, 1919) та в „Записках НТШ", том 92 (1909).

Після революції 1917 р. проф. М. Грушевський планував вислати своїх учнів до архівів Венеції, Відня, Парижу, але цього задуму не вдалося здійснити через брак коштів.

У 20-30-их роках українська еміграція висунула декілька істориків, які досліджували західньо-европейські архіви. Найбільше зробив покійний Б. Крупницький (Берлін, Дрезден, Стокгольм), — його історичні твори про І. Мазепу та його добу варто перевидати окремою книжкою. Далі Ілля Борщак досліджував архіви в Парижі, Лондоні, Стокгольмі. Д. Олянчин досліджував архіви в Берліні, Бреславі, Кенігсберзі; Михайло Антонович в Берліні, Бресляві, Кенігсберзі, Данціґу. Треба також згадати дослідження Д. Дорошенка (зокрема, його розвідку в шведській мові), М. Андрусяка, О. Оглоблина, Н. Полонської-Василенко, Ом. Прицака, В. Січинського, В. Сенютовича-Бережного, Б. Кентржинського (Стокгольм), В. Луцева (Канада).

З більших книжок про гетьмана І. Мазепу, що вийшли у 20 ст., треба згадати: „Записки НТШ" у Львові, том 92 (Львів, 1909); Б. Крупницький: „Гетьман Мазепа в освітленні німецької літератури його часу" (Жовква, 1932); „Мазепа" — збірник Укр. Наук. Інституту в Варшаві, т. I. і II (Варшава, 1938, 1939); В. Січинський: „Іван Мазепа — людина і меценат" (Филадельфія, 1951); В. Луців: „Гетьман Іван Мазепа" (Торонто, 1954), а в чужих мовах: монографія Єнзена (швед.); Борщак Е., Рене Мартель (фр.); Крупницький (нім.); Кларенс А. Меннінґ (англ.).

Що ж сьогодні можна набути в книгарнях ЗДА? Лише дві українські та одну англійську книжку, а саме: В. Січинського: „Іван Мазепа — людина і меценат", В. Луцева „Гетьман Іван Мазепа" та К. А. Меннінґа „Гетман оф Юкрейн Іван Мазепа" („Свобода"). З красного письменства: Б. Лепкого „Мотря", і „Мазепа — від Полтави до Бендер", Ф. Дудко „Великий Гетьман".

В сучасний момент мазепознавчі студії у вільному світі сильно ослаблені й утруднені. В Західній Европі — при архівах залишилося тільки п'ять дослідників; з них І. Борщак тяжко хворий, хворіє і Б. Кентржинський, а решта дослідників мусять заробляти собі на хліб в інший спосіб, ніж дослідження архівів. У ЗДА опинилося чотири дослідники Мазепинської доби, але всі вони відірвані від европейських архівів і, крім одного, мусять тяжко заробляти собі на хліб. До того ще й взаємини між ними такі, що тільки трьох з них можна було б об'єднати в науково-дослідче тіло. Українських громадських коштів на дослідження Мазепинської доби нема. Не можна серйозно займатися наукою, доки дослідники не матимуть з неї бодай якогось мінімуму на прожиття, доки вони не матимуть змоги працювати в науці професійно. Те, що маємо ми нині, — це не систематична наукова праця, а „розривка по заробітковій праці" — англ. „гобі", італійське „дополяворо". При такому стані речей трудно сподіватися, щоб українська наука у вільному світі дала до Мазепинських ювілеїв щось нове й цікаве. Дай, Боже, щоб пощастило перевидати мазепинські твори Б. Крупницького в одній книжці та відбути наукову конференцію АНТШ.

Ясно, що з огляду на мале число і положення мазепознавців та короткий час справою дослідження життя й праці гетьмана Івана Мазепи та його доби мусять зайнятися не лише історики-мазепознавці, але й молоді історики та науковці споріднених фахів: історики права, державознавці, історики Церкви, воєнні історики, історики літератури, історики мистецтва, соціологи, націологи, політики тощо. Історики-мазепознавці мусять передусім відіграти дорадчу, консультаційну, інструкторську ролю. Але вони не можуть монополізувати всю мазепинську акцію в своїх руках і покладатись лише на свої сили. Бо відзначення ювілеїв Мазепи — це справа не тільки істориків-мазепознавців, але справа загально-національна і в її достойному переведенні в життя зацікавлені і українські чинники політичні, етнополітичні, націовиховні. Треба для цієї акції змобілізувати великі громадські кошти і чи це зуміють зробити науковці-мазепознавці — можна сумніватися.

4. Український Конгресовий Комітет Америки, його філії та Ювілейні Комітети при них

На засіданні Політичної комісії УККА 2-го червня 1957 року д-р С. Демидчук виголосив заяву про необхідність відзначити 250-ліття з дня бою під Полтавою, а 18-го липня 1957 р. при УККА відбулася нарада, на якій розглянено питання про мазепинські фільми.

Негайна організація Мазепинських Ювілейних Комітетів при філіях УККА (а трохи пізніше і центрального — при централі УККА) може дуже скріпити й поставити на ноги цілу акцію, не лише під оглядом фінансовим, але й під оглядом нових ідей та пропозицій, організованости й підготови українського громадянства (спеціяльно — української молоді). Місцеві Ювілейні Комітети мають складатися з представників місцевих громадських організацій, зокрема, організацій молоді. Там, де вже існують об'єднання українських організацій, — вони можуть проголосити себе за Ювілейні Комітети. На Ювілейні Комітети припадає обов'язок підготовити небуденні, нешаблёнові Мазепинські тижні, академії, віча та інші ще невидані й нечувані в їх місцевості Мазепинські імпрези. Комітети мають встановити програму Мазепинських місцевих тижнів, ювілейних академій та інших імпрез і плян помочі мандрівним (пересувним) імпрезам центральних установ. Вони мають негайно розпочати мобілізацію коштів на ювілейні цілі — так по лінії українських наукових установ, як і по лінії Ювілейних Комітетів. Ще на початку року треба було б відбути з'їзд представників місцевих Ювілейних Комітетів для створення централі цих комітетів, яка й повела б далі вже цілу Мазепинську акцію. Центральний Ювілейний Комітет має подбати про організацію мандрівних імпрез (мандрівна Мазепинська Виставка, мандрівний Мазепинський Театр, мандрівний хор, Мазепинські концерти капелі Бандуристів тощо).

Тому є конечним, щоб централя УККА якнайшвидше видала до своїх філій спеціяльний обіжник, а в ньому вияснила значення Мазепинських Ювілеїв і необхідність негайної організації Мазепинських Ювілейних Комітетів та необхідність вжити нових виховно активніших метод освіти й інформації українського громадянства.

ВІСТІ
УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Ч. 6. 11-го ЛЮТОГО 1958 р. Ч. 6.

УНФОНД — ВИЯВ НАШОГО ПАТРІОТИЗМУ. НЕ НА СЛОВАХ, А НА ДІЛІ!

УНФОНД — НАША ЗБРОЯ ПРОТИ НЕПРАВДИ І НЕВОЛІ!

ТЕМПО

Темпо великого міста. Темпо американське... Ви йдете вулицями міста і цей рух, це надзвичайно живе життя на вас впливає. Ви мимоволі приспішуєте крок, ви оглядаєтесь, а це живе життя звідусіль кидається вам в очі.

Ось недавно, два тижні тому, почали валити оцей шостиповерховий будинок, а сьогодні його вже нема. Натомість глибока яма, а на дні її, якісь, немов живі, потвори вигрібають залізними кліщами тонни землі й каміння. А ось, на розі тої вулиці, місяць тому, почали будувати новий хмародер і ви не спостереглися, як залізними двигунами уже подають готове приладдя високо вгору. Ви не вірите своїм очам, але через пару тижнів вам треба підносити голову на десятий поверх.

Темпо... Мимо вас мчать авта, під землею гремить собвей, над вами тріскотять літаки, а навколо вас — тисячі яскравих вогнів і тисячі бадьорих людей, що поспішають за своїми справами.

Ви — українець. І ви — мимоволі починаєте міркувати про своє, українське, темпо. Не на рідній землі, а тут таки, в Америці. І з сумом констатуєте, що американським темпом ми не перейнялись.

— Як не перейнялись? — заперечують вам. А наші авта, наші доми, наші меблі і телевізори? Та ми не тільки догнали, а ще й перегнали!

Так, треба признати: по лінії особистих інтересів, особистих вигод — здорово перегнали!

Але що є з нашим громадським, нашим національним темпом, з тим темпом, що визначає життя і поступ нації?!

І, мусимо признати, що з нами — недобре! Супроти наших сьогоднішніх можливостей — навіть дуже недобре! Всі наші починання, майже культурно-громадська праця вся наша організаційна й — у загрозливім застою. „Майже" лише тому, що ще двигають її одиниці, десятки, при дуже обмеженій участі загалу. „Загал" — збайдужнів, „загал" — нічим не цікавиться! Книжки на полицях книгарень припадають порохом, видавництва нидіють, наукові установи животіють, музеї і архіви дусяться у тісних підвалах — і ніна-що нема грошей! Нема грошей, бо Народний Фонд, що протягом одного дня, без жадних зусиль міг би мати мільйон долярів, упродовж цілого року не може зібрати й десятої частини того! А політична праця УКК все ж поступає вперед, бо порожнечі не може бути.

Оце — сьогодні наше, українське темпо. Дзеркало поважности й серйозности наших бажань і наших змагань.

Все це є дуже прикре, але правди нема де діти!

Ліпше її знати і пошукати свого справжнього, українського темпа. А воно у нас було — було гаряче, бистре, стомилеве — і воно далі може бути!

Побажаймо ж, щоб в новому, 1958-му році, ми його віднайшли!..

...УСІ НАРОДИ, ЩО ЖИВУТЬ НА СВІТІ, ЗАВШЕ БОРОНИЛИ І БОРОНИТИМУТЬ ВІЧНО ЖИТТЯ СВОЄ, ВОЛЬНІСТЬ І ВЛАСНІСТЬ.

БОГДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Року Божого 1647.

МІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ

ХТО КАЗАВ, ЩО МИ НЕЗДІБНІ ДО НАСТУПУ?

(Проєкт Пана Н. П.)

Як відомо, Громадянин з Міннесоти, пан Н. П. надіслав до Українського Конгресового Комітету свій проєкт збільшення збірок УНФонду.

Гаслом цього цікавого проєкту є „МІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ ДЛЯ УНФОНДУ".

Проєкт розіслано восени м. р. частині Платників Національного Датку, при чім, у зв'язку з проєктом уже зголосились до УНФонду перші жертводавці.

В цинішньому числі „Вістей УККА" друкуємо проєкт п. Н. П. в новому вигляді, для ознайомлення з проєктом усіх наших читачів.

1

Маю на увазі сплату Національного Датку. Мій плян такий: якщо нас є в Америці 1,000,000 українців, то поділімо 1,000,000 на 5 і дістанемо 200,000 родин або 200,000 працюючих і здібних до сплачування Національного Датку. Але щоб потягнути за собою масу 200,000 людей, до того потрібно мати 5% свідомих громадян, які вважають, що сплата Національного Датку є конечна і обов'язкова для кожного українця. 5% із 200,000 є 10,000 і ці 10,000 людей мусять створити здорове ядро Українського Народного Фонду.

2

Ставка 10 дол. на сплату Національного Датку є абсолютно занизька і тому вона мусить бути піднесена на 100 долярів. А щоб цілих 100 дол. пішли на національну справу, то до тих 100 дол. треба ще додати 5% на адміністрацію. І так тих 10,000 свідомих людей мусять платити річно, протягом кожного року, по 105 дол., без огляду на річні прибутки.

Це дасть річний прихід 1,000,000 дол. Національного Датку і 50,000 дол. на адміністрацію. І так довго, поки ми не створимо такого ядра, так довго ми не зможемо зрушити з місця тих 190,000 українців, здібних до сплати Національного Датку. Наша народна філософія — дуже проста, — наші люди кажуть: „якщо пан професор, пан інженер та пан меценас платять або й не платять по 10 дол. на Національний Даток, то ми ще досить маємо часу до плачення". А тих 10 долярів на рік, при теперішних заборітках, є справді даток аж занадто малий і невідповідний повазі справи.

3

Чому потрібно піднести ставку 10 долярів?

Потрібно піднести для того, щоб головну увагу перенести на сто долярів, бо багато платників думають, що виконують національний обов'язок, заплативши тих бідних 10 долярів, як було жадано.

Як приклад, подам такий факт. Я знаю наших людей з першої світової війни, які були декоровані медалями за відвагу через цілі груди, і — я був певний, що вони проявляли на фронті хто зна яку ініціятиву, однак, на моє здивовання, показалося, що вони діяли тільки тоді, як мали наказ. Отже, я певний, що і між нашими платниками є багато таких, що платять лише ту суму, яка є встановлена УККА, не знаючи, що наші національні потреби вимагають багато вищих сплат. І тому, щоб задовольнити і таких платників, точку тяжкости потрібно пересунути із 10 на 100 долярів.

Ми і шведи

Знаю також другий приклад, який вказує, що ставка 10 долярів є майже нічим в порівнянні до вплат і жертв інших народів. І так, одного разу, приходить наш хлопець на роботу й оповідає: „Знаєте, в мене мешкає якийсь дурний швед, він заробляє разом із жінкою річно 5,000 долярів і дає на свою громаду річно 500 долярів", а то є точно 10% від свого заробітку.

Відповідь була коротка: — Дай Боже, щоб ми мали багато таких дурних українців, тоді напевно була б і своя держава! — Мимоволі насувається думка: чи є щось дивного, що відколи історія знає шведів, то вони завжди були самостійні, — очевидно, завдяки таким „дурним" шведам, а ми, такі великі мудрагелі, не можемо добитися тої самостійности!

З цього прикладу — велика наука для нас: він вказує, якою дорогою потрібно йти, щоб добитися самостійної держави. І, дійсно, якщо собі звичайний швед, маючи свою державу, розуміє, що 10% потрібно дати на свою громаду, то моя пропонована ставка 100 долярів на Національний Даток не є завелика, бо фактично ще далеко стоїть позаду отого дійсно свідомого шведа.

Хто нам винен?

І, нарешті, нам треба зрозуміти, що ми самі є нашими найбільшими ворогами. Бо хто нам винен, що ми не виконуємо наших національних обов'язків? Нам кожному треба розуміти, що ми є лише маленьким кільцем в довгім ланцюгу і кожне кільце мусить бути сильним і відпорним і мусить сповнити свої обов'язки супроти свого народу. А що воно так дійсно є подам такий приклад: в час розквіту Римської імперії, римляни привели з підбитої країни закладників і втягнули їх до тюрми, а коло дверей поставили сторожу. Вночі закладники розплакалися і скаржилися сторожеві, що вони безвинні люди, — їх край спустошено, а їх, безвинних, забрано. Але відповідь сторожа була дуже характеристична, яка пояснює причину тодішньої величі римської імперії, а саме: „я є римський вояк і маю наказ вас сторожити, а завтра наш суддя скаже вам — чи ви винні, чи ні". І чи це не було маленьке кільце у великім римськім ланцюгу, яке виконало своє завдання?

І, дійсно, нема в цім світі якоїсь абсолютної справедливости, ані миру, є лише завзята боротьба за існування між людьми, звірями і рослинами. Хто бував у лісі, той бачив, як одна деревина, щоб вирватись наверх, глушить другу своїм гіллям і ця, подолана, з часом сохне і стає погноєм для сильнішої. Така сама боротьба йде і між різними націями, які гуртуються до купи і спільними силами обороняються, щоб не попасти в неволю і не стати погноєм для сильнішого. І чи ми хочемо, чи ні, — нема іншого виходу, як гуртуватися в одну велику громаду і сплачувати національні датки в різних формах.

А як справа мається в нас?

„Я не сплачую Національного Датку до УККА, бо там не розділяють суми так, як я хотів би. Я плачу до своєї організації". Але якби спитати такого добродія, скільки він вплатив до тої, так званої „Своєї Організації", то із жалем довідаємось, що він не дав навіть тих бідних 10 долярів на ту свою організацію. Значить такі люди не розуміють того римського вояка, — що бути вояком і сторожем є одне кільце, а бути суддею є друге кільце. А в нашім випадку — вперед заплати Національний Даток, а про розподіл не турбуйся, бо там є наш суддя і скаже, як треба розподілити тих твоїх скромних 10 долярів.

4

Запасний Фонд

Я певний того, що як би був хтось тому 100 років назад подумав, що на боротьбу за визволення України вжо тоді потрібно було збирати фонди, то через 100 років можна було зібрати такі суми, які в 1918 році були б переважили терези в нашу користь, бо гроші є великим фактором в суспільнім життю, — за гроші можна купити не лише амуніцію, але також приятелів.

Однак, чого не зроблено 100 років назад, можна зробити сьогодні.

(Закінчення на стор. 2-ій)

Мільйон долярів для УНФ

Акція „Мільйон долярів для УНФонду" — поступає наперед. Поступає помалу, обережно, мов дитина, що робить перші кроки, одначе, ця початкова обережність таїть в собі здорові первні майбутнього.

До акції приєднуються люди, які хочуть вірити й вірять, що українська спільнота в ЗДАмерики, хоч помалу і поступово, але виділить із себе тисячі тих, які свідомо і охоче збільшать свої вклади до 100 долярів річно, щоб мільйоновий Фонд із сфери фантазії став реальною дійсністю.

Але потрібна витримка й терпеливість. Акція щойно в початку і багато людей про неї ще нічого не знають або, краще сказати, ще не мали часу й нагоди над цією справою належно застановитись.

***

За останній час (від листопада 1957 р.) приголосились до акції „Мільйон долярів для УНФонду" наступні особи:

1. Іван Гаврилів з Олбані, надсилаючи 100 дол.

Лист Шановного Жертводавця містить лише кілька слів — коротких і виразних: „Слава Ісусу Христу! В прилозі моні ордер на 100 долярів, титулом частини мільйону. Здоровлю щиро. Іван Гаврилів. 1 листопада 1957 р.

2. П. Лев Казевич, Дітройт, 105 долярів.

У свому листі Ш. Жертводавець, між іншим, пише: „...Биймо в дзвін на тривогу — і то вже, щоб не було запізно, бо час працює в нашу некористь. Старі, випробувані патріоти відходять, молоді, в добробуті, забувають про обов'язки супроти нещасної залишеної Батьківщини, а наймолодші вже мають тільки прибрану".

Рішитись пожертвувати 105 долярів справа не така проста, **„але найважніша річ хотіти, а діло зроблене!"**

З поважанням Л. К.

3. Д-р Семен і Марія Демидчуки, Бруклин, Н. Й. — 25 долярів.

Пожертву надіслано при листі такого змісту: „До Світлої Управи Українського Конгресового Комітету. Прохаю прийняти до відома, що замість святочних — Різдвяних побажань на 1958 рік і відповідей на евентуальні побажання, д-р Семен і Марія Демидчуки складають оцим на Мільйоновий фонд УККомітету 25 долярів. — Остаю з правдивою пошаною, **Семен Демидчук.**

4. Іван Дужанський, Шикаго, Ілл., 225 долярів.

В супровідному листі Ш. Жертводавець пише:

Вельмишановні Панове!

Вітаю ідею акції „Мільйон Долярів для Українського Народног Фонду" і можу тільки підтвердити Ваш погляд: цей мільйон українці в Америці є вповні спроможні зложити! Українську справу можемо піднести перед світом незвичайно високо! Потрібна лише добра воля.

При цьому надсилаю Вам на ту ціль від мене даток 225 долярів.

Щасть Вам Боже у Ваших починаннях поставити „Народний Фонд" на належній, гідній нашої українсько-американської спільноти висоті!

З глибокою пошаною

Іван Дужанський, в. р.

член Політичної Ради УККА і Президент Ліґи АУП в Шикаго.

Шикаго, дня 9 грудня 1957.

Д-р Іван і Наталія Макаревич, 25 долярів.

4 січня 1958, р. м. Н. Йорк. При листі: „Замість окремих Різдвяно-святочних побажань Рідним і Знайомим, складаю на УНФонд — „Акція Мільйон Долярів" — 25 дол.

Д-р Іван і Наталія Макаревич

6. Іван Струк, Филаделфія, 100 дол.

27 грудня 1957. Ш. Жертводавець, разом із стодоляровим датком, надіслав до УКК наступного листа-заяву:

„З нагоди браку авта, телевізії й інших туземних вигод, Іван Струк складає на мільйонову кампанію Українського Народного Фонду сто долярів та кличе піти його слідом Членів: Екзекутиви УКК, Ради Директорів, Політичної Ради, Ширшої Ради, Шкільної Ради, Контрольної Комісії, Членів Управ Відділів УКК, як рівнож 1,400 Організацій на терені ЗДА, лікарів і бизнесменів.

Імператив часу, Батьківщина і зов крови 500 Героїв — вимагає цього від нас!"

Іван Струк.

***

Український Конгресовий Комітет сердечно вітає нових Жертводавців в рядах перших пробоєвиків Мільйонової Кампанії Українського Народного Фонду і висловлює свою щиру подяку, з надією, що акція знайде дальших прихильників і послідовників.

Український Конгресовий Комітет

ЗВІТ

Президента Українського Конґресового Комітету Америки на VII Збори Ради Директорів УККА — 23-го листопада 1957 р.

(Звіт обіймає період: від 3-го червня до 21 листопада 1957).

Заввага: У звіті не охоплені рішення Екзекутиви з дня 22 листопада 1957.

I. Керівні органи:

Зміни настали тільки в Політичній Раді. Замість Т. Сендзіка (УНДС), який зрезиґнував, прийнято в члени інж. Данила Лимаренка.

II. Засідання і наради відбулися: 1. Екзекутива: 28-го червня, 6-го вересня, 4 і 18 жовтня, 1 і 22 листопада 1957 року. Разом 6 засідань. 2. Статутова Комісія: засідання 15 і 22 листопада 1957 р. 3. Із Комісій відбували наради наступні: Комісія Публікацій та Інформацій: 28 вересня і 2 листопада 1957; Редакційна Колеґія окремо: 10 жовтня 1957; Комісія для справ організаційних та членських: 28 червня, 6 вересня, 4 жовтня, 1 і 22 листопака 1957; Комісія для справ господарських і соціяльних: 29 червня і 26 жовтня 1957.

III. Організаційно-адміністраційні справи:

Зміни в канцелярії: Роман Олесницький — перестав працювати в УККА 16 вересня 1957 р., отримавши працю у федеральних дослідах.

На місце референта американських справ і англомовної кореспонденції від 18. 9. 1957 р., затруднено п. Іванку Ратич, р. Мірчук. П. Ратич була діяльна перед своїм приїздом до Америки, у Німеччині (спочатку ЗУАДК, опісля ОУЖ і ЦЕСУС). Знання мов: крім української — англійська, німецька і французька.

Річні Збори: Про перебіг Річних Зборів, що відбулися 1-2 червня 1957 р., подано основний огляд, разом з постановами та резолюціями в ч. 5 „Вістей Конгресового Комітету". На цьому місці треба лише зазначити сумний факт низької приявности членів Конгресового Комітету на Річних Зборах. — Із 71 члена Ширшої Ради брало участь 38, а на другий день тільки 29; із 9 членів Апеляційної Ради — 6; із 7 членів Контрольної Комісії — 4. Від 15 Відділів УККА брало участь 20 представників. — Центральні організації були репрезентовані: перший день від 11 организацій — 16 представників, а другий день від 4-ох организацій — 6 представників. Число гостей через два дні :20 (перший день), а 23 (другий день).

Старасмось поступно перевести всі постанови Річних Зборів. Треба з натиском підкреслити потребу активної співпраці місцевих Відділів з центральною канцелярією. Всякі резолюції, постанови й інші намагання залишаються тільки однобічними спробами з боку Централі, якщо співдія Відділів залишиться мінімальна.

Тому знову і знову треба закликати Екзекутиви Відділів подбати про те, щоб Центральна Канцелярія отримувала відповіді без довгої задержки, проволікання й урґенції.

Це торкається не тільки збіркової акції на Український Народний Фонд, але всіх інших проблем, що їх видвигає життя в наших спільних змаганнях.

Відділи УККА: Від останніх Зборів Ради число Відділів чи осередків знову зменшилося.

Від VI-го Конґресу число Відділів та ініціятивних Комісій зменшилося разом на 39 одиниць. Це є великий упадок, майже 25%. Причиною такого стану є факт, що нема або убуває число охочих людей,що хотіли б займатися громадськими справами. Члени Ради Директорів, як експоненти поодиноких організацій, мусять рішуче поставитися проти такого стану і допильнувати, щоб члени їхніх організацій, що їх вони в УККА репрезентують, не цуралися громадської праці.

В звітовому часі перестали діяти осередки в таких місцевостях: Озон Парк, Геркимер — у Ню Йорк стейті, Форт Вейн, Інд. і Алтуна, Па.

Із існуючих Відділів проявляє дуже слабу діяльність дальших 40 осередків. В деяких місцевостях спори не перестають, що забирає нашому апаратові дуже багато часу, поїздок, кореспонденції (Шикаго, Рачестер, Сиракузи, Филаделфія, Пітсбурґ, Неварк).

Зв'язок: Зв'язок з Відділами УККА, центральними орг. та взагалі з членами Конґресового Комітету утримувано розсиланням обіжних листів. Видано 6 обіжних листів, які займаються переважно справами Народного Фонду. Останні торкаються сороклиття 22 січня 1918 року.

Дальший зв'язок утримується поїздками до всіх місцевостей, де Відділ зорганізував громадське віче чи збори і запросив представника Централі з промовою. Інша форма — це принагідні поїздки коли члени Екзекутиви або Політичної Ради їхали в інших справах, але поцікавились теж проблемами Конґресового Комітету і зажадали інформацій від Канцелярії що діється в місцевій громаді і що вона робить для Централі. Всіх таких поїздок було двадцять. Найдальший осередок, куди вислано представника, це Норт Дакота, де на Стейтовій Конвенції Централю репрезентував проф. Ол. Грановський.

Для утримування зв'язку з широким загалом, служили „Вісті Конгресового Комітету" а теж Інформації, що їх Канцелярія висилає всім українським радіо-програмам.

Члени УККА: В Українському Конґресовому Комітеті зареєстровано понад 1,400 центральних і місцевих організацій. Висланон 505 орган. пригадки, щоб вирівняли членську вкладку за 1956 рік. Деякі навіть за два-три роки залягають вкладками. На пригадки, залеглості вирівнало 50 організацій.

З того випливає висновок, що поважна частина організацій, бо понад 450, цікавиться Конґресовим Комітетом лише перед Конґресом. Тоді обіцяють виконувати свої членські обов'язки, але по Конґресі вважається, що нема обов'язку більше вплачувати вкладки.

IV. Фінансові справи — Український Народний Фонд

1. Фінансовий Звіт подано окремо, згідно зі станом каси з дня 20 листопада 1957 р.

2. Український Народний Фонд:

Справами Фонду, згл. справами збіркової акції, Екзекутива займалася на кожному засіданні. Не буду розглядати подробиць дискусій, але ради евіденції подаю в хронологічному порядку, що було зроблено:

А. В пресі надруковано „Постанови в справі збіркової акції на Український Народний Фонд у 1957 діловому році", в яких основно віддзеркалено становище Централі.

Б. Оголошено Комунікат в пресі під наголовком „Український Народний Фонд починає 8-ий рік свого існування й праці".

В. Обіжним листом ч. 61-VI з дня 30 вересня 1957 р., Відділам, Центральним Організаціям і Членам Краєвої Ради закомуніковано початок збіркової акції на 1957-ий діловий рік.

Г. Обіжним листом ч. 62-VI повідомлено Відділи, що Центральна Канцелярія розпочинає розсилку листів, тобто тої частини праці, що постановами Екзекутиви була доручена виконати Канцелярії. Відповідно до того, розіслано листи всім таким платникам, що їх рекорди зберігаються під гаслом — „активні платники і жертводавці".

До листів долучено конверти, інформацію про „Наші найближчі завдання та чергові акції" і проєкт промадянина Н. П. з Міннесоти, під гаслом „Мільйон долярів УНФонду — Хто казав, що ми нездібні до наступу?"

Таких листів вислано б 12,000.

Ґ. Крім того, вислано теж б. 1,200 листів до таких платників, що свій даток на 1957 рік уже вплатили. До них вислано такі ж матеріяли, я подано вище, але додано окремого листа, в якому з подякою потверджено сплату Датку на 1957 рік і прошено адресата, щоб помагав УНФондові у збірковій акції чи активною підтримкою Відділу в його намаганнях, чи поданням нам адрес своїх знайомих.

У зв'язку з розсилкою листів, розвинулася широка кореспонденція і розшуки за адресами, бо понад 1,000 листів пошта повернула через зміну адрес.

Д. Окрім згаданих листів Відділам розіслано інформаційний матеріял і плякати для свого вжитку.

Відділам, які просили, виготовлено і вислано теж інші матеріяли для місцевого вжитку.

Е. Розглядаючи можливості, як забезпечити кращий вислід збіркової акції на УНФонд, Екзекутива прийняла в засаді пропозицію Організаційної Комісії, щоб затруднити в тій цілі організаторів. Про це було надруковано в пресі, однак до організаторської праці зголосилися тільки два діячі: Д-р Іван Завалихут і мґр. Володимир Ничай.

Є. На засіданні дня 28 червня Екзекутива розглядала проєкт у справі покликання Відпоручників Централі на місцях споміж членів Екзекутиви, Політичної Ради і Ширшої Ради. Вони будуть утримувати безпосередній зв'язок з Централею, якій будуть звітувати про виконування своєї функції. До компетенції Відпоручників належатиме — радити і допомагати Відділам УККА на місцях, виступати з публічними рефератами та іншими способами сприяти сплачуванню Національного Датку.

И. **„Вісті Українського Конґресового Комітету Америки"**. „Вісті", як окремий додаток до „Свободи" „Америки", „Народної Волі", „Народного Слова" й „Українського Прометея", висилаються всім передплатникам цих часописів. Число 5 вийшло 5 листопада ц. р. У „Вістях" подано вичерпну інформацію про цьогорічні Збори Крайової Ради УККА, схвалені нею політичні, організаційні й культурно-освітні резолюції, повний звіт Голови УККА Л. Добрянського про його працю від останньої Конвенції УККА до 1 червня 1957 р., дискусія, список вплат до Українського Народного Фонду за час від травня до 18 вересня ц. р. та цікаві нотатки, міркування й листи до УНФонду.

V. Національно-політичні справи:

В цьому звіті охоплені справи, що були предметом розгляду на засіданнях 4-го жовтня і 1-го листопада 1957 р. Про рішення з дня 28-го червня і 6-го вересня 1957 р. було видано подрібне повідомлення в пресі. З ощадности, ці справи й рішення не будуть повторені.

А. Політичні актуальні акції:

1. Екзекутива ухвалила при нагоді своїх засідань видавати заяви щодо політичної ситуації. Перший такий виступ проведено з приводу сороклиття большевицької революції: розіслано до преси Декларацію, в якій з'ясовано становище Конгресового Комітету до згаданої річниці та її осягів.

2. У зв'язку з твердженням проф. Ореста Макара про дискримінацію українців і слов'ян взагалі в ЗДА, розіслано до преси заяву, що спростовує ці інсинуації.

3. Екзекутивна Комісія покликана Екзекутивою (Добрянський — Галичин — Пізнак — Білинський — Мицик) розглянула й ухвалила програму святкувань Сороклиття 22-го Січня. Вступні заходи в цій справі пороблено і видано в пресі Звернення та видано Обіжний Лист ч. 63 і 64-VI. Дальші потрібні інструкції будуть видані, а також підготовані потрібні матеріяли.

4. Із актуальних проблем треба згадати справу української співучасти в пікетуваннях та демонстраціях проти Совєтської Місії при ОН,

Українські лікарі і УНФонд

Виявлення Редакції часопису „Вісті УККА"

До нашої Редакції вплинув лист Головної Управи Лікарського Т-ва в ЗДА, з 31-го грудня мин. року, в якому Головна Управа подає свої замітки на тему участи українських лікарів у громадському житті нашої спільноти у ЗДА. Привід до цього дало заримічення одного із промовців (мґра В. Ничая) на Річних Зборах Ширшої Крайової Ради Українського Конґресового Комітету, в червні мин. року, подане у звіті з її перебігу у „Вістях УККА" з листопаду 1957. У цьому звіті промови, (поданому у скороченій формі), — промовець ґратулює д-рові А. Жуковському з приводу його успіхів у громадсько - політичній праці в стейті Норт Дакота, тим більше, що він є одинокий між лікарями, який займається громадськими і **політичними** справами.

З приводу цього уступу, Головна Управа Лікарського Т-ва у своєму листі зазначає, що виявлення п. д-ра Антона Жуковського, як одинокого серед українських лікарів, що займається громадськими і політичними справами, не відповідає дійсности, бо серед українських лікарів є ціла низка осіб, які віддаються суспільним, науковим і політичним справам та щедро дають на ті цілі грошеві пожертви.

По змісту цього листа, Редакція „Вістей УККА", в інтересі правди, уважає необхідним зазначити, що повищий уступ з промови мґра Володимира Ничая було подано у звіті на основі записок і з пам'яті, при чім цей уступ дослівно не відповідає змістові промови мґр. В. Ничая. Редакція признає, що вираз „одинокий між лікарями", — що його вжив звітодавець, не був висловлений промовцем і не відповідає дійсному станові речей і з того приводу просить вибачення у осіб, що цим виразом у звіті чуються ображеними. Хоч треба підкреслити, що і звітодавець не брав цього виразу в буквальному значенні.

З метою повного вияснення справи, подаємо нижче текст промови мец. В. Ничая, як вона була зафіксована на ленті „тайпрекорду", що нотував підчас Зборів промови:

„Слушно сьогодні забрала найбільше часу справа Народного Фонду і застанова над тим, що ми, замісць йти вгору, йдемо вдолину. Бо треба сказати, що, все ж таки, за кілька років, від 1950 до 1957 року, відтоді, як був найвищий стан Фонду, дотепер все ж таки прибуло ще багато людей з нової еміґрації з Европи чи навіть з інших країн, правда, з Полудневої Америки чи деінде. А мимо того, Фонд паде вдолину.

Мій передбесідник, д-р Жуковський, ті справи зовсім вміло підмітив. І я хотів би поґратулювати йому за його працю в його стейті і за те, що він є один з тих лікарів, які багато часу свойого присвячують справі Конґресового Комітету. Є і в інших стейтах такі діяльні лікарі, його колеґи, але таких людей ми не маємо багато, — а я вважаю, що якби ми таких мали багато, то ясно, що справа хоч би Народного Фонду — була б розв'язана моментально.

Бо уявім собі хочби на примірі Лікарського Товариства, яке має мабуть, якщо не помиляюся, яких 700 реєстрованих членів. Припускаємо, що принайменше половина з них може мати понад 10.000 долярів річного доходу. Треба думати, що якби тільки вони потиснули", то ми мали б бодай 100,000 долярів річно на „Народний Фонд" без цілої громади. А є і інші професії, що є ще краще ситуовані. На жаль, воно так покищо не є."...

* *

До цього Редакція „Вістей УККА" уважає відповідним зазначити наступне: в історії українського національно-політичного руху ім'я українського лікаря записано на почесній сторінці. Українські лікарі завжди брали чинну участь в громадському українському житті, спомагаючи його морально і матеріяльно. Так було в минулому, так, здебільша, є і в сучасному, хоч, очевидно, є явища, на які вказує п. мґр. В. Ничай. Далі — Конґресовий Комітет ніколи й ніде не виступав із будь-якими заявами щодо жертвенности українських лікарів на Народний Фонд, стисло тримаючись встановленої засади, що Національний Даток є добровільний.

Коли ж серед українського громадянства виникають ті чи інші міркування щодо можливої участи і ролі тих або інших громадян або певних кругів громадянства у Народнім Фонді, то це є вияв вільної громадської опінії, до якої можуть вільно застосуватись або ні — як окремі особи, так і цілі організації, відповідно до своїх поглядів і можливостей.

Погляд згаданого вгорі промовця, що, як досі, від літ причиняється найповажніше до збільшення спільного нам Народного Фонду своїми збірками, був виявом громадянина-діяча, що затрівожений спадком жертвенности на Народ. Фонд, шукає доріг до поправи стану. Як в кожній професії, так і в лікарській, трапляються одиниці, що недоцінюють вагу Народного Фонду, що, одначе, не відноситься і не може відноситися до загалу членів тієї чи іншої професії.

До Народного Фонду пишуть...

ПРО НАШ ФОНД І НАШІ ЗАВДАННЯ

Читаю у „Вістях УККА" різні думки з приводу нашого Народного Фонду. Дозвольте й мені висловити кілька своїх міркувань. Може не всі з ними будуть погоджуватись, але корективи можуть прийти в дискусії.

Чи йдемо до самоліквідації?

Хочу сказати, що дуже цікаво спостерігати життя й поведінку нашої національної громади в Америці. Тут можна бачити і навчитись на живому прикладі, як народ сам собі копає могилу. Може це звучить драстично і неприємно, але так воно є. Про „народ" можемо говорити з повним правом, бо є тут нас у ЗДАмерики, мільйон, а дехто рахує, що й півтора. А відомо, що є нації й навіть держави, які мають лише кілька сот чи кілька десят тисяч „народу". Далі, про наш народ в Америці можна говорити ще й з особливим правом, бо цей народ очолюється майже стотисячною свідомою і, в недавньому, навіть дуже активною інтеліґенцією.

І от ця „нація" — вибрала собі безнадійну байдужість!

Це звучить навіть порадоксально, бо ще вчора вона „вибрала собі свободу", а сьогодня вона повільно й добровільно немов би йшла до своєї ліквідації!

Звичайно, це не станеться ні за рік, ні за два, але до цього вона із залізною послідовністю прямує!

Хтось спитає: чому, на якій підставі це можна твердити? То ми скажемо: на тій підставі, що коли хтось не хоче жити повним життям, то трудна рада — ніхто сторонній, чужий не буде його насильно тримати при повноважтному житті.

Так є з нашою „нацією" в Америці. Звичайно, дехто може думати, що в даному разі ми маємо на увазі денаціоналізацію, винародовлення. — Ні, якраз — ні! Процес денаціоналізації йде повільно і з ним можна боротись. Але ми маємо на увазі ту американську українську „націю", яка ще дуже далека від будь якої денаціоналізації і яка готова навіть вертатись на Україну, щоби рятувати народ. З нею, власне, є дуже зле!

В чім-же те зло?

В бракові національної організації, в неупорядкованості нашого національного життя в Америці. Бо коли хтось хоче гідно жити — одиниця чи родина, — то мусить мати засоби. Так само — і ще тим більше, — коли якийсь народ хоче жити, власне, як народ, як нація, то мусить мати для цього матеріяльну базу. **Мусить її організувати, мусить її створити. Коли-ж цього не станеться, то мусить** рано чи пізно, як **національна** збірнота — зникнути.

З цього погляду ми підходимо до нашого Народного Фонду, до праці нашого УККА на цім відтинку.

Уважаємо, що тут не все в порядку. Оця завадто „безмежна" добровільність Національного Датку. Оце охоплення лише малої частини людей, — охоплення часто випадкове, із перетяженням бідніших і з поминенням багатших... Розуміємо певну складність справи. Але розуміємо, що УККА, як найвищий провідний національний орган американських українців, несе сьогодня і спеціяльно в нинішній ситуації, відповідальність перед цілою Українською Нацією. А коли так, то ціла праця УККА на відтинку Народного Фонду мусить бути основно переглянена. Передовсім — справа „охоплення" цілої маси американських українців — тих, що себе українцями уважають і тих, що українцями себе ще не вважають або вже не вважають. Це проблема, яку УККА із залізною конечністю мусить розвязати. Маємо сказати собі, а також усвідомити усю українську масу в Америці, що коли вона не хоче національно слабнути, то мусить організувати засоби на своє гідне національне існування.

Велике завдання для політичних груп і організацій.

Але при тім — треба зазначити наступне:

УККА, як установа чи її виконавчий апарат — канцелярія, невстані радикально змінити положення. Це можуть зробити лише ті політичні групи й організації, що входять до УККА. Кожна — по своїй лінії, а всі разом — у відношенні до цілої маси українців у ЗДА. І над цим — наші групи й організації мусять надзвичайно поважно застановитись. Як відомо, політичні групи ідеольоґічно різничкують життя народу і керують ним. І ось — наші групи й організації у ЗДА мають перед собою завдання **справді державницького** і — можна сказати — **історичного значення: організувати і мобілізувати усіх українців у ЗДА** для справи допомоги у відновлі української державности. Конкретно, — щоби для тієї державницької праці ми справді розпоряджали великими, поважними засобами. Себ-то, — щоби ми у ЗДА — наші організації і установи, — на чолі з УККА, — могли б робити в десять разів більше, ніж досі!

Бо в чім полягала й полягає дотепер праця наших політичних груп та організацій? У внутрішніх незгодах з приводу того, що вже минуло та в мобілізації засобів передовсім для свого, хоч і дуже скромного існування. А, між тим, всі політичні групи наші говорять про українську державність, її соборність та повну суверенність. Отже — замісць цієї дрібної боротьби і цих дрібних діл, слід поставити собі завдання **справді державницької міри**; охопити організаційно українську спільноту у ЗДА так, щоби зложені нею фінансові засоби **дійсно заважили** в наших політичних змаганнях, культурній праці і досягненнях національно-громадських. Це — справді була б та конкретна, величезного значення, праця, яка дала б і величезні наслідки.

Мільйон долярів...

(Закінчення статті зі стор. 1-ої)

(Закінчення статті зі стор. 1-ої)

І так, із вплат Національного Датку одна половина має йти на біжучі справи, а друга — на запасний фонд.

А той запасний фонд буде можна ужити лише тоді, як буде вирішуватися остаточно доля України.

5

Побратими

Кожний Платник, при вплачуванні Стодолярового Датку, вибирає собі 3-ох побратимів і звертається до них з листом, закликаючи до сплати Стодолярового Національного Датку.

6

Апелюю до свідомих укрїнців!

Як знайдеться між нами тих 10,000 Платників, то те дасть прихід понад 1,000,000 долярів, і в такий спосіб буде і в нас цілковита консолідація на національнім полі. Всі наші національні організації треба вважати, як окремі полки, що йдуть до тої самої мети, але їм бракує фондів. Тому апелюю ще раз до тих 10,000 свідомих Платників — створити мільйоновий фонд і в такий спосіб спрямувати всі національні сили в одно русло!

7

Дорогі побратими! Якщо Ви підете моїми слідами, то не пишайтесь дуже, що Ви вплатили аж 105 долярів на Національний Даток, бо як подумаєте, що одне мале гарматне стрільно приблизно коштує 100 долярів, а один бомбовик — 400,000 долярів, то побачите, які ми ще маленькі та бідненькі. І тому нам потрібно кидатися в торгівлю та індустрію, щоб в такий спосіб збільшити свої і національні прибутки!

18. II. 1957. **Н. П.**

Покажім свою здібність організувати маси!

Ми з великою лексістю критикуємо те, що було досягнено підчас революції в 1917—20 р.р.

Але тоді народ український уявляв собою етнографічну неповно свідому масу. Тепер же перед нами, у великій своїй частині, — вповні свідомий і зрілий політично народ, що має за собою сорок літ своєї новітньої політичної історії і боротьби. Отже, здавалось би, маємо перед собою завдання значно облегчене — і амбіцією наших сучасних груп і організацій було би **виявити і показати свою здібність — охопити і організувати увесь національно свідомий український актив, привести до національної зрілости несвідомий елемент і всіх мобілізувати для несення потрібних жертв.**

Розуміється, що організаційне охоплення мільйонової маси українців у ЗДА — справа нелегка, — вона вимагатиме добре розробленого пляну, певних статистичних даних і великого накладу праці, але це й була б та дійсно державницька праця наших груп та організацій. Об'єднаними зусиллями ми повинні перебороти той жалюгідний сучасний стан, коли, при всій нашій свідомості, при всьому нашому нинішньому багацтві, при всій пропаганді та безконечних розмовах на патріотичні теми, ми не можемо зложити й тих найскромніших 100 тисяч долярів!

* * *

Критично гляньмо на свою працю!

Але для цього самі політичні групи, а з ними і взагалі всі провідні чинники і діячі мусять критично подивитись на свою ролю і на свою працю в ділі організації національної сили. Треба признати, що за 8 літ існування УНФонду ми таки не потрапили змобілізувати ширший український загал в Америці для несення жертв на українську справу. Треба признати, що часто ми самі — діячі і працівники — недооцінили величезного політичного значення УНФонду і здебільша трактували його, лише як одно із джерел фінансових засобів.

Тимчасом Український Народний Фонд повинен бути своєрідною Національною Скарбницею, де мала б зосереджуватись уся жертвенність української громади і звідки могли б задовольнятись усі її головні потреби. Мусимо ще раз переконатись, що роздріблені збіркові акції окремих установ та організацій — ніколи не дають бажаного ефекту і тільки нервують громадянство. Це — ніби „повстанські загони", що діють припадково, на обмеженім терені і без звязку із загальним пляном, а нам потрібна постійна „реґулярна армія", що єдина вирішає проблему в цілому. Такою „реґулярною армією" мусить бути Український Народний Фонд — сильний організаційно, загально морально обов'язковий і засобами багатий, щоби міг задовольнити усі основні потреби нашого національного життя. Приватна ж збіркова ініціятива мусить бути обмежена лише до крайніх випадків і надзвичайних потреб.

* * *

Так, на наш погляд, стоїть сьогодня справа Народного Фонду — вона ж — справа цілого українського політичного життя. Як що наші політ. групи та організації потраплять поставити справу УНФонду, як справу **реально всенародну**, розкопавши до фундаментів і до джерел всі наші можливості і ресурси в Америці, то наше покоління тут справді доконає історичного діла для допомоги в побудові нашої держави там, на рідних землях.

В. Приходько.

ШКІЛЬНА РАДА ПРИ У.К.К.А.

Шкільна Рада є сьогодні в другому етапі своєї діяльности. В першому — від 1953 до 1956 р.р. — перед нею стояли завдання: створювати нові осередки Шкіл та Курсів Українознавства, зв'язувати між собою всі вже існуючі та оформити їх на один зразок. Дати всім одні програми, однакові підручники, педагогічну поміч та педагогічний нагляд.

Це все вже пророблено — можна сказати, навіть дуже успішно. Сьогодні навчаються українознавства в 50 Школах (Курсах), під проводом 130 фахових педагогів, біля 2,350 дітей. Педагогічний нагляд над навчанням виконують 7 інспекторів у своїх районах, що поділяються на дві округи: НюЙоркську та Шикаґівську.

До диспозиції шкіл поставлено нововидані: Програми навчання, Буквар (до спілки з приватним видавцем), Граматику української мови, Читанку II, Читанку III, Читанку IV, „Промені" (для V і VI кл.), Граматичні вправи II і III, Руханку (гри забави).

З 1957 роком, у другому етапі, виросли перед Управою Шкільної Ради нові завдання:

1. Випрацювати нові, поширені програми.
2. Перевидати виправлені підручники, що вже на вичерпанні.
3. Видати бракуючі підручники.
4. Перейти на нові методи навчання та способи їх переведення.
5. Охопити школами більшу кількість дітей.
6. Подбати про їхнє належне моральне виховання.
7. Подбати про свіжий доплив учительських сил.

Починаючи здійснювати новий плян праці, Шкільна Рада спрацювала — з допомогою 20 педагогів — Нові Програми, які випробовуються в усіх Школах та за місяць підуть до друку.

1. Вже надруковано й розіслано Школам „Географію України" для нижчих кляс..
2. Закінчується друк „Читанки V" і „Читанки VI".
2. Є в друку „Граматичні вправи IV".
4. Рецензійна Комісія Шкільної Ради розглядає приготований до друку підручник „Природа України".

Поза звичайним, т. зв. **клясним навчанням,** вже випробовується т. зв. **позаклясне навчання:** учитель готовить кількоро дітей, що живуть задалеко від школи із матеріялу якоїсь кляси, і. при кінці року приводить їх до річного іспиту.

Виправдала себе і третя, **„виїздна метода"**, коли в означений день на провінції, батьки привозять дітей з фарм у певну місцевість, до якої приїздить наш учитель і переводить групове навчання.

З успіхом проходить і **четверта, позаочна, метода навчання,** що її стосує Шикаґівська Шкільна Округа.

Шкільна Рада подбала про те, що Український Технічний Інститут у Ню Йорку створив новий Відділ **Педагогічний**, який має готовити молоді педагогічні сили.

Для орієнтації подаємо фінансовий стан Шкільної Ради:

Український Конґресовий Комітет приділив на її потреби за звітний час всього 500 долярів.

Шкільна Рада мала в тому часі такі видатки:

на друк підручників	$ 550.00
на інші друки	403.55
адміністраційні видатки, подорожі	273.98
гонорарі	257.00
видатки інспекторів	118.00
видатки на іспити	35.00
оголошення	15.00
на Конференції	10.00
Разом:	$1,662.53

В касі є ще готівки: $477.71.

Щоб хоч частинно покрити кошти видання всіх підручників, що в друку, треба щонайменше 4,000.00 долярів.

Д-р Володимир Калина,
Голова Шкільної Ради при У.К.К.А.

що їх ініціювали мадяри і рекомендувала Конференція Американців Центр. Сх. Европ. Походження. За українську участь Конґресовий Комітет отримав подяку аранжерів.

5. Побут посла Головача використано для улаштування його зустрічі з членами Конґресового Комітету. При тій нагоді посол Головач поінформував присутніх про свої спостереження щодо політичних тенденцій серед делеґацій при ОН.

6. Справа українців перед судом в Юґославії звернула на себе ширшу увагу. Обмірковувано, що і як було б можна зробити в інтересі суджених, щоб їм не пошкодити. Остаточне становище можна буде оформити аж після зібрання автентичних інформацій та насвітлення цілого процесу.

7. Ухвалено прилучитися до застережень Білоруського Конґресового Комітету перед Асамблеєю Каптованих Народів, що в своїх виступах і меморандумах вчисляють західні українські та білоруські землі до території Польщі.

8. В Німеччині заіснувала українська організація під назвою „Українська Рада Европейського Руху", що тісно кооперує згл. є членом загально-европейської формації, **що носить назву: „Федеральна Унія Европейських Національностей"** (Осідок в Данії). **Конґресовий Комітет уділив для Української Ради** дотацію **в сумі 10 долярів, щоб забезпечити українську участь на останніх Загальних Зборах Федеральної Унії. Ця Унія останнім часом** отримала запрошення від польського уряду — приїхати до Польщі і провірити стан німецької меншости в нинішній Польщі.

9. Справа Української Катедри в американському університеті. В останнє видвигнено цю проблему на зборах СУСТА. Створено окремий Комітет, який звернувся до Конґресового Комітету про моральну підтримку. Екзекутива делеґувала п. п. М. Лиогора і С. Ярему, щоб зійшлися з Комітетом і все подрібно обміркували.

Б. **Українська участь у спільних акціях з іншими національними групами:**

В тій ділянці активність поділяється між Вашинґтоном, де виступає часто сам Голова, та Ню Йорком, де про таку участь часто треба рішати самостійно, якщо засідання Екзекутиви не передбачається в короткому часі. Із поважніших спільних виступів треба подати:

1. Участь у виступах „Ал Америкен Конференс то Комбат Комюнізм". В Екзекутиві цієї установи, з рамени Конґресового Комітету, бrав участь член Політичної Ради Іван Дужанський. Крім нього, на останні Річні Збори що відбувалися в днях 15—16 листопада в Пітсбурзі, були делеґовані п. п. В. Душник і Ігнат Білинський. Ця українська делеґація була чисельно доповнена представниками місцевої української громади: В. Шабатура, М. Комічак та інші місцеві громадські діячі.

2. Американська Конференція для Визволення Неросійських Народів — відбула свої Річні Збори 3-го листопада в Домі Української Культури. Головою є проф. Роман Смаль-Стоцький, а з представників Екзекутиви були: п.п. І. Білинський, И. Лисогір, В. Душник. Цю конференцію уперше відвідали представники аналогічної формації, в якій Конґресовий Комітет бере участь, а саме —

3. Конференція Американців Центрально-Східньо-Европейського Походження. В цій Конференції членами є всі центральні американські організації національних груп, що популярно відомі, як сателіти. Українська участь в цій організації дає змогу заздалегідь усувати такі заходи, які інакше могли б шкодити інтересам української справи.

До Екзекутиви цієї Конференції входять: Д. Галичин і В. Душник. На різних нарадах беруть участь теж інші члени. Ця Конференція, що її очолює Монсіньйор Джан Балкунас, Репрезентант Литовського Національного Центру, поважно активна. Співпраця помітна. Конґресовий Комітет користується певним впливом. Коли б фінансовий стан був кращий, можна б без вагання запропонувати українця на Екзекутивного Директора або Адміністратора обох згаданих Конференцій. На жаль, нині цього зробити не можна.

4. Український Діловий Комітет для Американського Музею Іміґрації:

Збіркова акція проходить дуже пиняво. Вислід збірки ще не переступив ані перших десять тисяч долярів. На півтора мільйонову групу це занадто мало, при наших високих іноді претенсіях. Справа з „Проспектусом" для АМІ дуже поважна. Якщо взяти під увагу, що така публікація буде друкуватися мільйоновим тиражем, то спростування неточностей, які відкрив Діловий Комітет, не можна належно оцінити.

5. „Піпл то Піпл Проґрам": „ППП":

Ця організація постала з ініціятиви Президента Д. Айзенгавера. Заплянувано улаштувати великий репрезентативний бенкет, може навіть з участю самого Президента. Ціна білетів 50 долярів. Від УККА на нарадах сподівалися забезпечення 50 білетів. Екзекутива могла запевнити тільки 2 білети.

6. „Юнайтед Нейшенс Дей":

Конґресовий Комітет брав участь на нарадах в справі відзначення заснування Об'єднаних Націй і до співучасти притягнув теж Відділ в Ню Йорку. Опісля запрошено нас на різні імпрези. Треба зазначити, що затіснення співпраці з американськими організаціями, які підтримують ідею ОН, залежить від Конґресового Комітету.

7. Можна б теж розбудовувати кращі взаємини з т. зв. „Нейшенелігн Дей Комміті", що останньо улаштував параду „Мей Флавер". В імпрезі виступав „Кобзар" з Филаделфії.

В. Об'єднані Нації (Праця на терені ОН):

А. Для інформаційної праці замовлено еляборати: 1. В. Січинський: „Нищення українських пам'яток мистецтва і культури за російсько-совєтської адміністрації 1917-1957 рр. — 24 стор. 2. К. Кононенко: „Колоніяльне обезправлення України та визиск України Москвою, — 40 стор. Обі праці, після апробати, передано до перекладу. 3. Б. Галайчук. Автор написав працю: Конституція УССР і СССР в теорії і практиці. Поневолення Української Державности з правного погляду. — 50 стор. Праця прочитана КІП, потребує доповнень і є в розробці. 4. Л. Мидловський: Дискримінація українців на церковному полі і ліквідація українських Церков в СССР — 30 стор. Праця написана і відтак автором відтягнена. 5. Н. Король: Дискримінація українців в національнім та політичнім відношеннях. — 8 стор.

6. Г. Колодій: Популяційна політика СССР на Україні в діяграмах. Автор замовлення приняв, але праці не предложив.

Дальші праці будуть замовлені за згодою КІП, залежно від потреби.

Б. Д-р В. Шандор, який в часі Сесій відвідує ОН, мав довші і коротші розмови з 6 амбасадорами та з членами п'ятьох Місій.

Підготовлено зустріч з кількома амбасадорами, які дали на таку зустріч свою згоду.

Розмови з проф. Лемкином, литовцями, мадярами та журналістами з Канади і Пол. Америки заторкували можливості спільних виступів на терені Об'єднаних Націй, а при тім з'ясовано засадниче становище з українського боку до актуальних питань.

VI. Публікації УККА:

А. Нових публікацій в звітовому часі не закуплено. Натомість ухвалено: а. Замовити у В. Душника переклад праці М. Стахова: Совєтська влада на Україні. б. Видати з приводу Сорокліття 22 січня окрему публікацію. Виготовлення, згл. редакцію доручено В. Душникові.

Б. „Вісті УККА": у звітовому часі вийшло ч. 5, як уже згадано в розділі про Український Народний Фонд. Згідно з ухвалою, у „Вістях" буде подавано подрібніше про працю Конґресового Комітету та про висліди збірки на УНФонд.

Редакція спочиває в руках проф. Віктора Приходька.

В. Інформація УККА для українських радіо-програм:

Розіслано три випуски. Кожна програма може користати з інформацій, залежно від власних можливостей і потреби. Деякі програми користають з матеріялів, деякі ігнорують. Якби Достойні Члени Ради Директорів та Відділи на місцях зацікавилися тою справою, це напевно потягнуло б за собою відповідний успіх. Інформації укладає, друкує і розсилає редактор Петро Сагайдачний.

Г. „Український Бюлетень"

В експедиції ч. 21-22. Виходить щомісяця на вісім сторінок. Друкується 4,200 примірників кожного випуску. Редактор Володимир Душник.

Д. „Український Квартальник":

Річник XIII. Видано книги: 1, 2 і 3. З кінцем грудня вийде 4 книга. Кожна книга містить 96 сторінок друку і виходить тиражем 2,500 примірників. Кошти одної книги, разом з гонорарами: 2,350 долярів (1,800 і 550). Редактор: проф. Микола Чубатий.

У звітовому часі, у зв'язку з редаґуванням „У Квартальника", постали деякі непорозуміння, що забрали аж надто багато часу для їх полагодження. Спробую передати — як найкоротше — підставу непорозумінь:

I. Редактор „У. Квартальника" проф. М. Чубатий вислав до Нікіти Хрущова, під кінець 1956 року, листа. Текст того листа хотів опублікувати в XII-4 кн. „Українського Квартальника". Довідавшись про такий намір проти нього висловились Голова, Президент, Секретар Білинський і тоді листа не опубліковано.

II. У книзі XIII-2 „Українського Квартальника" за місяць червень листа опубліковано — в формі статті, під окремим наголовком і з окремим вступним словом та його підписом. На це звернено Президентові увагу аж після розсилки тої книги. Коректуру „У. Квартальника" виконувала п. И. Ґіббонс. На запитання, чому не представила справу або не звернула уваги, відповіла, що та справа була під дискусією в грудні і тому вважала, що все було узгіднено і не було треба на те звертати увагу, як це було зроблено в грудні.

III. Справа опублікованого листа до Хрущова опинилася на нарадах Комісії Публікацій та інформацій дня 28 вересня 1957. Після обміркування та насвітлення справи за і проти, Комісія ухвалила більшістю голосів таку постанову:

„а. Комісія констатує, що редактор УК, всупереч розпорядженням РК, не предкладав їй ні пляну числа, ні тексту вступної статті, б. Комісія осуджує поміщення листа д-ра Чубатого в УК та цілий його зміст, як суперечний з принципами і політикою УККА. Про намір його поміщення РК не була поінформована. П. Редактор УК, як службовець УККА, мусить виконувати беззастережно всі вказівки і припоручення відповідних органів УККА. Тої засади д-р Чубатий, як редактор УК, не дотримував. д. Як виявилося, дотеперішня співпраця з д-ром Чубатим була дуже тяжка. е. Тому Комісія просить Екзекутиву винести відповідні постанови".

IV. Справа опинилася на засіданні Екзекутиви, що відбулося дня 4 жовтня 1957. На засіданні був приявний редактор „У. Квартальника" і мав нагоду з'ясувати мотиви, що вели його при писанні листа й його опублікуванні. Після основного обміркування, Екзекутива ухвалила таку постанову:

„1. Проф. Чубатий, не порахувавшись з опінією членів редакційної колеґії „Українського Квартальника" і проти їх волі, вмістив відкритий лист до Хрущова, що треба кваліфікувати, як самовільну дію.

2. Супроти факту, що поміщення листа в „Укр. Квартальнику" викликає нову ситуацію в редакційному стано-

Сьогодні публікуємо до загального відома листи Платників і Жертводавців УНФонду, що прислали свій Національний Даток чи пожертви в часі від 24-го липня до 31-го грудня 1957 р.

УСІМ ГРОМАДЯНАМ, ЩО ВИКОНАЛИ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК, — ЩИРА ПОДЯКА.

Український Конґресовий Комітет Америки

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА ч. 2. (Від 24 липня до 18 вересня 1957 р.)

НЮ ЙОРК:

Амстердам; Петро Зенич $10 (1956); М. Кавулич $1;
Асторія: по$10: Євген Гречило, Роман Гойдиш (1956);
Бінгемтон: Микола Чубіняк $5 (1956);
Бронкс: Василь Мисак $30 (за 1956 і 1957), Михайло Лукавий $5;
Бруклин: Олена Дуґлас $15 (за 1955 і 1956); по $10; М. Коко, В. Конкольовський (1958), Петро Корейко (1956), Ксеня Мортон (1955); Ф. Чалецький $1;
Боффало: Михайло Онисько $20 (1956 і 1957);
Гейстінґс ан Гадсон: по $10: Микола Антошик (за 1956), Українсько-американський Клюб;
Джансон Сіті: Тадей Вацик $ 12;
Ле Рой: Теодор Бунко $10 (1955 і 1956);
Лонґ Айленд Сіті: Степан Благий $10;
Мангеттен: по $20: Мих. Гретчик (1956 і 1957), Олександер Іваночко (1956 і 1957), д-р Осип Пюбчак (1956 і 1957), Іван Попівняк (1956 і 1957), Михайло Шкамбара (1956 і 1957); по $10: Богдан Береза, Лев Безручко (1956), Станислав Яночко (1956), Данило Карпа (1956), Осип Карпінський (1955), Семен Лібович, Сильвестер Процьків, Микола Рибачук, Михайло Савицький (1956), Осип Стеткевич (1956), Іван Світ, Українсько-американські Ветерани (7 пост., 1956), Укра. Робітн. Союз (127 Відділ „Дніпро"); Яків Романюк $2 (1956);
Мідлтавн: д-р Всеволод С. Клофас $10;
Меспет: Самуїл Ровдич $6 (доплата за 1956);
Олісн: Іван Озар $10 (1956);
Річмонд Гилл: д-р Роман Сухий $10 (1956);
Рачестер: Відділ УКК $145 (прибуток із пікніку); по $10: Микола Боднарчук (1956), Григорій Гайдучок, Микола Кропивницький (1956), Ярослав Погорецький (1956); Іван Юрків $5 (1956); Володимир Мартинець $2 (1956);
Сейвона: Петро Бойчук $10;
Сейнт Албанс: Зиновій Глов'як $20 (1956 і 1957);
Сиракюз: Відділ УКК $68 (з розпродажі писанок); Тома Боцонь $10 (1956);
Стейтен Айленд: Єлисей Кривобок $10;
Ютика: Михайло Гульницький $20 (1956 і 1957);
Йонкерс: Іван Кіналь $30 (1955, 1956 і 1957); по $10: Антін Каленюк (1956), Стефанія Серафин (1956);

НОРТ КАРОЛАЙНА:

Вейнерсвілл: Павло Паньків $10 (1957);

ОГАЙО:

Кентон: д-р Іларіон Домбчевський $25; д-р Богдан Панасюк $15; по $10: Микола Босий, Михайло Бурий, Василь Григорчук, Михайло Янович, Василь Коцюруба, Павло Миронович, Володимир Опришко, Василь Печенюк, Орест Прокоп, Петро Сахаревич, Катерина Скуб'як, Володимир Волощук; Петро Максим $5 (1956);
Клівленд: Комітет Відділів Українського Народного Союзу $50 (з імпрези); Ярослав Сохоцький $40 (1955, 1956, 1957 і 1958); по $20: Йосафат Богдан Ковальський (1953 і 1956), Осип Лівий (1956 і 1957); Григорій Коваль $15; по $10: Тарас Бурий (1956), Олекса Якимів (55), Григорій Костів (1956), Андрій Гартач (1956), Союз Українок Америки (відділ за 1955), Степан Воляник;
Парма: Юрій Кордуба $10 (1956);
Стратерс: Петро Масний $10 (1956);

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Амблер: Теодор Ільницький $20 (1956 і 1957);
Батлер: Николай Костецький $15;
Бриджпорт: Дмитро Мацеляк: $10;
Бристол: „Лужечани" (з села Лужок $25;
Честер: по $10: Йосиф Рубаш (1956), Микола Рубаш (1957), Василь Слоневський;
Кліфтон Гайтс: В. Вацикевич $1 (за відзнаку);
Форд Сіті: Роман Фундиґа $10;
Гаверфорд: Тома Гаврилів $10;
Джанставн: Теодор Волощук $10 (за мапи України);
Моунт Клер: Іван Гулій $3;
Филаделфія: Богачевський і Рогач — $25; по $20: Степан Лукасевич (1956 і 1957), д-р Теодозій й Ірина Сеньковські; Омелян Кульчицький; по $10: Модест Артимів (1956), Антоніна Бобинська, Осип Бобинський, Михайло Дідич (1956), д-р Павло Дубас, Тетяна Горащенко (1956), Ольга й Іван Карвай, Петро Кашуба (1956), д-р Богдан Кондра, Іван Кусин (1956), Іван Левандовський, Іван Леськів, Дмитро Левчук, Окружна Рада Союзу Українок, Микола Прасіцький (1954), Євген Рудий (1956), Союз Українок Америки (48 відділ за 1956), Союз Українок Америки (42 відділ), Анна Сивуляк, Лев Сивуляк, Іван Ситник, Степан Заплатинський, Лука Заставний (1956), Тво Українських Інженерів (1956), Петро Звір; Василь Стадник $5 (1955);
Фінiксвілл: Український греко-католицький хор $20 (1956 і 1957; Степан Жгута $10 (1956);
Питсбурґ: по $10: Іван Котула (1956), Євген Тимус (1956);
Сейнт [illegible]: о. Стефан Бачинський $20 (1956 і 1957);
Воррен: [illegible] Бліц $20 (1956 і 1957);
Вест Іст[illegible] [illegible] Филипович $20 (1956 і [illegible]); Захарій Загачевський $4 (1957);

ТЕКСАС:

Некоґдоучес: Волод. Бурдьо $20 (1956 і 1957);
Юстон: Михайло Балабан $25; Іван Заблоцький $10;

ВЕСТ ВИРДЖІНІЯ:

Вілінг: по $10: Александер Ясінський (1956), Михайло Медвідь (1956), УНСоюз (56 Відділ 1956); І. Телев'як $5 (1956); П. Пилипчук $3; по $2: Іван Кабала, п-ні Г. Кілбор, п-ні П. Когут; по $1: А. Барановська, К. Бліц, п-ні Джордж, Дм. Габак, С. Каник, Марія Когут-Замбек, Ст. Куцло, Теодора Куцло, о. І. Оришкевич, А. Папа, І. Рафа, С. Рушкевич, Ю. Сівий, І. Слепак, П. Смутло, І. Солецький, п-ні А. Транович, П. Вітенко; п-ні Ковальчик $1.50;

ВИСКОНСИН:

Баррон: д-р Василь Білецький $11;
Гавкинс: Василь Чайка $10;
Милвокі: Петро Сушко $10 (1956);
Прері ді Чієн: Антін Сава $5 (1956);

КАНАДА:

Торонто (Онтаріо): о. Антін Бабюк $10;

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА ч. 3 (від 19 вересня до 22 жовтня 1957 року)

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Українська Православна Церква св. Володимира $10 (1956); Микола Корінець $5 (1956);
Монтерей: Яр Славутич: $10;
Сан Франціско: Д. Петренко $15. $15;

КОЛОРАДО:

Денвер: Олександер Лиско $20 (доплата за 1953 і 1954); Олександер Миколайський $10;

КОННЕКТИКАТ:

Бриджпорт: по $10: Іван Котиляк, Кость Котило, Степан Папроцький (1956), Василь Сливинський, Степан Стецик;
Гартфорд: По $10: Григорій Дутка, Богдан Гадзевич, Григорій Глинський, Олекса Якимів, Іван Кащинець, Семен Кравець, Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби, Осип Охрим, Филимон Савечка, Стефанія Тимчишин, Ілько Велґан (1958), Софрон Винярський (1956); Степан Артех $5; Н. Н. $3;
Шелтон: М. Ганас $1;
Виллиментик: по $10: Михайло Хомій, Андрій Федун, Михайло Янович, Іван Явірський, Іван Кость, Петро Майнич, Іван Олійник, Петро Осип, Михайло Плеш, Василь Самофал, Богдан Стельмах, Ілько Віґак.

ДЕЛАВЕР:

Нюарк: Андрій Богдан $10;

ФЛОРИДА:

Белмо: Пилип Когут $10 (за 1958);
Маямі: Марія Віляк $10;

ІЛЛИНОЙ:

Шикаґо: по $10: Богдан Білинський, Олександер Майданський (1953), Ілля Матулко, Захар Суптеля; по $5: Іван Куцик, Василь Любас.
Диксон: Роман Несторович $10;

ІНДІЯНА:

Гантінґтон: Антін Тарадайка $10;

КЕНЗАС:

Лернед: д-р Степан Рубель $10 (1956);
Кензас Сіті: Михайло Білик $10 (1956);

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Володимир Пересада $10;

МАССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Іван Назар $10;
Джемейка Плейн: по $10: Михайло Кисіль, Пелагія Кисіль;
Рослiндейл: Михайло Школяр $10 (1958);
Рокебури: Василь Музика $10;

МИШИГЕН:

Дітройт: Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" $40 (1956 і 1957); по $20: Михайло Крижановський, „Провидіння" (41 Відділ за 1955 і 1956), СУМА (ім. П. Орлика за 1956 і 1957); Іван Шалко $15; по $10: Семен Антоняк, Василь Цимбалістий (1956), Михайло Чемний, Василь Чикаловський (1956), Михайло Евелайн, о. Ярослав Княгиницький, Ярослав Круп'як (1956), Микола Лисий (1956), д-р Володимир Лисий, Андрій Маринюк, Петро Миколенко!
М-т Клеменс: Катерина Бурке $5;

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: Ольга і Павло Бреславець (1955, 1956 і 1957) $30; по $10: Василь Домбровський, Гілярій Папіж, Іван Пшеничний, Микола Стефанський, Іван Загородний; по $5: Петро Грицак (1956), Гілярій Риґайло;
Ст. Пол.: Ігор Кубик $10;

МОНТАНА:

Вібо: Василь Мельник $10 (за 1956);

НЕБРАСКА:

Омага: Михайло Гошуляк $20 (доплата за 1954 і 1955); по $10: д-р Євген Богачевський, Олена Чехут, д-р Роман Яськів, Михайло Ярош, Іван Костів, Українсько- Американська Громада, УНСоюз (356 Відділ „Карпати" за 1956), Павло Ващишин, Дмитро Війтик;

НЮ ГЕМПШИР:

Манчестер: Михайло Добрянський $10 (1956);

НЮ ДЖЕРЗІ:

Байон: Михайло Міндяк $5;
Кемден: по $10: Петро Гаєвський (1958), Петро Кріль, Степан Панасяк, Павло Репіч, Михайло Ромах, Микола Рудницький, Микола Римчук; Михайло Мельник $2;
Картерет: Михайло Микула $10;
Седар Ґров: Мирослав Раковський $10;
Кліфтон: Юліян Котляр (1956), Анастазія Лукань $5 (1956);
Флімінгтон: Михайло Швець: $10;
Іст Орендж: Йосиф Білоган $25;
Гобокен: Василь Чорномор $10;
Ірвінгтон: Юліян Баранюк $10;
Джерзи Сіті: Іван Чапляк $35 (1953 і 1955 доплата і за 1957 і 1958 Нац. Даток; Петро Костик $20; по $10: Андрій Бандрівський (1956), Петро Чопик, Івин Федів (1956), Ярослав Іваницький (1956), Михайло Іваницький (1956), Юрко Дубецький $5;
Мелвілл: Оля Яхно $10;
Нюарк: по $10: Юрій Іванків, Михайло Яворський, д-р Степан Парубчак, Михайло Поточняк;
Ню Бронсвик: Павло Грабович $10;
Нiксон: Павло Савка $10;
Пассейк: Андрій Вовченко $10;
Петерсон: Єфим Олешко $10;
Верона: Святослав Гординський $10 (1955);

НЮ ЙОРК:

Амстердам: о. прот. Леонід Долинський $10;
Асторія: По $10: Роман Гойдиш, Юліян Ревай;
Бінгемптон: Володимир Шмирко $40 (доплата за 1952, 1953, 1954 і 1955); по $10: Стефанія Бедрило, Василь Гірний, Остап Коропей, Пилип Періг;
Бронкс: д-р Анатоль Борисов $10;
Бруклин: по $10: Дмитро Верба, Семен Пирожинський, Микола Зацухний; Василь Мисик $2 (1958);
Боффало: д-р Євген і Неоніля Стецьків $50; по $10: Іван Яцишин, Микола Медвідь, Василь Низовий, д-р Нестор Процик, Степан Шипилявий;
Коговс: по $10: Юліян Бачинський, Стефан Гавришко, Іван Куфель, Остап Поповський, Василь Семенович;
Джексон Гайтс: Дмитро Кулинич $20;
Джемейка: Микола Захарків $10;
Менгеттен: УНСоюз (204 Від.) $50 (1956 рік); Хор „Думка" $20 (1956 і 1957); по $10: Лев Безручко, Іван Демків (син Василя), д-р Сава Никифоряк, Дмитро Залізняк; Яків Романюк $5 (доплата за 1953, 1954 і 1955);
Озон Парк: УНСоюз (200. Від. „Вільна Україна") $50 (1953, 1954, 1955, 1956 і 1957); Союз Українок Ам. (35. Відділ) $5 (1956);
Овеґо: д-р Володимир Кокорудз $25;
Річмонд Гіллс: Генрих Васло $10;
Рачестер: УНСоюз (217 Відд.) $20 (1956 і 1957); Любов і Роман Домбчевські $10;
Стетен Айленд: Теодор Гуль $10;
Вудсайд: Адам Шулінський $10 (1958);
Йонкерс: по $10: Василь Подоляк, „Провидіння" (4. Відділ);

НОРТ ДАКОТА:

Білфілд: Іван Іванюк $15; по $10: Іван Хрущ, Іван Іванюк (1956), Анна Юрик, Григорій Клим (1956), Микола Прокоп (1956); по $5: Параска Бассараба, Марія Макарук, Михайло Обач, Іван Щипковський; Катерина Прокоп $1;
Дрейк: д-р Богдан Гординський $50 (1956);
Кіллдер: Дж. Олійник $5;
Міннвоукен: д-р Ярослав Терлецький $25;
Стіл: Святослава і д-р Антін Жуковський $25;
Вілтон: Катерина Онофрей $1;

ОГАЙО:

Акрон: УНСоюз (180 Відділ) $10(1956);
Клівленд: по $30: Володимир Дучинський (1956 і 1957), „Сокіл" (УНСоюзу 336 Відділ); д-р Ірина і Витовт Левицький $25; Пилип Явин $20 (1956 і 1957); по $10: Мирослав Гейниш, Григорій Кисіль, Спілка Визволення України (1956);
Лорейн: Роман Купчинський $10 (1958);
Парма: д-р Дмитро і Марія Фаріон $25;
Йонгставн: Відділ УККА $500 (з укр. дня); Мик. Терлецький $25; по $10: Стефан Плосходняк (1956), Василь Прокопик, Олекса Рибалт, Іван Стрілка, Андрій Торський (1956), Юлія і Дмитро Войтович, УНСоюзу 140 Відділ, Дмитро Затварницький; Микола Винник $5;

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Беккарія: Іван і Христина Вархович $2;
Честер: Союз Українок Америки (2 Відділ) $20 (1956 і 1957), Укр. Православна Парафія Пр. Діви Марії $20 (1956 і 1957); по $10: Іван Космовський, о. Омелян Мицик (1956);
Фаррел: Іван Федько $10;
Ґрініч: Антін Кучмак $10;
Голсопл: Пані Онисько $10 (з обіду в правосл. парафії в Джанставн);
Джанставн: Укр. Правосл. Церква св. Петра і Павла $20 (1955 і 1956);
Кінгстон: УНСоюз (169 Відд.) $10;
Нортгемптон: Всеволод Боднарчук $10 (1958);
Филаделфія: Анна Бородієвич $50 (1953, 1954, 1955, 1956 і 1957); Дмитро Ващук $40 (1953, 1954, 1955 і 1956); „Самопоміч" (кред. кооп.) $25 (1956); „Провидіння" (14 Відділ св. Йосафата) $20 (1956 і 1957); по $10: Американські Приятелі АБН, д-р Володимир Безушко, Михайло Гізовський, Володимир Яницький (1958), Микола Леськів, Богдан Лівчак, Ярослав Маланчук, Іван Музика, Маркіян Недільський, Українсько-Американська Ліґа—Френкфорд (1956), Роман Вомпель; Мих. Телетник $2; Мих. Паранич $1;
Скрентон: Український Робітничий Союз (централя) $100; Молодеча Ліґа Укр. Робіт. Союзу $50 (1953-1957); Едвард Попіль $10 (1956);
Шерон: Павло Васюта $10 (за 1955);
Труп: Теодор Хомин $3;

РОВД АЙЛЕНД:

Сентрал Фоллс: Іван Повх $10;
Потакет: д-р Марія Чировська $10;
Провіденс: П. Кащишин $1;
Вест Ворвик: Володимир Костів $10;

ВИСКАНСИН:

Баррон: д-р Володимир Білецький $11;
Милвокі: Кузьма Демчак $10 (за 1956);

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА ч. 4. (Від 23. жовтня до 13. листопада 1957).

КАЛІФОРНІЯ:

Евені: Теодор Семаківський $10.
Лос Енджелес: Олена і Михайло Тишовницькі $10.

КОННЕКТИКАТ:

Бренфорд Гиллс: Михайло Чапля $10.
Бриджпорт: По $10: Осип Крендульчак, Василь Кузів, Михайлина Шиманська, Василь Зазуляк; Анна і Петро Процик $2.
Колчестер: Степан Шкремета $10.
Ґлестонбюри: Осип Бандера $10 (за 1956).
Гартфорд: Д-р Володимир Ґудз $25; по $10: Володимир Боляк, Василь Буряк, Петро Дутка, Володимир Дутка, Федір Гаврилюк, Тетяна і Ярослав Грицина, Андрій Янішевський, Павло Колінський, Іван Ковальчик, Ілля Козак, Гнат Красій, Єронім Лоґуш, Евгенія Мельник, Ірена Мельник, Михайло Мельник, Степан Олексів, Степан Оприско (за 1956), Ілля Панахид, Михайло Піґан, Ольга і Володимир Платош, Олександер Рудзінський, Михайло Солом'яний, Михайло Шевчук, Ярослав Ткачук, Ярослав Тростянецький; Пилип Вовк $5 (за 1956); Ст. Шумський $2; по $1: Богдан Гаврилюк, Олег Гаврилюк.
Мериден: Маруся Маланич $10 (в тому $5 на сиріт скитальців).
Ню Бритен: По $10: Михайло Дикун, Йосиф Мельник.
Ню Гейвен: Остап Орлевич $10.
Норвіч: Мирон Техльовець $10.
Стемфорд: По $10: Степан Корівчак, Микола Швець.
Савтпорт: Українське Запомогове Т-во $10 (за 1956).
Терривілл: Марта Климковська $10.

ДИСТРИКТ оф КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Софія й Іван Малиновський $20; Петро Одарченко $10.

ФЛОРИДА:

Маямі: Петро Дворянин $10.

ІЛЛИНОЙ:

Келомет Сіті: Мих. Дольницький $2.
Шикаґо: Микола Болеста $30 (за 1955, 1956 і 1957); по $20: Марія Брудна (за 1956 і 1957), Олена Брудна (1956 і 1957), Анна і Стефан Брудний (1956 і 1957), Ірина й Остап Держко, Українська Правосл. Громада при парафії св. Володимира (за 1956 і 1957); Бронислава і Павло Бабяк $15; Дионізій Бурчицький $12; по $10: Петро Андрійчак, Никола Антоняк, Сергій Бачинський, Олекса Бардахівський, Петро Горбовий, д-р Осип Ільків, Іван Яник (1956), Степан Козінчук, В. Лагодюк (за 1958), Осип Ліщинський, Анатоль Лобачевський, Любов Лобачевська, Оксана Лобачевська, Петро Маланчук, Петро Малешик, Александер Моцьо, д-р Ярослав Музичка (за 1958), Антін Николишин, д-р Константин Олексюк, Марія і Володимир Пігут, Григорій Процишин, Юліян Саварин, Григорій Сенів, Михайло Сеньків, Василь Стельмащук, Союз Українок Америки (36. відділ), Михайло Томко, Михайло Тимець, Микола Шлюз, Укр. Народн. Союз (114. відділ), д-р Володимир Вірщук; Григорій Дорош $3; Конрад Войчук $2; по $1: Богдан Гаврилюк, Олег Гаврилюк, Іван Ковальчук.
Медизон: По $10: Михайло Добромільський, Алекс. Сенечин.
Молин: Атаназій Нестеренко $10
Ню Ленокс: Д-р Василь Кассіян $10.
Плено: Д-р Степан і Олена Войтович $25.
Вестчестер: Йосафат Литвин $5.

ІНДІЯНА:

Геммонд: По $10: Теодор Дзьоба, Володимир Гриб, Стефан Іжак, Микола Луців, Мирослав Манджій, Антін Меленький, Іван Пелешенко, Пилип Пелешенко, Захар Пелешенко, Степан Пилипчак.

КЕНТАКИ:

Люісвілл: Омелян Катеринюк $10.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Анна Шулька $10 (за 1958).
Гайетсвілл: По $10: Марія і Богдан Максимчук (за 1958), д-р Юрій Старосольський.
Моунт Рейнір: Д-р Ярослав і Богдана Ґелета $20.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Іван Кецмур $10.
Гопдейл: Іван Фостаковський $10.
Спрінґфілд: Григорій Мисишин $10.

МІШІҐЕН:

Бентон Гарбор: Михайло Куликовський $10.
Дітройт: По $10: Д-р Володимир Базалі, Теодор Чикета, Степан Колісник, о. Д. Кузів; Володимир Крамарчук $5.
Флінт: По $10: Антін Ганчарик, Михайло Лихолат; Іван Пташник $5.
Вайендот: Мих. Калинич $10.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: По $10: Григорій Бурак, Михайло Гноєвий, Василь Титканич.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: Іван Свищук $10.
Баунд Брук: По $10: Галина Добуш, Григорій Добуш.
Кемден: По $10: Марія Четирко, Лідія Калашнюк, Василь Калашнюк, Роман Лазор, Теофіль Мулькевич (1956 і 1957), Лев Заньків; Катерина і Василь Гарасим $5 (1956).
Кліфтон: УНСоюз (42. відділ) $20; по $10: Теодор Ковалик, Зеновій Максимів, Володимир Пеленський; Вас. Сметана $2.
Елизабет: Ярослав Ковалишин $10; Іван і Ольга Шатинські $3; Б. Федик $2.
Інґліштавн: По $10: Іван Різник, Омелян Різник.
Ґрейт Медов: Українці з Ґрейт Медов $20.
Гакензак: Іван Фик $10.
Гиллсайд: Віктор Солянник $20 (за 1957 і 1958).
Ірвинґтон: По $25: Іван Луків, Мирон Литвин, д-р Володимир Станецький, д-р Люба і д-р Юрій Стефанівські; по $10: Василь Грибик, Степан Гук, Тимофій Школяр; П. Сороколіт $1.
Джерзі Сіті: Іван Ковальчик $25; по $10: Андрій Гавур (за 1956), Люба і Роман Галібей, Дмитро Пілевич, УНСоюз (170. відділ „Січ"), Петро Вацинський; Михайло Шолдра $5.
Лейквуд: Богдан Попович $20 (за 1956 і 1957).
Моунтейнсайд: Д-р Михайло Гук $25; В. Костер $20.
Нюарк: Д-р Богдан Олесницький $50; по $25: Теодор Бортник, Микола Гинда, Іван Рутка; по $10: Софія Андрушків, д-р Осип Андрушків, Дмитро Бобеляк, Михайло Данчук, Олексій Данчук, Петро Чап, Василь Головатий, Ярослав Прухницький, Мирослав Сольчаник, д-р Осип Утриско, Михайло Задорецький; См. Сосніцький $1.
Пассайк: Казимир Хіцяк $20 (за 1955 і 1956); по $10: Петро Дадачко, Яким Горбенко, Петро Капелюх, Микола Моравський.
Перт Амбой: Петро Стахів $10; Іван Чабрак $1.
Петерзон: Мих. Копач $27.25; Віра Копач $25; Михайло Білецький $20 (за 1956 і 1957); Дмитро Павлюк $10,
Плейнфілд: Цецилія і Володимир Дибайло $21 (1956 і 1957).
Ровей: По $10: Іван Васильців, Іван Вовк.
Розелл: Володимир Хатиновський $10.
Рутерфорд: Марія Томчук $5.
Савт Амбой: Іван Добжанський $10 (за 1958).
Савт Баунд Брук: А. Котович $10.
Вайнленд: Михайло Волощук $10.
Вестфілд: Іван Гусар $20 (за 1957 і 1958).
Вест Орендж: Михайло Шавала $10.
Вудбайн: Гілярій Зарицький $10
Юніон: Д-р Борис Бемко $25.

НЮ ЙОРК:

Олбані: Іван Гаврилів $100 на акцію „Мільйон долярів для УН Фонду".
Амстердам: По $10: Микола Андруховський, Григорій Федорончук, Стефан Яремишин, Василь Яремишин, Іван Мандро, ОбВУА (відділ).
Оборн: По $10: Федір Купчинський, Михайло Латанишин, Василь Матійчин, о. Василь Осташ (за 1958), Йосиф Шимків; по $5: Володимир Березівський, Іван Гузиляк, Іван Король, Андрій Рочій.
Броуделбін: Марія і Микола Гуляґродський $10.
Бронкс: По $10: Марія Хрущ, Ірена Кашубинська, Галина Мирошниченко, Стефанія Мирошниченко, Теодор Мирошниченко.
Бруклин: В. К. П. $105 на акцію: „Мільйон долярів для УНФонду"; д-р Мирон Зарицький $50; по $10: Волод. Р. Дячук, Марія Донцова, Марія Федишин, Орест Гладкий, Павло Коваль (1958), Микола Лаба, Володимир Стефаник; Василь Мисик $2 (1958).
Болдвин: Гертруда Мундорф $1.
Калвертон: Марія Вівчар $10.
Когус: По $10: Григорій Кушнір, Василь Кушнір, Олег Омеціньский.
Елмгурст: Емілія Корнат $10.
Іст Медов: о. А. Селепина $10.
Флашинґ: По $10: Вм. Новак, Стефан Тимків (1958); С. Лис $1
Ґленс Фоллс: Роман Чавс $10.
Джемейка: Павло Деркач $5.
Мангеттен: По $50: Фірма Куровицький і Бачинський, Степан Тураш; по $25: В. М. Цюпа (за 1956), Іван Лазорик; по $20: Евген Лициняк, д-р Василь Вереш (1956 і 1957); по $10: Володимир Барагура (1956), Йосиф Данько, Михайло Губіцький, Григорій Гунчак, Іван Кефор, Роман Кобринський, Стефанія Куштала (1956), Володимир Куштала (1956), Анна Мічел, Союз Українських Купців і Промисловців, Олександра Животко, Стефанія Жуковська; по $2: Антін Яцків, М. і В. Полхе.
Мінеола: Катерина Стефанович $10.
Онеота: Андрій Масюра $5 (на 1958).
Пікскіл: Андрій Астраб $10.
Рачестер: Д-р Дмитро Капітан $40 (Лікарі з Рачестеру замість квітів на могилу св. пам'яті д-ра Петра Онуфрика); по $10: Анна Пічак, Василь Скрипник.
Спіонк: Макс Хоміцький $10.
Сиракюз: Евген Вішко $10.
Вотервліт: Олекса Спяк $10.
Йонкерс: Д-р Василь Кіналь $20; по $10: Теодор Чуй, Антін Каленюк, Надія Р. Карачевська, Володимир Островський.

ОГАЙО:

Кардінґтон: Д-р Андрій Мацюрак $10.
Клівленд: По $10: Олена і Маріян Дуб, Евген і Ольга Фик, Ілля Іскра, Степан Максимович, Дмитро Палка, Микола Тарасюк.
Дейтон: Д-р Леонід Романовський $10.
Парма: Оксана й Омелян Магогін $15; д-р Юрій Янів $10.
Порт Клінтон: Д-р Мирослав Мичковський $10.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Ембридж: С. Дністрян $1.
Бристол: Михайло Малічишин $50 (за роки 1953—1957).
Честер: Константин Мельник $10.
Клаймер: Б. Ґреб $10.
Ірі: Юрій Драч $20 (за 1956 і 1957).
Елдистон: Володимир Сич $5.
МекКіз Ракс: Укр. Народне Т-во „Народний Дім" $20.
Нортгемптон: Василь Андрусь $105 (на 1958) на акцію: „Мільйон долярів для УНФонду; Василь Саюк $5.
Филаделфія: Степан Петик $20 (1957 і 1958); Іван Лакуста $11; по $10: Микола Джавала, Евген Крук, Дмитро Кулька, Юрій Лесюк, Іван Моляцкий, Іван Петриків, Софія Пилипенко, Юлія Ружило, Іван Скіра, СУМА (ім. УПА), Союз Українок Америки (20. відділ за 1956), Олена Штогрин, Микола Шмотолоха, Петро Терпелюк, Володимир Туницький, Українська Учительська Громада; Андрій Вишиваний $5.
Пітсбурґ: По $10: Володимир Мазур, Василь Проць, Іван Шиян.
Потставн: Данило Голінка $10.
Скрентон: Юрій Ковпак $10; Аліса Крікевська $1.
Йорк: Я. Лучкевич $5.

РОВД АЙЛЕНД:

Сентрал Фоллс: Михайло Ільницький $10.
Потакет: Марія Скрабоня $10.
Провіденс: Семен Александрук $10; Михайло Кравців $5.

ВЕРМОНТ:

Барлінґтон: Іван Загоруйко $5.

ВІРДЖІНІЯ:

Александрія: Йосиф Мельник $10.

ВАШИНҐТОН:

Сієтл: Ник. Ковалюк $5.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Іртон: Петро Ждан $10.

ВИСКОНЗИН:

Милвокі: По $10: Омелян Лоґуш (1956), Тарас Василь.

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА Ч. 5. (Від 14. листопада до 4. грудня 1957 р.)

АРКЕНЗО:

Раджерс: Д-р Юліян і Стефанія Соневицькі $10.

КАЛІФОРНІЯ:

Берклей: Д-р Юрій Мельникович $10.
Лос Енджелес: Леонід П. Романюк $10.
Онтеріо: Український Національний Музей $10 (за 1956 р.)

КОЛОРАДО:

Денвер: Українсько - Американська Громада $25 (з того $15 з листопад. академії); Александер Світовий $10.

КОННЕКТИКАТ:

Ню Гейвен: Агафія Буйдзяк $50 (в тому $40 з приводу 40 ліття 22. січня 1918 р.); д-р Іван Кизик $25 (доплата за минулі роки); по $10: Богдан Антонишин, Володимир і Ніна Береза (за 1956), Іван Данилович, Омелян Дякович, Григорій Дубно, Лукія Голембйовська (за 1958), Іван Голембйовський (за 1958), Василь Гачкевич, Слава й Осип Яхницький, Олексій Козловський, д-р Роман Криницький, Іванна Лисяк, Антін Маланчук, д-р Т. Мацьків, Христина Масяк, Надія й Олег Микетей, Прися й Іван Витвицький.
Норвич: По $10: Александер Горохівський, Михайло Горохівський, Микола Горохівський, о. протоєр. Василь Горохівський, Василь Горохівський (мол.).
Стретфорд: Василь Папроцький $10.
Трамбол: Йосиф Волк $20.
Виллиментик: По $10: Мирон Дмитришин, Іван Гіль, Василь Гірчиця, Григорій Круцуляк, Петро Лекман, Михайло Майнич (на 1958); О. А. Назаревич, Анна і Микола Олексяк, Андрій Сегельник, Василь Стефаник, Параскевія Жебак.

ДЕЛАВЕР:

Вілмінґтон: Йосиф Лейьо $20 (за 1957 і 1958); Іван Кравчук $10.

ДЖОРДЖІЯ:

Авґуста: Я. Мигайчук $10.

ІЛЛИНОЙ:

Шикаґо: По $20: Теодор Чисбій, М. Х., Анна Склепінська (за 1956 і 1957); по $10: Петро Гула, Андрій Гриневич (за 1958), Іван Крат, д-р Ігор Микитюк, ООЧСУ (24. відділ за 1956), Омелян Плешкевич (старш.), Михайло Попович (1956), Іван Рибій, Микита Семків, Іван Свитюк, Петро Свитюк, Петро Ткачук, Українсько-Американський Клюб, Михайло Верес (1958), Дарія і д-р Ілля Витанович; Іван Покотиленко $5.
Діксон: Д-р Олег Д. Снилик $10 (1956).
Вудшток: Петро Рибарук $10.

ІНДІЯНА:

Форт Вейн: Марія і Борис Зінченко $10.
Ґери: Панас Клименко $10.

АЙОВА:

Мезон Сіті: Д-р Михайло Лободяк $10.
Москетайн: Дмитро Нестеренко $10.
Елвин: Юрій Лукенюк $10.

КЕНТОКИ:

Луісвілл: Д-р Василь Дробоцький $10.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Петро Емхе $25; по $10: Анна Ящук, Дмитро Козак, Валентина Луців, Семен Поліщук, Емануїл Притула, Володимир Романовський, Микола Саміялів, Остап Стельмах, Укр. Роб. Союз (65 відділ за 1956), Микола Вавриків, д-р Михайло Зайшальняк (1956).
Каллен: Д-р Александер Плітас $10; д-р Зоя Плітас $10.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Рокебюри: Володимир Паленгерик $10.

МІШІҐЕН:

Блумфілд Гіллс: Іван Палієвич $10.
Дітройт: Марія й Осип Цісарук $50 (за 1956 і 1957); по $10: Василь Білинський, Олег Кудрик, Александер Кущик, Марко Лепкий, Василь Малкович, Марія і Михайло Павлишин, Йосиф Процюк, СУМА (відділ „Київ"), Михайло Шавалюк; Петро Крупяк $2.
Флінт: По $10: Дмитро Костинюк, Теодор Квасницький
Найлес: Знаменівець Дніпропетровськ $20 (1957 і 1958).
Вайендот: Мих. Брилинський $3.

МІННЕСОТА:

Гиббинґ: Олена й Володимир Березюк $10.
Міннеаполіс: По $10: Степан Паньків, Василь Павлюк, Союз Українок Америки (16. відділ); Стефанія Дербуш $5.
Сейнт Пол: Проф. Олександер Грановський $50; Любомир Ґреґорет $10.

НЕБРАСКА:

Омага: Українсько - Американська Громада $17.20 (з листопадов. свята на інвалідів); по $10: Стефан Банас, Володимир Столярський, о. Ярослав Свищук.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: Ева й Іван Кушнір $10 (на 1958).
Кемден: Юрко Палійчук $10.
Картерет: Михайло Микула $10.
Седар Ґров: Василь Кучкуда $25.
Елизабет: По $50: Розалія і Володимир Бойчук, Анна і Роман Слободян (на 1958); по $10: Микола Кіценюк (за 1954, 1955, 1956 і 1957); по $25: д-р Роман Граб, Данило Слободян (1958), Ірина й Іван Солтівський, Михайло Сухорський; Теодор Юрчик $15; по $10: Богдан Березюк, Іван Боднар, Павло Боднаренко, Іван Хоркавців, Михайло Хитра, Павло Крат, Петро Дяк, Василь Думич, Теодор Федун, Михайло Гринищак, Лев Гусак, Юрій Гвіздь, Павло Гила, Михайло Яблонський, Роман Яськів, Володимир Яворський, Михайло Юрченко, Мирон Каплун, Семен Каша, Данило Керничний, Володимир Кривокульський, Петро Кукичак, Микола Купчак, Роман Левицький, Степан Магмет, Осип Майко, Володимир Макара, Андрій Мицьо, Іван Назаренко, Василь Палюга, Мирон Піковський, Степан Пограничний, Іван Полянський, Андрій Полевчак, Степан Попадюк, Василь Салабай, Петро Стабалюк, Данило Стець, Теодор Стець, УН Союз (3. відділ) УНСоюз (234. відділ), Йосиф Вальчик, Микола Волошинович, Іван Воробель, Микола Винарчик, Константин Зелінка; по $5: Параскевія Чечіль, д-р Микола Шлемкевич.
Гобокен: Антін Кульчицький $10.
Ірвинґтон: По $10: Наталія Парубчак, Дмитро Парубчак.
Айселин: Анастазія Яворська $10
Джерзі Сіті: Український Народний Союз $2,000; Український Народний Дім $25; Іван Пельо (за 1956 і 1957) $20; по $10: Михайло Баран, Гнат Бачинський, Марія Бережанська, Евстахій Бучний, Генрик Цимбала, Дмитро Гуменний, Марія і Василь Куцей (1956), Анна Масаковська (1956), Степан Миколишин, Укр. Роб. Союз (27. відділ за 1956), Петро Вацинський, Іван Ведмідь, Лев Зиман; по $5: Володимир Кульчицький, Іван Загилькевич.
Лінден: По $10: Іван Іваник, Михайло Васьків.
Мілвілл: Ілько Мурований $5; Ева Женчук $1.
Олд Бридж: Іван Іваницький $10.
Нюарк: Іван Іванчук $20 (за 1956 і 1957); по $10: Марія Добровольська, Володимир Гілевич, Любомира Лапичак (1956), Марія Панчук.
Пассейк: По $10: Дмитро Фенканин, Григорій Матвіїшин, Павло Мазур (на 1958); А. Ткачук $1.
Плейнфілд: По $10: Йосиф Ярема, Франко Літовинський.
Трентон: По $10: Іван Бойцун (доплата за 1955), Василь Білак, Відділ Карпатського Союзу (1956); Іван Понятишин $5 (1956).
Вудбайн: Н. Д. $10.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Марія Вовнянка $10
Асторія: По $20: Іван Кедрин-Рудницький (1955 і 1956), Українська Жіноча Громада (1956 і 1957); Юліян Ревай $10.
Бери: Софія Масловська $5.
Бінґемтон: Володимир Шмирко $20 (за 1958 р.); Катерина Ревть $10; Микола Чубіняк $5.
Бродалбин: Пелагія Середенська $5.
Бронкс: По $10: Ярослава Форович, Тарас Сімків; Р. М. Ваврів $2.
Бруклин: Теодозій Шлапак $20; Іван Бішко $15; по $10: Марія Бішко, Центральний Комітет Українських Організацій, Йоан Холевка, Никола Мороз Лев Миронюк, д-р Александер Саноцький, Микола Стасів, Осип Стефанишин, Магдалина Жежелевська, Неоніля Жежелевська.
Бофало: Петро Стоцуляк $10.
Когус: По $10: Михайло Грещак, Н. Н.
Флашинґ: По $10: Адріян Л. Іванчук, Борис Лотоцький де Веліґост.
Форест Гіллс: Ізидор і Марія Демчук $10; С. Сімяник $5.
Ґліндейл: Микола Ворона $10.
Гемпстед: Михайло Федько $10.
Гоуквелл Джункшен: Михайло Костів $10.
Гудсон: По $10: о. Богдан Осідач, „Провидіння" (188. відділ); по $5: Дмитро Хребтій, Василь Ясіновський.
Ітака: Максим Колодій $10.
Джансон Сіті: Франко Коваль $10.
Кенмор: Іван Поточак $10.
Мангеттен: Т-во Родичів $100 (з ліквідації установи прислав скарбник п. Михайло Гурин); інж. Мирослав Лепкалюк $75 (1956, 1957 і 1958); Антін Шумейко $25; по $10: Ярослав Березовський, Антін Яворський (на 1958), ООЧСУ (2. відділ), Мирослава Осідач (1958), д-р Іван Новосівський, Осип Стеткевич, Микола Стислович (за 1956), Йоахим Вишневецький (1958); д-р Адольф Слиж $5; Сем. Савка $2.
Мідл Вілледж: Филип Савчук $5
Овеґо: Вм. Лецин $2.
Пукінсі: По $10: Орест Бедрій, Степан Берник, Андрій Ґерило, д-р Володимир Ленець, Мирослав Оршуляк, Теофіль Осташюк.
Рачестер: По $10: Теодор Баль, д-р Михайло Мандзик; Стефан Копко $7.
Сиракюз: По $25: Микола Ковбаснюк, Український Народний Дім, УНСоюз (39. відділ); д-р Ілля Ясінчук $20; Евстахій Машталір $15; по $10: Марко Бачинський, Ольга Бонецька, Теодор Бонтабик, Марія Гапій, Михайло Граб, Омелян Граб, Федір Гнип, Онуфрій Грипа, Михайло Іванюк, Зеновій Євчук, Ілля і Текля Каменюк, Петро Кіт, Стефанія і Юліян Копко, Олександер Коваль, Михайло Костик, Анна Курилко, Мирон Кузьма, Тарас Лоґуш, Петро Мацько, Андрій Назаренко, Сергій Назаренко, ОДВУ (9. відділ), Дмитро Оринич, Михайло Пастушанчин, Михайло Петришин, Іван Пиндус, Володимир Ревюк, Іван Русь, д-р Михайло Семчишин, Михайло Середович, о. Василь Середович, Ів. Слонський, о. Петро Смик, Союз Українок Америки (відділ), д-р Франц Свістель, Мирон Сидорович, Український Золотий Хрест, Лука Заліський, Іван і Марія Заваликут, Іґнат Зельський.
Скрентон: Тетяна Баковська-Параска $5.
Ютика: Ярослав Яцковський $10.
Вудгейвен: Осія Іванюк $10.
Йонкерс: Василь Муль $10.

ОГАЙО:

Акрон: Василь Воляник $10 (на 1958 р.).
Клівленд: Лука Котович $25; по $10: Петро Бойко, Марія і Теодор Цогла, Юрко Галамай, Іван Яцун, Евтимій Ярема (за 1956), д-р Александер Фединський, Віктор Лац, Василь Майдан, Антін Малиш (за 1956), Василь Падалка.
Лейквуд: Стефан Корлатович $10.
Толідо: Микола Скотинський $50.
Йнгставн: УНСоюз (230. відділ) $20; УНСоюз (348. відділ) $20 (за 1956 і 1957); по $10: Михайло Болотенний, Іванна і Стефан Бух, Казимир Бульван, Іван Цебряк, Микола Цьоць, Михайло Хорос, Іван Данилюк, Михайло Феден, Михайло Гудз, Василь Гаврилко, Омелян Гнатів, Роман Горбачевський, Іван Іванюк, Антін Когут, Михайло

Копчик, Теодор Кулинич, Іван Ліщак, Степан Марчишин, Іван Панько, Микола Попик, Дмитро Проць, Петро Савицький, Дмитро Сенько, Петро Стахура, д-р Роман Стахура, Василь Сухар, Михайло Терлецький, Станислав Вишатицький, Тарас Захарко.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Аллентавн: Українська Православна Парафія $38.45 (з листопад. свята); Українська Православна Ліґа в ЗДА $10.
Амблер: Евген Чайковський $10.
Арнолд: о. Дамян Ольгин $10; Ілля Лобор $10.
Барнесборо: о. Мирон Головінський $10 (на 1958).
Карнеґі: Григорій Микитка $20 (1955 і 1956); УРСоюз (52. відділ) $10 (1956).
Сентрал Сіті: Майк Бодиар $2.
Честер: „Самопоміч" (відділ) $40 (за 1956 і 1957); по $10: СУМА (ім. Кандиби), УНСоюз (388. відділ); П. Весоловський $1.
Кліфтон Гайтс: Осип Саноцький $10.
Джанставн: о. Евген Королишин $10 (збірка з гостини в Українській Православній Громаді. Жертводавці по $1: пані Білас, пані Бру, І. Белей, М. Грисяк, Т. Губринович, А. Е. Королишин, А. Онишко, П. Онишко, пані Присяжник, С. Панейко).
Ленкастер: Василь Дзюнка $10.
МекКіз Ракс: Іван і Марія Варабаш $20.
Моунт Клер: Іван Гулій $2.
Филаделфія: Степан Радь $30 (за 1955, 1956 і 1957); по $25: Софія і Мирослав Мак, Роман Папроцький; Осип й Маркіян Ґрабовенський $20 (1956 і 1957); В. Струтинський $15; по $10: Ярослав Баглай, Ольга Цюк, Ярослав Цюк, Осипа Демчишин, Микола Главач, Антін Горадчук, Адам Гординський, Марія й Осип Марусяк, Михайло Мінчак, Володимир Наливайко, Володимир Обущак, Антін Швак.
Пітсбурґ: Т-во української громадської радіо-праграми $10.
Скрентон: Катерина Плішка $1.
Шарон: Українська Православна Парафія св. Івана $20 (за 1956 і 1957).

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: Д-р Ярослав і Ніна Короцей $25; по $10: Михайло Флис, Лев Коник.
Провіденс: Омелян Рекрут $10.
Вунсакет: Гнат Тепер $12.

ТЕКСАС:

Юстон: Віктор Балабан $10.

ВЕРМОНТ:

Ротленд: Іван Кіналь $25.

ВЕНЕЦУЕЛА:

Едо Гуаріко: Роман Мандрусяк $50.

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА Ч. 6. (Від 4-го до 19-го грудня 1957 р.)

АРКЕНЗО:

Літл Рак: Віра Ляшенко $10.

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: По $10: Н. Н., Українська Централя.
Сан Дієґо: П. Цапар $10.

КОЛОРАДО:

Денвер: Александер Світовий $10.

КОННЕКТИКАТ:

Бриджпорт: По $10: Стефанія Бабій, Василь Бабій, Онуфрій Байда, Дмитро Чернявський, Юрій Добош, Микола Івашків, Софія і Микола Максим'юк, Дмитро Олексюк, „Провидіння" (відділ), Іван Ромах, УНСоюз (59. відділ), Дмитро Стець, Володимир Сумик, Артим Тимощук; Петро Бойчук $1 (за відзнаку); Петро Сливинський $2.
Гартфорд: Іван Мельник $20 (за 1956 і 1957); по $10: Франко Андрусів, Василь Дуда, Параска Гіль, Микола Грисяк, Володимир Гафткович, Іван Іващенко, М. К., Іван Кукіль, Теодор Кукіль, Володимир Левський, Василь Матіяш, Степан Мокрицький, д-р Ярослав Олексишин, Михайло Петрицький, Стефан Процьо, Яким Романів, Володимир Романів, Микола Снігур, Іван Табель, Петро Титор, Ольга Вересюк, Яким Заяць, Мирон Зелез, Микола Зень, Юрій Жевко, Василь Жизномирський; по $5 Ольга Чорнобай (за 1956), Стефанія Федунець, Володимир Трачук.
Ню Гейвен: Роман Марків $15; по $10: Осип Березіцький (за 1958), Софія Березіцька (1958), Павло Гащишин, Український Народний Дім, Микола Шайдицький; Олена Березіцька $5.
Сеймур: Іван Дзядик $2.
Стретфорд: Михайло Галкевич $10.

ДЕЛАВЕР:

Вілмингтон: Юрій Затварницький $10.

ІЛЛИНОЙ:

Шикаґо: По $20: Д-р Орест Яхторович (1957 і 1958), Петро Сарапук (1956 і 1957), Укр. Роб. Союз (193. відділ за 1956); по $10: Анатоль Білодід, Андрій Дідик, Дмитро Карнаух, Зенон Крензів, Микола Ляшенко (за 1958), Микола Лінник, Сильвестер Мацькевич, Теодор Маркусь, Василь Мудрий, д-р Василь Шиманів, Яків В'юн, Василь Зелінка.
Гервей: Д-р Олег Дорожинський $25.

КЕНТАКИ:

Луісвилл: Кирило Шурин $10.

МЕЙН:

Авґуста: Д-р Йосиф Сененький $10.

МЕРИЛЕНД:

Балтмор: У. Р. Союз (65. відділ) $20 (1956 і 1957).
Гарвуд: Петро Свистун $10.
Гайстсвілл: Д-р Петро Орипкевич $10.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: УНС (238. відділ) $30 (1955, 1956 і 1957); Українська Правосл. Парафія св. Андрія $25; по $10: д-р Іван Олексишин, Теодор Письменний, Степан Сідлярчук, Роман Стецько.
Маттапан: По $10: Данило Бортник, Микола Давискиба; Дмитро Шидловський $2.50.
Рослиндейл: По $10: Петро Мороз, Василь Миґован.
Рокcбюрі: Дмитро Галонзка $10.
Вілліслей: Андрій Баранник $10.

МІШІҐЕН:

Дірборн: По $10: Лев Чучман, Василь Волканич.
Дітройт: Лев Калієвич $105; (Акція „Мільйон долярів для У.Н.Ф.), Марія і Василь Сироватка $25; УНС (183. від.) $20; по $10: Ярослав Васюкш Анна і $10: Ярослав Базюк, Анна і Тимко Березюк, Василь Білан, Евген й Роман Будзяк, Микола Дякун, Стах Дунька, Семен Дигдало, Володимир і Романа Дигдало, Михайло Дихта, Григорій Галущка, Леонтина і Григор Галаженко, Дмитро Гевко, Ярослав Голуб (1955), Марія і Петро Грамяк, Антін Громик, Богдан Янів, Михайло Ярема, Степан Юрків, Роман Калитяк, Микола Кавка, Микола Кончак, Дмитро Кошиловський, Андрій Кремінець, Микола Ковалишин, Т. Кирилюк, Григорій Лаба, Евген Лятишевський, Степан Левкут, Михайло Лось, Богдан Малолондра, Теодозій Маркович, Ізидор Мелимука, Іван Москальчин, Дионіз Мушинський, Іван Панчак, Михайло Перфецький, Надя й Орест Посмітюх, Василь Решетилович, Петро Рогатинський, Володимир Романко, Марія і Василь Сабатюк, Микола Семеґен, Василь Семеґен, Ярослава й Степан Скипакевич, Григорій Смолій, Союз Українок Америки (63. відділ за 1958), Іван Совірко, Анастазія й Іван Стефанюк, Український Національний Клюб „Орлик", Микола Уштан, Михайло Вацик, Роман Возик, Василь Захарійчук, Степан Зальопаний, д-р Антін Заплітний, Петро Зелінський; по $5: Іван Коневич, Іван Пудик, Микита Скрипник, Володимир Стрихар, Стефан Суровий; по $2: Михайло Кушнір, Вронислав Вевюрко; Вас. Хміль $1.
Каламацу: Марія й Андрій Голуб $10.
Оук Парк: Ірена й Остап Захарків $25.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: По $10: Вікторія Бекланд, Стефанія Дербуш, Евстахій Дудар, Степан Гринчишин, Іван Прегар.
Сейнт Пол: По $10: Оксана й Дмитро Соловій, Василь Тихан.

МІЗУРІ:

Сейнт Луіс: Вас. Чуйко $2.

МОНТАНА:

Батт: Теодор Стельмах $10.

НЕБРАСКА:

Омага: По $10: Стефанія Акулова, д-р Іван Богачевський, Михайло Лобур, Антін Сокальський; Василь Гричка $5.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: Ник. Шишка $10 (1956).
Кліфтон: По $10: Евген Мельничук, Юстина Мельничук, Павлина Мельничук, Василь Мельник.
Грейт Медовс: о. Марко Гіль $10; Катря Гіль $5.
Ірвінґтон: Іван Пастух $10.
Джерзі Сіті: По $10: Д-р Володимир і Марія Білозор, Григорій Іванків, Николай Горішний, Ілля Щупляк, Олександер Ващук, Василь Жуковець, Василь Жуковський.
Мава: Д-р Ярослав Падох $10.
Менвілл: Йосиф Грушецький $10 (1958), Йосиф Кікта $10.
Нюарк: Михайло Почтар $30 (за 1955, 1956 і 1957); по $10: Андрій Бориченко, Стефан Рудий, В. Я., Микола Стройник.
Натлей: Михайло і Марія Стефанів $25.
Патерсон: Василь Воронка $10.
Пассейк: По $10: Теодор Гелемей, Павло Гарматій, Лідія й Остап Кузик, Іван Прокопів, д-р Кость Третяк.
Раритен: Укр. Роб. Союз (168. відділ) $10 (1956).
Рутерфорд: Д-р Олександер Дереш $10.

НЮ ЙОРК:

Асторія: По $10: Йосиф Іванчук, Марія Курочка.
Бінґгемтон: По $10: Антін Феданко, Ярослав Федів, Люба Федів, Стефанія Євчук, Дмитро Кецман, Евстахій Клачаний, Роман Клачаний, Евген Курило, Орест Мельник, Іван Неньків, Василь Притула, Ярослав Сабат (1956), Володимир. Шембель.
Бронкс: По $10: Петро Барчинський, Олег Лащенко (1956).
Бруклин: Дмитро Косович $15; по $10: Ярослав Савчук, Марія Мойсей.
Коґус: Союз Українок Америки (34. відділ) $10.
Данкірк: Д-р Володимир Пасічняк $25.
Елмайра: По $10: Іван Гуцул, Михайло Гуцул, Петро Кремель, Микола Маґера (1958), Стефан Шевчук.
Гіксвілл: Іван Дайшин $10.
Горнелл: „Провидіння" (142. відділ) $10.
Керигоксон: Петро Дембіцький $10.
Мангеттен: Д-р Роман Осінчук $50; Дмитро Кузьма $20 (1951 і 1957); по $10: Алла Давиденко, Вячеслав Давиденко, Олекса Головчак, Лев Ясінчук, Надія і Сергій Литвиненко, Володимир Маґун, Степан Мельник, д-р Богдан Панчук, Дмитро Онищенко (1958), Тадей Штогрин, Дмитро Шум, Володимир Венґер.
Норт Белмор: Микола Вобенчук $50.
Річмонд Гілл: Надія Кокольська $10.
Ріджвуд: Таня і Микола Сиротяк $25.
Рачестер: По $10: Степан Буган, Федір Цеглянник (1958). Михайло Яремчук (1958).
Сиракюз: Михайло Солецький $15.
Саннісайд: Осип Бурачок $10.
Стетен Айленд: Іван Геба $10.
Трой: Павлина і Василь Васильків $10.
Ютіка: УНСоюз (484. відділ) $20; Володимир Запаранюк $10.
Вудсайд: Михайло Провода $10.
Йонкерс: Теодор Коцур $10.

ОГАЙО:

Кантон: Дмитро Головатий $20 (за 1956 і 1957).
Клівленд: По $10: Д-р Володимир Боднар, Петро Гладиш, Андрій Мартинців. Роман Волянник.
Лорейн: По $25: Марія й Омелян Лесюк, д-р Роман Стеткевич; д-р Юліян Сілецький $15; по $10: Михайло Баюрчак, Андрій Блискан, Микола Бучинський, Григорій Черкас, Микола Черкас, Іван Деревяник, Дмитро Деркач, Г. Д., Григорій Гаркач, Петро Гаркач (1956). Гаррі Газен, Володимир Горський, Борис Калюшик, Михайло Купчик, Дмитро Курдяка. Василь Левицький (1958), Роман Левицький, Іван Лучковський, Теодор Малачинський, Олександер Маркевич, Дарія Микита, Іван Микита, Іван Охрін, Трохим Пахнюк, Теодор Повер, д-р Роман Сапович, Андрій Савдич, Василь Сікора, Франко Сілецький, Василь Щепловський, Стефан Шуя, Микола Трипняк, Дмитро Величко, Марія Величко, Степан Зубаль; по $5: Ярослав Барнич, Володимир Білак, Павло Лукша, о. Антін Стенґрий.
Моріетта: Іван Болюх $30 (1955. 1956 і 1957).
Найлес: Михайло Панько $10.
Толідо: Дмитро Медецький $20 (1957 і 1958).
Янґставн: Петро Гулик $25; по $20: Марія й Андрій Бурий, „Провидіння" (135. відділ); по $10: Ілько Гуцул, Петро Ліщак, Григорій Луців, „Самопоміч" (відділ), Степан Сушенський, Евстахій Ткачук. Петро Веселовський.

ОКЛАГОМА:

Толза: Стефан Панкевич $5.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Аллентавн: УНСоюз (151. відділ) $10 (1956).
Карнеґі: УНСоюз (481. відділ) $10; Параска і Теодор Претка $5.
Честер: Відділ УКК $90 (з листопадового свята); по $10: Атанас Кобрин, Ярослава Кобрин, Соня Мельник, Олекса Злупко.
Гаррісбурґ: По $10: Всеволод Будний (за 1952 доплата), Микола Галів.
Нортгемптон: Василь Саюк $5.
Ортанна: Петро Павлович $10.
Филаделфія: Д-р Роман Савицький $25; по $20: Ангелина й Ів. Банах, Вас. Дупіряк (1956 і '57). Володимир Качор (1955 і 1956). Філярет Лукіянович (за 1957 і 1958), „Самопоміч"; по $10: Американські приятелі АБН, Оксана Артимишин, Іван Белей, Осип Бережницький, Роман Флюнт, Гаврило Гордієнко, Степан Гвіздь, Олекса Катамай, Іванна і Володимир Кочерган, Омелян Клос, Василь Коліняк, Петро Козак, Тома Квятковський, Григорій Лех, Наталія Лукіянович, Богдан Макух, д-р Ілля Макух, Степан Макух, Дарія Меґик, Стефан Рожок, Зенон Рудник (1958), Степан Самуляк, Стефанія Савицька-Матчак, Михайло Середа, Степан Слободян, Іван Сорока, Володимир Шиприкевич, Володимир Винницький, Ізидор Жилавий; Альбіна Сич $2.
Пітсбурґ: ООЧСУ (21. відділ) $20 (за 1956 і 1957); Іван Фурсів $12.
Редінґ: Павлина і Василь Фесик $10 (за 1958).
Скрентон: Д-р Матвій Стахів $10.
Трамбауерсвілл: Теодор Голубенний $10 (за 1956).

РОВД АЙЛЕНД:

Вунсакет: По $10: Ксеня і Михайло Чагарин, Марія й Олекса Колісник.

ВІСКОНСИН:

Мілвокі: Микола Ясінський $10.

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ в 1957 році жертвували:

ЛИСТА ч. 7. (Від 20. до 31-го грудня 1957 р.)

КАЛІФОРНІЯ:

Лейк Тегоу: Станлей Комар $30.
Лос Анджелес: Д-р Ярослав Полотнянка $25; Володимир Романюк $10.

КОЛОРАДО:

Денвер: По $10: о. д-р Блажейовський, Дмитро Дутчак, Антоніна Колтунюк, Орест Колтунюк, Корнель Крупський, Александер Лисько, Осип Мотник, Стефан Орищин, Союз Українців Америки, українсько-американська Громада, Іван Венжівський.

КОННЕКТИКАТ:

Бломфілд: Лев Коваль $10.
Бріджпорт: По $10: Софія й Іван Битковський, Федор Григоренко.
Ню Гейвен: По $10: Софія Данко-Шмата, Михайло Дуда (на 1958), Микола Яблонський, Микола Кошак, Надія Кошак-Лодинська, Антін Кравчук, Корнель Креховецький, Теодор Кухний, Йосиф Кузьо, Олена Лукашевич, д-р Роман Миколаєвич, Конрад Папп, Іван Самотіха, Юстина Снігура, Ярослав Шумила, Т-во „Рідна Школа" (за 1956), Філія УКК (стейтова); Ром. Роменський $1.
Вилиментик: По $10: Михайло Чепіжак, Василь Головчак, Іван Оссовський (за 1956), Федір Сидоренко, Василь Шулевський, Відділ УКК, Український Народний Дім; Ів. Науменко $1.

ДЕЛАВЕР:

Віллінґтон: По $10: Тамара й Іван Кніґиницький, Микола Кохан, Ева і Володимир Романишин, д-р Олег Слюзар, Василь Тиравський (на 1958); Гр. Косовський $5 (за 1956).

ІЛЛИНОЙ:

Шикаґо: Іван Дужанський $225. на акцію Мільйон долярів для УНФонду; д-р Богдан Пелехович $50; по $25: Григ. Лозинський, УНСоюз (221. від., на інвалідів); УНСоюз (220 від.) $20; Евг. Мусій $15 (за 1954, 1955 і 1956); по $10: Микола Баланчук, Яків Берестянський, Андрій Цигикало, Ярослав Хлипняч, Ярослав Цімура, Іван Дрогомирецький, Павло Гірняк, Петро Грицак, Іван Гулик, Степан Коваль, Евген Команишин, Микола Корнутяк, Катерина Кравчук, Дмитро Кикіш, Микола Луговий, Харитон і Феодосія Марценюк, Юрій Матищак, Володимир Мазуркевич, Петро Ногач, Василь Ногач, Микола Приставський, Михайло Рожок, Микола Рибка, Іван Сеник, Петро Сивульський, У. Н. Союз (221. відділ), Роман Завадович; Роман Кочержук $4.

ІНДІЯНА:

Ґері: Петро Дяченко $10.
Геммонд: Іван Юськів $20; по $10: Дмитро Білоцеркович, Михайло Дуркалович, Теодор Грицак, Іван Лущак, Володимир Мандзій, Іван Матійчук, Павло Нилько, Григорій Петрина, Іван Усик.

МЕРИЛЕНД:

Балтімор: По $10: Микола Варан, Роман Вільчак, Марія Мулькевич, Степан Поперечний, „Провидіння" (66. відділ), Борис Зілинський; Вол. Ганас $5.
Генритон: Д-р Ярослав Хмілевський $25.
Гайетсвілл: Д-р Евген й Анізія Гіль $20.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Кембридж: Михайло Гайда $10.

МІШІҐЕН:

Бентон Гарбор: Александер Возьнюк $10.
Дітройт: По $25: Д-р Петро і Марія Біланюк, Микола Лаврин; по $20: Микола Куницький (за 1956 і 1957), Мирон Купчинський (за 1956 і 1957); по $10: Микола Воскрес, Василь Гевко, Василь Яворський (за 1958), Іван Копач, д-р Володимир Кривуцький, Григорій Оленич, д-р Софія Парфанович, Евген Перейма (на 1958), д-р Дмитро Ткачук; по $5: Катерина Любецька, Теодозій Підгайний.
Флінт: По $10: Василь Чушак, Дмитро Досій, Іван Ґермак, Іван Гайдукевич, Теодор Кисілевич, Іван Левандовський, Ілля Мельник, Осип Пантелюк, Ів. Пташник.
Пінкней: Іван Герич $10.
Понтіяк: Теодор Марущак $10.

МІННЕСОТА:

Сейнт Пол: Лев Рудавський $10.

НЕБРАСКА:

Омага: Михайло Ярош $10 (за 1958).

НЮ ДЖЕРЗІ:

Френчтавн: Володимир Балабан $10.
Гакетставн: Григорій Шавалюк $10.
Гайленд Парк: Дмитро Демидюк $10.
Ірвінґтон: Софрон Федів $10.
Джерзі Сіті: По $10: Василь Гева, Григорій Ілечко, Степан Кот, д-р Евген Котик, Володимир Кух, Василь Литвинка, Микола Ніжанкевич, Іван Патуляк, Микола Петришин, Константин Северин, У. Н. Союз (25. відділ); Павло Свідрик $5.
Линдгурст: Марія Новак $2.
Метачин: Степан Ходновський $10.
Міллвілл: По $10: о. Микола Старух, Українська Народна Поміч (за 1956).
Ню Бронсвик: По $10: Василь Вілинський, Богдан Котис, Софія Котис, Союз Українок Америки (65. відділ), Е. Ярмолюк.
Ніксон: Любомир Ратич $20 (за 1956 і 1957); Михайлина Букачівська (за 1958).
Нюарк: Семен Фецович $12; по $10: Стефан Бойків (на 1958), Осип Враташ, Іван Дідоха (на 1958), Юрій Дзюбенко, Валентина Яковенко, Олена й Василь Матіяш, д-р Ізидор Пасічинський, Любомир Савойка, Богдан Стефанович; Гр. Дац $1.
Пассейк: Д-р Борис Филипчак $50; по $10: Андрій Вук, Петро Касій, Федір Омеляненко.
Петерсон: „Провидіння" (9. відділ) $10.
Перт Амбой: По $10: УНС (155. відділ), Стефан Грабар (1958).
Сібрук Фарм: Мирон Челяда $5.
Трентон: Филимон Калитчук $10; Антін Обуховський $5.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: УНСоюз (266. відділ) $10.
Бронкс: По $10: Теодор Витвицький, Дарія і Василь Жук.
Бруклин: Д-р Осип і Лідія Орищкевич $50; по $10: Василь Іванчишин, Ярослав Курдидик, Любомира Курдидик, Микола Кравець, Іван Макар, Константин Миронюк (1958), Іван Подусовський, Лев Рейнарович; В. Климук $5; Ірена й Волод. Голюка $3; Данилович $2.
Боффало: По $10: І. Б., Василь Бумбар, Володимир Демків, Михайло Гайдичук, Іван Голобут, Іван Кульчицький, Михайло Кобіль, Марія Мартин, Михайло Михайлів, Михайло Осадчук, Ілярій Папуга, Микола Пінкас, Василь Потішко, Михайло Салдит, Александер Школьний; по $5: Галина Потішко, Оксана Салдит, Семен Веремчук, Михайло Захарків.
Коґус: Іван Білина $20 (за 1956 і 1957); по $10: Григорій Кавута, Іван Крушельницький, Микола Мацюк, Микола Шанц.
Іст Медов: Яків Мотуз $10 (на 1958).
Елмгорст: Леопольд Ленчук $10 (за 1958).
Форест Гіллс: Д-р Неоніля Пелехович-Гайворонська $50.
Фріпорт: Володимир Руденський $10.
Джефферсонвілл: Ігнат Макаренко $10.
Джансон Сіті: По $10: Іван Бараник, Теодор Юнко, Григорій Пригода; Іван Кулик $6; по $5: Іван Руцький, Петро Садовець (старш.), Стефан Садовець; Іван Левкович $4; Андр. Маливоцький $1.
Лакаванна: Володимир Данилюк $10.
Мангеттен: Юліян К. Ястремський $100 (1954—1957 рр.); по $25: Петро Ярема, д-р Іван і Наталія Макаревич; по $10: Петро Вакович, Василь Ворак, Панько Букщак, Богдан Чехович (на 1958), Павло Червоняк, Александер Кузишин, Юлія Лисняк, Евген Лисняк, Петро Літинський, архієпископ Палладій, Володимир Репчук, Яків Удич, Василь Возовик (1958), Іван Винник; Михайло Вонь $5; Антонина Лопатинська $4; Мик. Влизнак $2; Федор Капуста $1.
Маспет: Самуїл Ревдич $10.
Мідлтавн: Анна Гнатів $20; Леслі Гнатів $20.
Найаґра Фоллс: Петро Сукмановський $10.
Озон Парк: По $10: Володимир Цісик, Роман Онишкевич, Василь Топорницький.
Порт Честер: Каролина Шебунчак $10.
Поукінсі: Наталія Данильченко $25; по $10: Михайло Ажиґ, д-р Ярослав Добрянський, Іван Ленишин, д-р Богдан Мриц, Михайло Оршуляк.
Річмонд Гілл: Володимир Кручовий $10.
Рачестер: По $10: Микола Боднарук, Михайло Довгенко (за 1957 і 1958), Василь Каліцінський, Петро Сірик, д-р Е. Цегельський.
Ром: о. Андрій Іванишин $25 (на інвалідів).
Стетен Айленд: Евстахій Манацький $10.
Сафферн: Володимир Ґермак $20 (за 1956 і 1957).
Вестбюрі: Ст. Супек $1.

НОРТ ДАКОТА:

Білфілд: Іван Щипковський $10.
Браддок: А. Пуклич $1.

ОГАЙО:

Клівленд: Злучені Українські Організації $30 (за 1955, 1956 і 1957); Ментор Білдинг Корпорейшен $25; по $20: Микола Дикан (за 1956 і 1957), Василь Ліщук (за 1956 і 1957), Іван Стефанишин; по $10: Микола Вак, Василь Баранський, Дмитро Басалик, Микола Чухрай, Ярослав Дзядига, Ярослава Дзядига, Петро Чорбійчук, д-р Іван Гурко, Ліна і Василь Камінський, Анна і Ярослав Кравчук, Григорій Кукіз, Володимир Лах, Теодор Маркевич, д-р Ольга і д-р Олександер Наклович, Дмитро Місько, д-р Олекса Олійник, Володимир Павлусевич, Іван Полянський, д-р Лев Рубінґер, Михайло Сліпець, д-р Софія Смігуровська (за 1958), Стефан Швидків, Мирон Шияи, д-р Богдан Томків, Український Золотий Хрест (8. відділ), Володимир Возняк, Іван Зварич.
Лорейн: Стефан Ганчарик $25; по $10: Іван Вашуцький, Михайло Боївка, Василь Босак, Василь Цікало, Олександер Федик, Юрко Клос, Роман Клос, Арсеній Кочила, Богдан і Олекса Крайчик, Володимир Кульчицький, Василь Кичун, Михайло Максимів, Петро Мандро, Петро Оренчак, Евген Пакуш, Юрко Пастернак, Микола Пастернак, Василь Пралко, Петро Проць, Петро Ратич, Яків Рудяк, Михайло Ступарик, Микола Сухарчук, Микола Сикута, Теодор Шевчук, Володимир Шуя; по $5: Іван Лівчанин, Михайло Пакуш.
Парма: По $20: Роман і Стефа Цегельські, Михайло Каваць (за 1956 і 1957); по $10: Григорій Голубець, Микола Ярема, Михайло Сушко.

ОКЛАГОМА:

Джанес: Н. Н. $10.
Тулза: Стефан Панькевич $10.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Брістол: Український Горожанський Клюб $25; Кость Форостяк $20 (за 1957 і 1958); по $10: Іван Дзіндзюра, Теодор Флюнт, Стефан Короташ, Йосиф Осередчук, Микола Остяк, Тимотей Сліпець; Микола Яремко $5.
Честер: Дмитро Мінчак $10.
Діксон Сіті: Павло Пинянський $20 (за 1956 і 1957).
Істон: Іван Гассак $11.
Форд Сіті: Ник. Кибук $1.
Лічбурґ: Василь Пітик $10.
Линдора: о. Петро Білон $10; Мартин Білович $2.
Маррісвілл: Іван Ігнатко $10.
Норріставн: Дмитро Горулько $10.
Филаделфія: Іван Струк $100, на акцію „Мільйон долярів для УН Фонду"; Станиця „Пласту" $60 (1954, 55, 56 і 57); по $10: Юрій Богачевський, Богдан Кивелюк, Йосиф Куців, Петро Меґик, о. Ярослав Пасічинський (1958), Евген Стефанишин, Марія Стефанишин, Володимир Стефанишин, о. Александер Трешневський; Микола Гула $5.
Пітсбурґ: Ярослав Кубів $10.
Сейр: По $10: Українські Католицькі Ветерани, У. Н. Союз (236. відділ за 1956).

РОВД АЙЛЕНД:

Но. Кінґставн: Д-р Яків Писарів $10.
Провіденс: М. Кравців $1.
Вунсакет: Об'єднаний Комітет Українських Організацій $25 (з листопадовго свята).

ВАШИНҐТОН:

Сієтл: Йосиф Звинар $2.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Вілінґ: о. Іван Оришкевич $25.

ВИСКОНЗИН:

Гевкинс: По $10: Василь Чайка (за 1958), Йосиф Вайда; Іван Ґерич $5.
Милвокі: Григорій Попович $60 (від 1953—1958); по $10: Осип Мандзенко, Майк Мука.

Звіт Президента У. К. Комітету

(Закінчення зі стор. 2-ої).

вищі органу УККА, постановляється, що на будуче ніякий лист, одвертий чи інакший, — не буде поміщений без апробати редакційної колеґії.

3. Екзекутива в цьому випадку осуджує д-ра Чубатого за його занехання повного порозуміння із членами редакційної колеґії та вважає його поступовання, як переступлення його прав, як редактора. Повторення такого редакторського кроку може тільки викликати поважну застанову над становищем редактора.

4. Вміщення такого відкритого листа в органі УККА „Українському Квартальнику" до Хрущова — суперечить з принципами і політикою УККА, не зважаючи на те, що в цьому випадку не було офіційної заборони органів УККА друкувати цього листа".

При тому було додано, що це рішення належить розіслати до української преси, але не вважається доцільним друкувати його в „У. Квартальнику".

V. У зв'язку з випуском „У. Квартальника" ч. XIII-3, подано гострий протест проти передовиці. Друкування „У. Квартальника" затримано і і скликано наради Редакційної Колеґії. На нарадах дня 10 жовтня 1957, після ухвали зняти з друку передовицю — редакційну статтю, з уваги на її зміст, піднято питання потреби опублікування спростування в самому „У. Квартальнику", а не в українській пресі, яка може відмовити друкувати його тому, що листа до Хрущова не друкувала.

Після основного обміркування питання та подрібної дискусії за і проти, ухвалено текст заяви такого змісту: „З приводу появи в попередньому випуску „Українського Квартальника" листа Редактора Миколи Д. Чубатого до першого секретаря Комуністичної Партії Совєтського Союзу Нікіти С. Хрущова, — оцим повідомляємо В. Ш. Читачів журналу:

1. Редакційна Колеґія не знала нічого про намір Редактора Миколи Д. Чубатого посилати якогось листа до Нікіти С. Хрущова, а тим самим нічого не знала про форму і зміст цього листа.

2. Редактор Микола Д. Чубатий оприлюднив цей свій лист у попередньому випуску „Українського Квартальника" без відома Редакційної Колеґії.

3. Редакційна Колеґія рішуче відкидає саму політичну концепцію такого роду звернень, як лист Редактора Миколи Д. Чубатого до відповідальних носіїв большевицького режиму взагалі, а до відповідального за злочини окупаційного режиму в Україні, зокрема.

4. У зв'язку з цим, Редакційна Колеґія поробила заходи, щоб на майбутнє такі випадки самовільного публікування статтей чи листів, які своїм змістом і формою є суперечні з основними принципами діяльности Українського Конґресового Комітету Америки, не могли появлятися в цім видавництві Українського Конґресового Комітету Америки."

Текст цієї заяви ухвалено більшістю голосів.

VI. З уваги на суперечні рішення, друкування „Укр. Квартальника" було затримане аж до вирішення Екзекутивою. До Членів Екзекутиви було вислано окремими листами цей текст заяви, з проханням, щоб висловилися „за" або „проти" листовно.

Після отримання опіній, скликано Екзекутиву на надзвичайне засідання.

VII. Надзвичайне Засідання Екзекутиви відбулося 18 жовтня 1957, щоб знову розглянути справу з уваги на рішуче домагання Редакційної Колеґії надрукувати заяву в „У. Квартальнику". На цьому засіданні брали участь теж редактор „У. Квартальника" і голова Комісії Публікацій та Інформації (д-р М. Стахів), що проводив нарадами Редакційної Колеґії. Після вислухання реферату голови Комісії, вияснення проф. М. Чубатого та обміну думок „за" і „проти", ухвалено більшістю голосів опублікувати в Квартальнику наступний текст повідомлення в англійській мові:

"ANNOUNCEMENT OF THE EDITORIAL BOARD

In connection with piblication in the June 1957 issue of the Ukrainian Quarterly of a letter from Mr. Nicholas D. Chubaty to the first secretary of the Communist Party of the Soviet Union, Nikita S. Khrushchev, we wish to inform the readers of the Ukrainian Quarterly of the following:

1.Mr. Nicholas D. Chubaty published this letter of his June 1957 issue of the Ukrainian Quarterly without the knowledge of the Editorial Board.

2. The Editorial Board emphatically rejects the the political concept of the kind of appeals as the letter of Mr. Nicholas Chubaty to responsible leaders of the Bolshevik regime generally, and to the person responsible for crimes in Ukraine in particular.

The Editorial Board."

Дня 21 жовтня до друкарні переслано цей офіційний текст для надрукування на третій сторінці.

VIII. Проти офіційного тексту редактор зложив протест, мовляв, це неправильний текст, бо внескодавець подавав інакше. Дня, 23 жовтня 1957 телефонічно устійнено з внескодавцем (Пані О. Лотоцька, Віцепрезидент) та Секретарем Білинським, що переданий до друкарні текст відповідає ухваленому текстові, а далі устійнено теж, як підписувати повідомлення. Повідомлення було надруковане так, як було узгіднено.

IX. Екзекутива відбула засідання 1 листопада 1957. Комісія Публікацій та Інформацій на своїх нарадах 2 листопада 1957 піднесла ще раз справу редакції „Квартальника" та знову ствердила:

„1. Комісія поновно звертає увагу Екзекутиви на свою резолюцію з дня 28 вересня 1957.

2. Дальші події підтвердили правдивість тої резолюції (з 28 вересня 1957). Вони є причиною, що Комісія не має дальше довір'я до теперішнього способу ведення „Українського Квартальника".

3. Просить Екзекутиву негайно прийняти відповідні тимчасові міри для дальшого редагування „Українського Квартальника" в дусі резолюції Конґресів і цілої дотеперішньої політичної лінії УККА".

Резолюцію цю прийнято 8 голосами проти одного. Ніхто не утримався. На обох засіданнях роздано ‚Квартальник' з надруковним повідомленням.

X. Дня 31 жовтня 1957 „Квартальник" передано до експедиції фірмі, що виконує цю роботу вже майже 10 років: „Менгеттен Леттр Комп.". У вівторок, 5/XI, отримано перші протести, що адресати дістали це чисто „Квартальчика" з переліпленим текстом. При розслідженні виявилося, що дня 1 листопада 1957 до бюра „Менгеттен Леттр Ко." прибув редактор „Квартальника" і зажадав, щоб переліпити офіційний текст повідомлення-спростування, бо, мовляв, там є помилки. Компанія це виконала в добрій вірі, бо ж Редактора знають там усі не від учора. Спростування переліплено текстом, що його передав Редактор. „Квартальник" подано на пошту на три дні пізніше (в п'ятницю переліплювано, а на пошту подано в понеділок).

XI. Квартальника було надруковано 2,500. З цієї кількости експедиція розіслала 2,125, а решту дня 7 листопада передано до бюра Конґресового Комітету. Ці примірники не були переліплені. Дня 12 листопада було стверджено, що всі ці примірники „Квартальника", запаковані в пачці, переліпилися редакторським текстом „нотіс".

XII. Новий текст „Нотісу" дав надрукувати редактор „Квартальника" в друкарні Ди Карент Прес, 2600 наліпок на суму 20.54 дол. У звязку з тим, рекактор „Квартальника" подав рахунок на 55.48 дол., щоб рефундувати йому кошти за наліпки, а також за подорожі, що їх мусів виконати у зв'язку з друкуванням та переліплюванням тексту.

XIII Редактор „Українського Квартальника" про. М. Чубатий, листом з дня 15-го листопада 1957 (доручений до рук Директора Канцелярії 21 листопада 1957 о 2:00 год. пополудні), подав оскарження на друкарню „Свободи", що друкарня самовільно надрукувала Заяву, без апробати редактора і цим, крім затримання випуску числа, зробила матеріяльну шкоду Конґресовому Комітетові на суму 55.48 долярів.

Заввага: На останніх засіданнях Екзекутиви подавано і піддержано внесок (Віцепрезидент А. Батюк і П. Павлович) на звільнення проф. М. Чубатого із функції редактора „Українського Квартальника". Одначе внесок такий тоді не розглянено з мотивів, що це компетенція Ради Директорів. В тій справі Екзекутива отримала також правну опінію на письмі від адвоката Івана Робертса, ген. дорадника Конґресового Комітету, у зв'язку з поступом редактора „У.Квартальника". щодо переліплювання офіційного тексту вияснення.

VII. Господарська Рада:

Питання Господарської Ради було порушене востаннє на Річних Зборах. Потребу такої установи сильно підкреслювано в дискусії. Про це є також відповідна згадка в постановах.

Цією справою весь час займалась Комісія для Справ Господарських і Соціяльних, під головуванням Віцепрезидента Ст. Спринського.

Підготовчі праці виконано так далеко, що, після остаточної редакції статуту, немає нічого на перешкоді, щоб під кінець місяця лютого відбути Перший З'їзд Репрезентантів українського господарського економічного й фінансового життя.

Потрібні підготовні заходи в тім напрямку виконує окрема Організаційна Комісія, яка складається з членів Комісії при УККА та з обраних громадян на ширших нарадах, тобто представників із заінтересованих кругів громадян та українських організацій.

Після оформлення цього сектора нашого громадського життя, Конґресовий Комітет зробить дальший поважний крок в інтересі консолідації української спільноти в ЗДА.

На закінчення:

Ось, у загальному, — перегляд зробленого чи підготовленого за звітовий час, перегляд справ, проблем, акцій.

Закінчуючи цей перегляд, уважаю обов'язком і моєю особистою приємністю подякувати Вам, Достойні Члени Ради Директорів, за виконану в цьому часі в рямцях Українського Конґресового Комітету Америки працю, за Вашу відданість справі й за Вашу дбайливість у розгортанні нашої діяльности.

А дякуючи Вам за всі Ваші зусилля, дозволю собі просити Вас посилити Вашу діяльність на місцях та радою, допомогою і співпрацею з Відділами зробити все можливе, щоб у цей важливий час Український Конґресовий Комітет Америки виконав своє відповідальне завдання перед нашою країною і нашим рідним народом.

Ню Йорк, 23 листопада 1957.

Дмитро Галичин
Президент

Проф. д-р О. Андрушків

ДО ПРОБЛЕМИ АНТИКОСМОСУ Й АНТИМАТЕРІЇ

Сьогоднішній науковий світ стоїть напередодні нових революційних концепцій у фізиці. Ці проблеми були предметом доповідей і дискусії на Річному Науковому З'їзді в Ню Йорку Американського Фізичного Товариства наприкінці січня 1958 р. (Annual New York Meeting of the American Physical Society).

Дотичну доповідь виголосив проф. Филип Моррісон з Корнел Університету. Як начальне правило в будові всесвіту приймається універсальну симетрію. Це правило піддержують експерименти проф. Цунь-Дао-Лі з Колумбійського університету та проф. Чень-Нінь-Янь із Інституту Вищих Студій в Принстоні. Кожному явищу і правилу в природі відповідає інше симетричне явище і правило. Тим пояснюється існування невтріно й антиневтріно, водню і антиводню. Идучи за цією концепцією симетрії, треба прийняти можливість існування другого всесвіту (антикосмосу), де атоми збудовані з негативного ядра і позитивних електронів, де, замість загального притягання, загальне відштовхування. Кожне явище в нашому космосі, за цією концепцією, має свою симетричну відбитку в антикосмосі. Як дотепно висловився один із дискутантів — мітологія антикосмосу знала б сирен з „головою риби і жіночими ногами..." Так мали б ми позитивний протон і негативний антипротон, водень і антиводень, гелій і антигелій.

Д-р Вол. Калина. Працює як урядовець УКК та є активним членом УНСоюзу, секретарем його 117 Відділу в Ню Йорку.

Слід підкреслити, що розгляд цих проблем вже давніше, 2 місяців тому, 25 травня 1957 р., подав у своїй доповіді „Антиматерія" (Гіпотеза негативного простору), виголошеній на IV Науковій Конференції Математично-Природничо- Лікарської Секції НТШ в Ню Йорку — професор Володимир Калина. На підставі симетрії в природі, як теж аналізи рівняння релятивістичної механіки, доповідач дійшов до висновку, що — беручи математичні консеквенції цих рівнянь — треба прийняти існування антиматерії (антикосмосу — двійняка нашого космосу), яка збудована симетрично, з антиелементів (антиречовин) (див. „Свобода", ч. 126, 3-го серпня 1957 — Звіт із конференції).

Також проф. Микола Єфремов у своїх доповідях про розвій хемічних елементів передбачав існування антиводню.

Проф. В. Калина пішов далі. Він поставив гіпотезу „негативного простору", подаючи, що математичним оформленням простірних відношень в антикосмосі повинна бути гіперболічна геометрія (Лобачевського), так, як в нашому космосі знаходить застосування геометрія Рімана.

Треба додати, що і співтворець гіперболічної геометрії виявив подібні думки. І так (Н. И. Лобачевскій, Полное собрание сочинений, т. II, стор. 159) Лобачевський говорить: „не може бути жадного протиріччя... коли ми допускаємо, що деякі сили в природі діють відповідно до одної, а другі до другої геометрії". На цьому місці слід зазначити, що в СССР появилося багато праць про геометрію Лобачевського і в кожній з них з особливим наголосом підкреслюється „русскій геній", хоч ніколи ніде не згадується, що Лобачевський походив із старого козацького роду з Стародубщини. На жаль, закордон знає його і багатьох інших — як „русского". Тут і там є тільки неясні натяки на його неросійське походження, як, напр., проф. Ріхард Бальдус у своїй книжечці „Ніхттойклідіше Геометрі", Замлюнг Гешен. Н. 970, С. 16, пише: „Цвай Математікер тайлен зіх ін ден Рум... альс ерсте Ніхтевклідіше Геометрі бегріндет цу габен... Ес зінд дер Поле Н. І. Льобачевскій..."

Було б дуже на часі висвітлити докладно походження Лобачевського.

Наприкінці присмно нам ствердити, що тематика наукових конференцій Математично-Природничої Секції НТШ не відбігає (навіть випереджує) від проблем, які фасцинують сьогоднішній науковий світ.

ДОПОМОГОВА ПРАЦЯ ЗУАДКОМІТЕТУ

На нараді Екзекутиви Злученого Американського Допомогового Комітету, що відбулася в п'ятницю 7-го лютого ц. р. в Ню Йорку, були обговорені важливі проблеми допомогової акції ЗУАДКомітету. Екзекутива винесла порішення в окремих справах для покращання дальшої праці.

1) **Коляда.** Екзекутива ствердила, що надсилання звідомлень із збіркової акції Коляди вказує, що наші громади ведуть справжнє змагання за місце в допомоговій акції ЗУАДКомітету. На день 7-го лютого 1958 року перше місце у збірці Коляди має місто Елизабет у Ню Джерзі, звідкілля прийшла сума 413.50 дол. Друге місце має Лорейн, Огайо (254.00 дол.), третє Джерзі Сити, Ню Джерзі (200.00 дол.), четверте — Ню Бронсвік, Ню Джерзі (199.00). На дальших місцях є громади: Бриджпорт, Конектикат, Павтакет, Род Айленд, Денвер, Колорадо, Омага, Небраска, Лос Анджелес, Каліфорнія. У всіх цих громадах збірки перейшли сотню долярів. Покищо нема звідомлень із збірки Коляди з великих осередків, як Ню Йорк, Шикаго, Филаделфія, Дітройт, Нюарк, Клівленд. Екзекутива просить усіх збірщиків і всі організації, які отримали збіркові листи, переслати ці листи враз із зібраними фондами якнайскоріше на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, INC.
P. O. Box 1661, Phila. 5, Pa.

Скора присилка лист дасть змогу помістити всіх жертводавців у списках жертводавців у пресі.

2) **Допомога: Польща.** Екзекутива ствердила, що допомогова акція на терені Польщі у формі пакетів КАРЕ найдоцільніша. ЗУАДК вислав вже понад 320 пакетів, харчових і одежових на суму близько 3,000.00 дол. для наших людей у Польщі. Обдаровані — це найбільше потребуючі, поворотці з заслання, студенти і немічні. Листи подяки, яких має ЗУАДК понад сотню, вказують, що ця форма допомоги дуже відповідна для аплікантів у Польщі: вона дає певність, що аплікант пакет дістане і дає запоруку, що він не матиме ніяких прикростей, бо допомога ведеться за посередництвом кооперативи КАРЕ, яка має урядовий договір із польським урядом. ЗУАДК робить заходи для звільнення від мита приватних допомогових посилок. Для успішної допомогової акції в Польщі потрібно повної координації.

б) **Австрія:** ЗУАДК вислав другу половину призначеної для Австрії допомогової суми 5,000.00 дол. Українське Центральне Допомогове Об'єднання в Австрії, яке являється тепер представництвом ЗУАДКомітету на Австрію і веде розподіл висланих ЗУАДКомітетом фондів, перевело перевибори й Екзекутива побажала новій Управі повних успіхів у праці на цьому трудному терені.

в) **Інші країни:** Екзекутива ствердила, що на індивідуальну допомогу в країнах Европи ЗУАДК вислав суму 3,150.00 дол., головно в Німеччині, Франції, Югославії і Швайцарії. З того 2,150.00 переслано на допомогу українським інвалідам від Суспільної Служби Комбатантів. Допомогова діяльність ЗУАДКомітету вповні залежить від збірок у ЗДА і тому Екзекутива просить всіх громадян співдіяти із ЗУАДКомітетом, підтримуючи його діяльність своїми щедрими пожертвами.

3) **Звідомлення д-ра П. Мірчука:** Д-р Петро Мірчук, член Дирекційної Ради ЗУАДКомітету виїхав був із доручення Екзекутиви в Европу для полагодження справ відшкодувань для українців, які потерпіли від гітлерівського режиму. Д-р Мірчук отримав був для покриття коштів суму 425.00 дол., як теж отримав покриття на поїздку до Югославії в сумі 50.00 мар. Екзекутива отримала письмове звідомлення д-ра П. Мірчука з переведених ним акцій. Після устного звідомлення, яке матиме місце під час наступних нарад Екзекутиви, звідомлення д-ра Мірчука буде проголошене в пресі.

4) **Організаційні справи:** Екзекутива розглянула цілу низку організаційних внутрішніх справ. Вислухано теж звідомлення президента ЗУАДК з наради із представниками Державного Департаменту в справі допомоги в Польщі і в Югославії. Ця нарада відбулася 4-го лютого ц. р. у Вашингтоні. Державний Департамент стоїть на становищі, що допомогу в Польщі, чи в Югославії можуть вести лише урядово затверджені допомогові агенції. Єдиною такою українською агенцією є ЗУАДК. Актуальною є теж справа переселення з тих країн, але в переселенчих справах треба діяти обережно, а головно подавати всі точні дані.

Екзекутива звертається із закликом, щоб усі справи допомоги і переселення для добра самих аплікантів координувати в ЗУАДКомітеті.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет

● 19-го лютого протестанти й католики відзначили так звану „Попелеву Середу", яка починає 40-денний піст перед Великоднем. В католицьких і протестантських церквах священики в „Попелеву Середу" посипають вірним голови попелом.

● До Нойробі, в Африці, прибув на лови колишній американський секретар скарбу Генрі Морґентав, якому приписували плян перетворення Німеччини на „картопляне поле". Зливні дощі перешкоджають у здійсненні його ловецьких плянів.

Вступайте в члени Українського Народного Союзу

АМЕРИКАНСЬКІ СТУДЕНТКИ НОТРДЕЙМСЬКОГО КАЛЕДЖУ В БАЛТІМОРІ СПІВАЮТЬ СВ. ЛІТУРГІЮ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Бажання капеляна Каледжу Нотр Дейм в Балтіморі о. В. Кайлера Дунна запізнати 400 студенток цієї високої школи з українським католицьким обрядом, увінчалися успіхом, бо 7 лютого 1958 р. парох української греко-католицької церкви в Балтіморі о. Петро Мельничук віделужив співану св. Літургію. Це була дійсно велика радість для студенток цього каледжу, бо їхній хор зумів вивчити співану Службу Божу впродовж 3—4 проб.

Однією з тих студенток є панна Віра Сушко, яка піддала цю думку отцеві капелянові. Це не першина для панни Віри, бо ще в минулому році вона запросила біля 70 своїх товаришок разом з капеляном та сестрами-монахинями на українську Службу Божу, де всі вони прийняли св. Причастя під двома видами. Вивченням хору зайнявся п. І. Бойко, який не жалів ні труду ні часу і радо погодився допомогти, щоб показати красу нашого обряду.

Допомогли у зорганізуванні цього свята і панство Дж. Кені. Пані Кені не жаліла труду, беручи участь в пробах і обзнайомлюючи студенток у співі.

Всім присутнім на Богослуженні було роздано переклад нашої Служби Божої в англійській мові. Нам, українцям (нас було всього три) було мило обсервувати скупченість і велику побожність студенток та ідеальний порядок. Біля 40—45 хв. тривало саме св. Причастя, до престолу приступали ряди за рядами, з великою побожністю та в порядку. Св. Причастя прийняло коло 400 студенток, сестри-професорки каледжу і гості-американці.

Після Богослуження о. пароха П. Мельничука, п. І. Бойка, п-ні Кені і вівтарних хлопців Івана Марковського, Андрія Чорнодольського, Михайла Качанюка і Ростислава Сливку запрошено на перекуску.

П. І. Бойко, який задоволений зі своїх американських хористок, обіцяв за згодою о. П. Мельничука запросити їх колись до нашої церкви. Може щойно тоді будемо мати і ми свій церковний хор? Я. С.

УСПІХ 18-РІЧНОГО ЧЛЕНА 397 ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ

(іс.) Богдан Куропась з Филаделфії, син Василя і Анни, перед чотирьома роками приїхав з Бельгії. В скорому часі вивчив англійську мову й саме в цьому шкільному півроці закінчив з відзначенням гай скул (МУррелл Добблінс) та одержав стипендію на повні 4 роки студій у Пенсилвенійському стейтовому каледжі на відділі технічному. Успіх Богдана, що є членом 397 Відділу УНСоюзу, є тим більший, що на 196 ґрадуантів Шкільна Рада призначила лиш дві стипендії, а одну з них дістав Богдан. Як добрий спортовець брав він участь у різних міжшкільних спортових змаганнях, де часто одержував перші нагороди. Від школи при ґрадуації одержав різні відзначення та вартісні нагороди. Академія Військової Маринарки в Аннаполісі прислала Богданові письмо, щоби зголосився у них, а під час особистої зустрічі було сказане, що радо його приймуть, як лиш у п'ятому році побуту в Америці одержить громадянство. Добрий спортовець та здібний абсольвент покищо буде продовжувати свої студії у стейтовім каледжі. Богдан бере живу участь в українському спортовому житті, є членом молодшої дружини копаного м'яча Т-ва Тризуб у Филаделфії. Ґратулюємо і бажаємо успіхів.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В Австрії

ЯЛИНКА В ЗАЛЬЦБУРҐУ

І знову цього року 18 січня мали українські діти Зальцбурґа в залі „ІМКА" в таборі Гельбрун свою традиційну ялинку. Кожного року пам'ятають про них також під Різдво наші українські установи з заокеану і поодинокі релігійні та патріотичні особи та пересилають фонди з зазначенням для дітей на влаштування св.-миколаївського вечора, чи ялинки.

Діточе свято української ялинки відкрив п. Семен Болгарів, вітаючи теплими словами батьків, гостей та дорогих діточок. До присутніх промовляв о. І. Дашковський. При кінці коротенької промови пригадав він батькам про великий обов'язок перед батьківщиною виховувати дітей рідною молитвою, українською мовою та українською піснею. Він підкреслив, щоб батьки давали своїм дітям не чужі хресні імена, а рідні християнсько - українські. Свято прикрасили деклямації учня Миколи Войка та дівчинки Валі Гергель, маленької славної декляматорки Зальцбурґа про „Україну й її славу". Вона своїм широким репертуаром гарних віршиків, — а навіть піснею, розважила не тільки дітей. Міцні оплески присутніх були нагородою за гарні деклямації Валі й Миколи.

В другій частині свята, яке гарно українська душа в'яже з празником святого Різдва, полинули ми думками на батьківщину і згадали наших рідних в батьківщині та тих, які караються на засланні. Вони всі не мають змоги святкувати українсько - християнських традицій. Відспівані коляди „Бог Предвічний"..." і „Нова радість..." навіяли присутнім різдвяного настрою.

І ось кульмінаційна частина радости для дітей — роздача дарунків. Діти з батьками приступили до стола, де п. Болгарів роздавав дітям гарні дарунночки, а від п. Северина Івановича, який загостив на це діточе свято, одержали діти забавки. Усміхнені підходили знову і знову до ялинки, приглядаючись дарункам, забавкам та ялинці, яку приготовили і прикрасили пані Гельбрунської Громади пп. Анна Болгарів та Раїса Бойко. Їм належиться щира подяка, а особливо п. Семенові Болгарову, який проговляв це свято в цілості.

Ще довго стояли діти під прибраною та освіченою ялинкою, поки на запрошення і за дозволом п. Волгарова могли зривати солодкі прикраси шоколядки та цукорки. Колядою „Нова радість стала..." закінчено це свято. В невинну дитячу душу ввійшов новий промінчик любови до Батьківщини та її традицій. єід

Книжка й часопис — найнеобхідніші в домі культурної людини.

ФОНД „ВЕСЕЛКИ"

В цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд і передплату дитячого журналу „ВЕСЕЛКА".

СПИСОК Ч. 18.

	Передплата	Пожертва	Разом
Н. Годяк, Сентер Лайн	4.00	2.00	
Л. Нич, Филаделфія	4.00	1.00	
М. Янович, Вилимантік	4.00	1.00	
Х. Кос, Міннеаполіс	4.00	1.00	
Ю. Луканцук, Петерсон	4.00	1.00	
М. Кульчицький, Ст. Луїс	2.00	1.00	
Г. Тимчій, Бріджтон	1.00	1.00	
К. Вушко, Филаделфія	1.00	1.00	
Т. Павлишин, Бейон	1.00	1.00	
В. Балевич, Ірвінґтон	1.00	1.00	
М. Кознарський, Рачестер	8.00		
Н. Проць, Росфорд	5.00		
М. Клепачівська, Вермонт	5.00		
С. Татаринська, Ню Йорк	5.00		
Н. Коршовський, Ріґо Парк	5.00		
Я. Кукурба, Шикаґо	4.50		
А. Кошельок, Дукейнон	4.50		
Д-р В. Королей, Трентон	4.00		
А. Цапп, Дітройт	4.00		
Ю. Матищак, Шикаґо	4.00		
О. Коротько, Бінґемтон	4.00		
А. Мілянич, Дітройт	4.00		
В. І. Стефаник, Едмонтон	4.00		
І. Мазуренко, Скарборо	4.00		
Ю. Навроцький, Квін Вілледж	4.00		
Ю. Ваціавів, Балтімор	4.00		
В. Деркач, Шикаґо	4.00		
Д. Ярко, Нюарк	4.00		
Е. Весоловський, Ню Йорк	4.00		
В. Манько, Монтреал	4.00		
Р. Миколаєвич, Ню Гейвен	4.00		
М. Борис, Бруклин	4.00		
І. Білоус, Дітройт	4.00		
М. Бойсюк, Бруклин	4.00		
Н. Радченко, Филаделфія	4.00		
А. Кононенко, Филаделфія	4.00		
М. Фіґлюс, Ланкастер	4.00		
І. Сагайдачний, Перу	4.00		
М. Михалевич, Ст. Пол	4.00		
Х. Швед, Филаделфія	4.00		
М. Вороній, Броквей	4.00		
Бат. Ком. СУМА, Ню Йорк	4.00		
Н. Юрченко, Ню Йорк	4.00		
І. Ткачук, Ню Йорк	4.00		
М. Мартинків, Едмонтон	4.00		
І. Р. Микита, Петерсон	4.00		
Д. Висоцький, Флашінґ	3.00		
С. Макух, Дітройт	2.00		
М. Костинюк, Річмонд	2.00		
В. Сапорожець, Бруклин	2.00		
П. Неелько, Шикаґо	2.00		
С. Котис, Ню Бранєвик	2.00		
І. Яцук, Клівленд	2.00		
І. Маречко, Клівленд	5.00		
Д-р А. Рейнарович, Шикаґо	5.00		
К. Шебунчак, Порт Честер	4.00		
Г. Мокроусов, Петерсон	3.00		
А. Косик, Питсбурґ	3.00		
С. Мозилевський, Клівленд	2.25		
С. Коляньківський, Монтреал		2.00	
О. Левицький, Вудгевен		2.00	
Н. Близнак, Ню Йорк		2.00	
І. Олійник, Шикаґо		2.00	
А. Білецький, С. Плейнфілд		2.00	
А. Лисогір, Ютика		2.00	
І. Данилович, Ню Гейвен		2.00	
Я. Пришляк, Боффало		2.00	
І. Подола, Шикаґо		2.00	
П. Федорців, Міннеаполіс		2.00	
Ф. Савчук, Ріґо Парк		2.00	
І. Деркецук, Ню Йорк		2.00	
М. Демчина, Маямі		2.00	
Р. Микетяк, Шикаґо		2.00	
М. Хоменушко, Ірвінґтон		1.50	
І. Козак, Локпорт		1.50	
В. Романовський, Балтімор		1.00	
А. Бетнарчик, Манчестер		1.00	
В. Шупенюк, Торонто		1.00	
А. Венґієвський, Вотерфорд		1.00	
М. Лофи, МкКіс Рокс		1.00	
М. Срібняк, Клівленд		1.00	
М. Яцків, Бруклин		1.00	
Прот. П. Стельмах, Ню Йорк		1.00	
Н. Попович, Клівленд		1.00	
В. Томачук, Петерсон		1.00	
С. Масловський, Бернс		1.00	
М. Тоутко, І. Шикаґо		1.00	
А. Херебетко, Пассейк		1.00	
Д-р Ю. Рабій, Ютика		1.00	
Разом . . .	$ 194.00	$ 78.25	$ 272.25
Раніше проголошено	$ 2,420.80	$ 1,952.70	$ 4,373.50
Разом все . . .	$ 2,614.80	$ 2,030.95	$ 4,645.75

✝

В глибокому смутку повідомляємо, що

Ілия ОСА

(попередньо ОСАДЦІВ)

помер 11-го лютого 1958 р., проживши 65 років.

Похорон відбувся 14-го лютого 1958 р., на цвинтар Pleasant Hill Cemetery, Chester, N. J.

Покійний народився в селі Росільна, пов. Богородчани, Західня Україна. До ЗДА приїхав 1907 року. Найдовше прожив в Нюарку, Н. Дж., де довгі роки мав своє підприємство.

Полишив дружину Катерину, дві доньки, двох синів і сімох внуків.

РОДИНА

В ПЕРШІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
бл. п. Михайла КУЛЬЧИЦЬКОГО
б. ревізора РСУК у Львові
та
В ДЕВ'ЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
бл. п. Ольги з Криницьких КУЛЬЧИЦЬКОЇ
дружини бл. п. Михайла Кульчицького
буде відправлена
в П'ЯТНИЦЮ 28-го ЛЮТОГО 1958 р.
о год. 8-ій рано
в українській католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
з
ПАНАХИДОЮ
на яку запрошують
Родину, Приятелів і Знайомих Покійних
НАТАЛІЯ САС-ЯВОРСЬКА — донька
д-р ОЛЕКСАДЕР САС-ЯВОРСЬКИЙ — зять
ЛІДІЯ, КСЕНЯ, МАРТА, ТАМАРА і ОЛЕКСАНДЕР — внуки

К. Кисілевський

ЮВІЛЕЙНИЙ КАЛЕНДАР „СВОБОДИ"

Ця нова книжка у виданні Українського Народного Союзу — цікава, змістовна й легка до читання.

Вона присвячена найважнішій події нашої новітньої історії, а саме проголошенню української державности, що сталося 22-го січня 1918 р. четвертим універсалом Української Центральної Ради на Софійській площі в Києві. Сорок років пройшло від тієї „трудної години", в якій родилась воля, в якій здійснилась давня мрія батьків і тих борців, що на жертовнику Української Народної Республіки зложили своє життя. А в тому 1918 р. спалахнув теж Листопадовий Зрив у Західній Україні, що дав доказ її життєвої сили. Тож, щоб унаочнити теперішнім українським читачам умовини народин цих найбільших подій, щоб показати їх зв'язок з минулим та сучасним, редакція поміщує в цій книжці статті й думки наших передових політиків, журналістів, письменників і поетів. Таким чином насвітлено їх змістовно, чуттєво й коротко.

Рівночасно цей 1958 рік є 65-річчям заснування органу Українського Народного Союзу, тобто „Свободи", що весь той час була на громадській службі іміграції, підтримувала її духово та особливо у найважливіших хвилинах нашого життя давала їй щедро віродостойні відомості й коментарі до них. Про це написано у вступній редакційній статті, додавши до неї також портрети головних редакторів, від о. Григорія Грушки до д-ра Луки Мишуги.

В дальшому наведено тексти оригінальних документів, а саме Універсал з 1918 р. та проголошення соборности з 1919 р., проклямацію Української Національної Ради у Львові з 1-го листопада 1918 р. — на тлі перлини поезії, що відноситься до підйому громадської думки, отже: твору Олександра Олеся „Яка краса — відродження країни, думи колишнього Павла Тичини „Ой, що в Софійському", вийнятку з поеми Юрія Липи „Сімнадцятий", нарису Василя Стефаника „Сини"

Кращого вибору й не може бути! А надто ця естетична форма настроює читача на сприймання та закріплення великих дій.

Василь Мудрий та Іван Кедрин дають оцінку потенціяльній силі наших політичних традицій, яких не могла знищити Москва й ніколи їх не зможе вбити. Вони жили глибоко вкорінені в державницькій ідеології великих Мазепинців аж до революції в Росії та Австрії, в душах поневолених верств народу й житимуть далі. Одного дня вони вибухли полум'ям і дією, яких не можна судити сьогоднішніми мірилами, бо „революція не знає придуманих правил. (Мудрий). Говорячи про 1918 рік, не можна поминути його зв'язку з попередніми добами із наступним періодом, який триває досі. Щойно на цьому широкому тлі еволюції стане зрозуміла велич української революції, яка створила націю в модерному розумінні, із свідомістю її суті, її боротьби. (Кедрин). Ці думки доповнює мгр. Володимир Бучацький у статті про 1907 р. („50 років тому"), називаючи його переломовим у галицькій політичній боротьбі, бо в ньому українці вибороли разом з іншими поневоленими народами право на загальні, рівні, безпосередні й тайні вибори до парляменту у Відні, що дали нам клюб з 25 послів, політиків великої якости, між якими були й ті, що в наступних днях і революції відограли велику ролю.

Редактор Антін Драган витягає з архіву „Свободи" річник за 1918 рік і досліджує в ньому матеріял, що й сьогодні хвилює читача радощами, турботами й надіями того часу. Понад 1,000 сторінок споловілих листків — то свідок величі в днях творення Української Держави, доказ правильного підходу до подій в коментарях.

Проф. д-р Роман Смаль-Стоцький, якому доля судила бути ініціятором і свідком праці державно - політичних центрів на еміґрації після першої світової війни, оповідає на тлі наведених актів про політичні відносини між Україною й Америкою, що виявила незрозуміння українського питання, а революцію вважала тільки за ліквідацію абсолютизму і за питання політичного режиму, та була заскочена національними самостійницькими рухами. На жаль, власне Америка нотою підсекретаря Чейнбріджа Колбі провалила вступ Українській Народній Республіці до Ліґи Націй в Женеві, заперечивши Україні право на самовизначення. Стукання наших дипломатів на еміґрації осягнули в 1929 р. великий пропаґандивний успіх, а саме внесення сенатора Копленда, щоб американський уряд найменував американського посла при уряді УНР і так визнав самостійність України. Вони підтвердили ще раз думку, що американські амбасадори у Варшаві не орієнтувалися як слід у наших тодішніх справах, а ноти нашого уряду на еміґрації не давали успіхів супроти нових подій в Европі.

В дальшому Богдан Кравців говорить про Львів та називає його єдиним, неповторним містом, „нашим" для тих, що захищали його від чужинних наїздників та грабіжників. Він вірить, що прийде ще другий Листопад.

Д-р Лука Луців дає нам „платонський" діялог про літературу визвольних змагань, який виявляє надію, що прийде ще черга на справжнє мистецьке оформлення в літературі тієї доби, а зроблять це письменники молодшої ґенерації, захоплені величньою ідеєю боротьби своїх батьків за волю.

Між іншими статтями вибивається на перший плян цікавий і по-мистецьки написаний репортаж д-ра Ярослава Падоха про мандрівку „Сковородиним шляхом" по головних центрах в Америці й Канаді для приєднання членів для УНС-у. Інтересна біографія Володимира Сіменовича, написана його сестрою, сл. п. Оленою Кисілевською. Цікаві пригоди капітана Джана Смита, багато ілюстровані, написані Б. Кравцевим, та оповідання Т. Сидоренка про китайця, що став кіннотчиком військової частини полковника Болбочана і хоробро бився. Добра, хоч дуже обкросна сатира Івана Керницького „За що ми боролись, страждали". Календар для всіх, зокрема народний цикл звичаїв і повірок (цей останній не дуже повний), практичні статті і гумористичні картинки заокруглюють зміст.

Папір доброї якости, портрети здебільшого добрі, хоч портрет Дмитра Вітовського абсолютно не віддає його палкої, енергійної вдачі. Образок на обгортці показує дуже невиразно діячів з доби 4 Універсалу.

Загалом, цей Ювілейний календар гідний уваги широкого загалу!

ЧИ БУЛА ТО „СНІЖНА ЛЮДИНА"?

У середині минулого року в американській пресі появилась за московськими часописами вістка про те, що совєтський науковець А. Пронін буцімто бачив в Памірських горах так звану „сніжну людину" — мавполюда, істоту, в зв'язку з якою з давніх часів творяться в світі цілі леґенди.

18-го січня „Ізвєстія" вмістили вияснення у цій справі самого А. Проніна. Ось що він заявив (подаємо в скороченні):

„11-го серпня, вибравши на краю льодівця ім. Федченка в Памірських горах місце на табір нашої експедиції, я вислав своїх супутників з кіньми до Алтин-Мізару і залишився сам. 12 серпня опівдні, обслідуючи долину ріки Баляндкіік, я зауважив на схилі долини, на відстані приблизно 500 метрів, незвичайного вигляду істоту, що нагадувала людську постать, але дуже згорблену. На білому тлі снігу виразно було видно, що ноги вона розставляє широко, а руки в неї довші, як у звичайної людини. Я стояв нерухомо. Так минуло хвилин п'ять. Постать зникла за скелею.

Через три дні в цій же долині, по заході сонця, я знову побачив знайому постать. Тривало це дуже коротко, бо вона зникла в чорній западині, можливо, печері.

... Перед самим нашим від'їздом з берега ріки раптом пропав наш ґумовий човен. Розшуки його були безуспішні. Аж через місяць після від'їзду ми дістали повідомлення, що човен знайдено за п'ять кілометрів від місця нашого постою. Яким же чином він міг туди попасти? Адже проплисти човном проти води бурхливою гірською річкою, що має численні водоспади — неможливо.

Треба сказати, що я розпитував місцевих мешканців — киргизів, чи не приходилося їм бачити в горах дивовижну істоту, подібну до людини. Деякі з них казали, що бачили. Казали, що ця істота нібито любить пустувати. Траплялося, наприклад, що у місцевих мешканців пропадали з хат корита, білизна, і потім дещо з цього знаходили в горах. Чи немає зв'язку між цими фактами і пропажею нашого човна?

Я не збирався робити будь-яких висновків з ділянки мені незнаної — я гідролог, і тому чекав, коли буде виряджена нова експедиція на Памір, щоб тоді вже зацікавитися цією справою ближче.

Мене питають: чому ви не пішли відразу ж туди, де бачили дивовижну істоту і не обслідували западину, куди вона сховалась? Так можуть говорити лише люди, які не знають Паміру. Постать знаходилась на великій висоті, на прямовисній скелі. Туди й досвідченому альпіністові не просто дістатися.

Між іншим, умовини для існування такого дивогляда в тій місцевості, де я його бачив, дуже сприятливі. Про це говорить сама назва долини Баляндкіік, що значить „Мільйон кіз". Долина мільйона кіз. Є там подостатку ягід ..."

„Сніжна людина" — таємниця, якої ще не розкрито. Чи справді бачив її А. Пронін, чи це просто чергова совєтська „качка"?

АПАРАТУРА „ЕКСПЛОРЕРА ІІ"

На „Дослідникові ІІ", що його незабаром випустять у ЗДА навколо землі, буде встановлена спеціяльна апаратура для записування даних під час лету і для пересилання їх на землю.

РЕВОЛЮЦІЯ В ІНДОНЕЗІЇ

(Закінчення зі стор. 2)

В суботу, 15 лютого у Паданґу, столиці о. Суматри, проголошено новий уряд на чолі з прем'єром С. Правіранеґара. На Джаві, очевидно, задумують військові операції, які буде дуже трудно переводити. На протязі останнього року уряд Сукарно ніяк не міг скасувати постанови, прийнятої на Целебесі, частині Борнео та половині Суматри, яка дає цим районам Індонезії право вести самостійну торгівлю з закордоном, організувати свої військові сили та ін. В додаток до цього уряд Сукарно, перевівши конфіскацію майна голляндських компаній, жорстоко ударив по своїй країні залишивши її без кораблів, що їх голляндці перевели до Сінґапуру та інших місцевостей. А Джава у великій кількості імпортує харчі з інших островів. Тому всі партії в Якарті, столиці Індонезії, крім комуністичної, тиснуть на Сукарно, щоб він нав'язав переговори з сепаратистами. В основі всіх подій, що потрясають Індонезією, лежать народні рухи, розбуджені революцією й проголошеною в 1945 р. незалежністю. Адже Індонезія не є країною одного народу, як твердить уряд Якарти. Замість Федерації та широкої автономії для численних островів, Джава пробувала весь час диктувати свою волю, використовуючи для цього тоталітарну систему „керованої демократії" — централізацію і здушування всіх інших частин держави. З зафарбованої сьогодні націоналізмом, завтра зможе там постати диктаторська комуністична влада.

Зовсім інакше було на землях був. Британської імперії, бо там діяла інша система, яка поважала людину, його віру та звичаї, яка несла освіту й зорганізувала місцеві сили для майбутнього.

За останніми відомостями, Суматра дістає підтримку від інших островів, що не симпатизують урядові Сукарно.

В Індонезії розпалюється громадянська війна

Якарта. — Президент Індонезії Сукарно відкинув вимогу революційного уряду з острова Суматра на відкликання режиму т. зв. „керованої демократії" та на створення нового уряду з виключенням від нього комуністів. Сукарно затвердив постанови шефа штабу армії, вірного центральному урядові, щодо безпоческного виключення з армії шістьох високих старшин, які солідаризувались з революційним рухом, та про арештування міністрів революційного уряду. Нарада президента Сукарна з колишнім віце-президентом д-ром Гаттою, лідером антикомуністів в Індонезії, не дала ніяких позитивних вислідів: Гатта заявив, що він не солідаризується із покликанням до життя революційного уряду, але повчає перевести переговори з „бунтівниками" та не виступати проти них силою. Сукарно відкинув це становище і заявив, що „бунт мусить бути зламаний в ім'я державної єдности Індонезії". У висліді такого становища Сукарна — в минулу п'ятницю 21-го ц. м. і суботу 22-го чотири бомбардувальники старого американського типу перевели налет на міст над рікою у віддалі 45 миль від столиці революційного уряду Паданґу на Суматрі, а наступного дня — на дві радіостанції в Паданґу і Букіттінґі. Обидві радіостанції запалено і вони перестали діяти, але революційний уряд заявив, що він направить шкоди і „не дозволить закрити собі уста". Людських жертв у цьому бомбардуванні не було. Літаки центрального уряду бомбардували також північний Целебес, який пристав до революціонерів. У третьому налеті 11-ох індонезійських машин на Північну Суматру згинуло кількадесять осіб від скорострільного вогню. Невеличкий індонезійський воєнний корабель бльокує вихід з порту Паданґу. Хоч індонезійські збройні сили також дуже скромні і не мають зовсім новітньої зброї, проте вони таки сильніші за сили революціонерів, які не мають ніяких літаків ані воєнних кораблів. Все ж революційний уряд приготовляється ставити спротив, якщо центральний уряд перевів би військовий висад на Суматрі. Бомбардування Суматри сильно озлобило населення і радше збільшило, як послабило, опозиційні настрої.

Д-р Стефініні винайшов лік проти сціпу крови

Бостон, Массачусетс. — Директор медичних дослідів в шпиталі св. Єлисавети д-р Маріо Стефініні повідомив 21-го лютого, що йому вдалося винайти лік, який впродовж кількох мінут знаходить і нищить сціп крови в людському тілі. Цей лік випродукований із екстракту плісені, яка росте на хлібі. Д-р Стефініні вів досліди над сціпом крови впродовж останніх десятьох років коштом Американського Товариства для Поборювання Серцевих Недуг. Він запевняє, що його лік покищо є в стадії розвитку і дальших студій. Але він виявляє, що цей лік випробовувано на 25-ох пацієнтах, і він дав „дуже добрі наслідки". Давніше переводжувано довгі проби з тваринами. Цей лік із плісені можна давати хворим у формі іньєкцій навіть тоді, коли вони терплять на шок від атаки серця або на параліч. Цього ліку вже тепер можна вживати в кожному кращому шпиталі, а через два роки він буде готовий в такому складі, що його зможе давати кожний лікар. Цей лік хемічно розпускає ті місця, де є сціпеніла кров, і тим способом лікує недугу, на яку так багато людей вмирає в цій країні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

МОНТРЕАЛ, Канада. — Загальні річні збори Відд. 471, відбудуться в суботу, 1-го березня 1958 року, о год. 3-ій по пол., в приміщеннях при 5835 — 4th Ave., Rosemont, Montreal. — Управа.

ШИКАГО, Ілл. — Управа 301 Відд. ім. Д. Вітовського, повідомляє, що в неділю, 2-го березня 1958 р., о год. 1-ій по пол., в парафіяльній залі Катедрального Собору св. Володимира при 2250 Вест Кортез вул. відбудуться Місячні збори. На порядку: вибір делеґата і його заступника на конвенцію УНСоюзу в Клівленді. Просимо прибути на ці важливі збори. — В. Іващук, гол.; Ю. Паславський, рек. секр.

ЛУДЛОВ, Масс. — Управа Т-ва ім. І. Франка, Відд. 253, повідомляє, що 2-го лютого 1958 року, на Річних зборах вибрано нову Управу на 1958 р. у такому складі: П. Павлів, предс.; Д. Харко, заст.; В. Фіцик, кас.; П. Пилипів, рек. секр. Контр. Комісія: С. Михайлишин, М. Бойко. Трост.: В. Гнатів, М. Бойко. Опікуни хворих: П. Павлів, Д. Харко. Прапорщики: С. Михайлишин, В. Леськів. Дверник: В. Гамиляк. Обрано також делеґата та його заступника на конвенцію УНСоюзу: В. Фіцика, П. Павліва. — Збори Т-ва відбуватимуться в кожну другу неділю місяця по першім.

ШИКАГО, Ілл. — Річні збори С-ва ім. Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 216, відбулись в неділю, 9-го лютого 1958 р. в присутності членів. Тому, що наш Відділ не має права вибрати на конвенцію НСоюзу, з огляду на малу кількість членів, наш Відділ 216 злучився з Відділом 243 у Вест Пулман. Відд. 243 вибрав на делеґата М. Романюка. Відд. 216 вибрав заступника, А. Сосновську. — А. Сосновська, секр.

Посмертні Згадки

КАТЕРИНА НИДЗА, членкиня Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Міш., померла, дня 6-го лютого 1958 р., на 63 р. життя. Покійна нар. в селі Вікно, пов. Скалат, Зах. Україна. Полишила в смутку чоловіка Михаїла, сестрінка, Мотей Намака. Похорон відбувся 10-го лютого 1958, з пох. заведення до церкви св. І. Хрестителя, та опісля на кладовище Holy Cross. — В. Їй П!
П. Федик, секр.

ВАСИЛЬ ЧОЛІЙ, довголітній член Т-ва „Подільська Січ", Відд. 8 УНСоюзу в Йонкерсі, помер, по довгій і тяжкій недузі, дня 15-го лютого 1958 р., в Домі Старців в Grasland, N. Y. Похорон відбувся 18-го лютого 1958, з пох. заведення, до церкви св. Михаїла, на цвинтар St. Joceph Cemetery. — В. Й. П!
В. Мандзій, секр.

ПАВЛИНА ПАЩКЕВИЧ, членка 287 Відд. УНСоюзу, Т-ва „Сини України" в Джерзі Сіті, Н. Дж., померла, дня 2-го лютого 1958 р., на 59-му році життя. Покійна походила зі с. Терстяна, пов. Кросно, Зах. Україна. До УНСоюзу вступила в 1942 році. Покійна, вдова по бл. п. о. Петрові Пашкевич, полишила в смутку дітей Івана, Сонію, Олену і Ґльорію. Похоронено її на цвинтарі Седар Гіл у Нюбурґ, Н. Дж. — В. Їй П!
Т. Литвинюк, секр.

ТЕОДОР ЧОРНИЙ, довголітній член Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 267 УНСоюзу в Вестбурі, помер 13-го лютого 1958 р. Полишив у смутку дружину Єлисавету, 2-ох синів, Юрія й Івана, 2 доньки, Олену і Марію та 5 внуків. Похорон відбувся 17-го лютого 1958 р., з пох. заведення до католицької церкви St. Brigid's, Westbury, а опісля по Службі Божій на Holy Road цвинтар. — В. Й. П!
Управа. Відд. 267

● РОЗШУКИ ●

Розшукую рідного брата ЕЛІСЕЯ з Родиною. Розшукує брат Павло В. Писати на адресу:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc.
(for Pawlo P.)
P. O. Box 1661, Phila 5, Pa., USA

Мати пошукує сина Володимира ПРОЦІНСЬКОГО, уродж. 1906 р., мешкав вул. В. Головацького у Львові, спеціяльність мґр. прав. Хто знав би про нього, або він сам, прошу голоситись на адресу:
W. CYMBALA
5835 4th Ave., Rosemint,
Montreal 36, Que., Canada

Марію Ґуставівну ШИШЛОВУ пошукує сестра Стефанія. Повідомлення слати на адресу:
Юлія НАЗАРЕВИЧ
3248 W. Potomac
Chicago 51, Ill.

Зміна адреси

До Адміністрації „СВОБОДИ"
81-83 Grand Street
(P. O. Box 346)
JERSEY CITY, N. J.

Долучаю 10 центів — прошу змінити мою адресу.

Моя СТАРА адреса була:

ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ____________

Ім'я і прізвище ____________

Адреса ____________

____

Моя НОВА адреса така:

Ім'я і прізвище ____________

Адреса ____________

Адреса ____________

____

ТАРЗАН, ч. 4015. Події набувають нового напрямку.

WITH FEAR-FASCINATED EYES, THE HIGH PRIESTESS WATCHED TARZAN BATTLE THE CRAZED MOON-WORSHIPPER--

WHO, LIKE A SNAPPING BEAST, SOUGHT THE JUGULAR VEIN OF HIS SMOOTH-SKINNED ENEMY!

BUT WITH A DESPERATE BURST OF STRENGTH THE APE-MAN WAS FREE TO STRIKE THE BRUTE'S HAIRY FACE!

6-23-4015

Архижриця очима, сповненими жаху, спостерігала бій Тарзана з божевільним поклонником Місяця, який, немов хижа бестія, шукав яремної вени на шиї свого ніжношкірого ворога.

Але з розпачливим зусиллям мавполюд випручався, щоб ударити дикуна в зарослe волоссям лице!